

Điều Ngủ Chuyên Gia

Contents

Điều Ngủ Chuyên Gia	1
1. Chương 1: Biết Tiếng Chim, Áp Lực Lớn (thượng)	1
2. Chương 2: Biết Tiếng Chim, Áp Lực Lớn (trung)	4
3. Chương 3: Biết Tiếng Chim, Áp Lực Lớn (hạ)	8
4. Chương 4: Ký Sự Bệnh Viện (thượng)	10
5. Chương 5: Ký Sự Bệnh Viện (trung)	14
6. Chương 6: Ký Sự Bệnh Viện (hạ)	17
7. Chương 7: Nảy Sinh (thượng)	20
8. Chương 8: Nảy Sinh (trung)	23
9. Chương 9: Nảy Sinh (hạ)	26
10. Chương 10: Tiến Tới (thượng)	29
11. Chương 11: Tiến Tới (trung)	33
12. Chương 12: Tiến Tới (hạ)	33
13. Chương 13: Ngoài Ý Muốn (thượng)	37
14. Chương 14: Ngoài Ý Muốn (trung)	39
15. Chương 15: Ngoài Ý Muốn (hạ)	42
16. Chương 16: Cuộc Sống Hạnh Phúc (thượng)	45
17. Chương 17: Cuộc Sống Hạnh Phúc (trung)	48
18. Chương 18: Cuộc Sống Hạnh Phúc (hạ)	52
19. Chương 19: Bên Nhau (thượng)	55
20. Chương 20: Bên Nhau (trung)	57
21. Chương 21: Bên Nhau (hạ)	59
22. Chương 22: Phiên Ngoại 1 - Huyền Công Tử	63
23. Chương 23: Phiên Ngoại 2 - Qua Đen Độc Miệng	67
24. Chương 24: Phiên Ngoại 3 - Có Một Ngày	68
25. Chương 25: Phiên Ngoại 4	70

Điều Ngủ Chuyên Gia

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, ôn nhu công x hội điều ngủ thụ, âm áp, thoải mái Bạch Tề hiểu được tiếng chim, khi đi trên đường đi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-ngu-chuyen-gia>

1. Chương 1: Biết Tiếng Chim, Áp Lực Lớn (thượng)

?T TIẾNG CHIM, ÁP LỰC LỚN (THƯỢNG)

Là một người thông thạo tiếng chim, Bạch Tề thường xuyên cảm thấy áp lực rất lớn.

Đi ở trên đường, trong tai đều là mấy lời bát quái (nhiều chuyện) của lũ chim:

“Người xem người xem, đứa con gái kia đem vấy nhét vào trong quần lót kia, hí hí.”

“A, ta đã ở trên con đường này thấy tên lừa đảo kia ba lần, lời thoại cũng không thêm đổi một câu, thật không chuyên nghiệp!”

“Lấy vụn bánh mì cho bồ câu ăn, thực quá đáng, ta cũng thích vụn bánh mì a, bọn bồ câu ở quảng trường chuyên môn bắt nạt chim sẻ, thật đáng ghét! Lông trắng thì đã sao a, con nào cũng nặng tới bay không nổi, cũng không lo cholesterol cao!”

Bạch Tề vừa ngẩng đầu, ba con chim sẻ tròn vo mập mạp đậu trên dây điện đang châu đầu ghé tai, thì thào chiêm chiếp với nhau, rất là đáng yêu.

“Tiểu mỹ nam bên kia đang nhìn chúng ta a, người xem người xem!”

Bát quái thể này mới chính là chim sẻ.... Bạch Tề nhin không được ở trong lòng run rẩy. Bình luận trước mặt người ta là rất thất lễ a, trình độ tiếng chim của y tuyệt đối là chuyên nghiệp cấp tám. Kỳ thật khả năng nghe hiểu tiếng người của loài chim cũng không tệ, bình thường là trên dưới cấp sáu, nhưng là xét theo hạn chế về cấu trúc, khẩu ngữ có thể vượt lên cấp hai cũng chỉ có chim sáo và vẹt – hai loài này đều rất phức tạp, thích chơi trò thông minh giả bộ hồ đồ, mấy con chim sáo với vẹt nhà y đều là cái loại này.

Bạch Tề từng nhìn thấy một con chim én nước ngoài, hình như là từ Singapo tới, há mồm liền hỏi chim én trong vùng: “Where is the nearest restaurant, please?” Chú ý, restaurant theo miệng của lũ chim chính là chỉ nơi bọn chúng tìm thấy thức ăn, đối với chim én mà nói thì đó là vành đai xanh nơi có thể bắt mấy con côn trùng. Chim én trong vùng mềm giọng nói: “Ngài nói gì? Ta cũng không hay đi nghe lớp dạy tiếng Anh ở trường học phụ cận của con người, ngài nói được tiếng Trung Quốc không? Nếu không ngài đến hỏi thử mấy con chim én gần trường học? Bọn nó học tiếng Anh tương đối nhiều.”

Chim én nước ngoài đau lòng lắm thì một trận: “Awful, awful.” Sau đó oán giận một phen về chuyện phổ cập tiếng Anh toàn cầu, rồi vỗ vỗ cánh bay đi.

Kỳ thật ngữ pháp của ngôn ngữ loài chim có kết cấu giống với của dân bản xứ, chẳng qua loài chim phát âm khác với loài người, cho nên con người không thể hiểu được mà thôi – đây là lão cha của Bạch Tề nói. Hắn nói khi hắn còn bằng tuổi y chim chóc quanh vùng mở miệng là nói tiếng địa phương, sau lại cả nước thông dụng tiếng phổ thông, lũ chim cũng bắt đầu nói tiếng phổ thông – những loài cần di cư bắc nam là tích cực nhất.

Quả nhiên truyền bá văn hóa phải dựa vào di chuyển a.

Bạch Tề mua đồ ăn xong quay về trong tiệm làm cơm tối, lão cha y và y mở một tiệm chim cảnh, ngay gần công viên Phong Sơn. Bình minh mỗi buổi sáng mấy ông cụ dậy sớm rèn luyện đều thích vào trong tiệm của bọn họ ngồi, tiện thể đùa chim.

Khi sắp về tới nhà một chiếc xe bỗng nhiên dừng lại bên cạnh y, cửa kính hạ xuống, người đàn ông bên trong cười nói với y: “Đang muốn về nhà?”

“Trầm tiên sinh?” Bạch Tề ngẩn người, nhớ tới người một tuần trước đến chỗ y mua chim, “Làm sao vậy? Tiểu Ba xảy ra chuyện gì sao?”

Trầm Duệ Tu gác một tay lên cửa kính xe, quay đầu lại nhìn Tiểu Ba – con vẹt ngực đỏ to trên ghế phó lái, Tiểu Ba vừa dùng miệng cắn cùi mỗ ***g sắt, vừa lăm bầm: “Bạch Tề người cư nhiên đem ta bán cho một gã đàn ông tẻ nhạt như vậy, chán chán chán!”

“Không, nó chỉ là không có tinh thần thôi. Không biết làm sao, cũng không chịu nói chuyện, còn luôn cúi đầu, không thì mỗ ***g sắt.” Trầm Duệ Tu đưa ***g chim qua cửa sổ xe, bàn tay cầm chiếc ***g thon dài trắng nõn, móng tay cắt sửa vô cùng gọn gàng sạch sẽ, Bạch Tề nhìn thất thần, vội vàng nhận lấy.

Tiểu Ba u oán nhìn Bạch Tề nói: “Gã đàn ông này quá kém, rõ ràng là ngày nào cũng phải đi làm mà trong nhà lại không có lấy một người, buổi tối về nhà cũng không nói chuyện với ta, chỉ biết trêu ta, mỗ hần hần

cũng không lên tiếng. Quá kém, ta chán tới độ sắp mốc lên.”

Bạch Tề vươn tay vào ***g sắt trên trên Tiểu Ba, Tiểu Ba hung hăng mổ ngón tay y, giống như đang trả thù còn oán giận xi xèo chút chút, đôi mắt nhỏ đảo tới đảo lui, trông rất tinh quái.

“Ta nghĩ nó chính là chán quá thôi.” Bạch Tề mở ***g sắt ra, Tiểu Ba nhảy lên tay y, sau đó vỗ cánh bay lên vai mổ lỗ tay y, “Lũ chim cũng sẽ cảm thấy tịch mịch, nếu rảnh nhai nên trò chuyện nhiều với nó.”

“Bình thường ta rất vội, không rảnh đùa với nó, cho nên đang tính mua thêm một con. Có đồng loại cùng một chỗ chắc sẽ tốt hơn nhiều.” Trầm Duệ Tu nhìn Bạch Tề đùa với Tiểu Ba, khoe miệng cười nhẹ nói: “Ta đi đỗ xe trước, lát nữa vào tiệm của người.”

Bạch Tề gật đầu. Tiểu Ba đã bắt đầu lẩm bẩm: “Đừng bán Lan Lan cho hần, ta không thích nha đầu kia! Muốn bán thì bán Tiểu Phi Phi! Lâu rồi ta không thấy cổ, nhớ muốn chết.”

Bạch Tề vừa mang theo thức ăn mới mua vừa nghe Tiểu Ba than phiền một đường về tới trong tiệm, lúc này lão cha của Bạch gia hẳn là đang ngủ trong phòng, có khi còn ngủ rất say, phỏng chừng chim trong tiệm đều bay đi hết cũng lười để ý.

Quả thật, trong tiệm nhà y có chút kỳ lạ là ***g chim đều được mở ra. Vẹt, chim sáo, chim yến tước, chim sơn ca, chim tương tự nơi nơi bay loạn, có khi còn ở công viên bay một vòng, trời tối lại đều ngoan ngoãn về ***g đi ngủ.

Này cũng đều là điều mà mấy chủ tiệm ven đường vừa tò mò vừa ngạc nhiên, chim nhà Bạch gia rất có linh tính.

Kỳ thật, đây là kết quả thương lượng của lũ chim chóc với Bạch Tề và Bạch lão cha.

Có một hôm lũ chim thâm hiểm mưu mô này kháng nghị tập thể rằng trong tiệm chỉ cho ăn hạt kê không bắt giun cho ăn, yêu cầu y lập tức đi ra công viên bắt giun về! Có trời mới biết thảm cảnh của y, y thừa dịp trời vừa mưa xong, bùn đất ướt át, giun bò lung tung, cầm xẻng với xô nhựa ra ngồi xỏ ở chỗ vắng trong công viên đào giun, mỗi lần trở về trên ống quần đều bám đầy bùn, lũ chim lòng dạ đen tối kia thế nhưng còn thì thầm giễu cợt y, cho đến khi y thẹn quá thành giận thề không bao giờ đi đào giun nữa mới vội vã nịnh nọt không ngừng.

Cuối cùng còn ủy khuất biện bạch: “Chúng ta chỉ là không muốn ăn chay nữa thôi, cho một chút protein, cho một chút thịt thịt đi! Đầu năm nay thịt heo là rất đắt, nhưng mà thịt giun cũng không tốn tiền, trước khi bán tốt xấu gì người cũng đem chúng ta nuôi béo béo một chút a.”

Nói đến mức Bạch Tề cũng không tức giận nổi nữa.

Nhìn thấy những tiểu sinh linh đáng yêu này y cũng nói không ra lời cự tuyệt, ai bảo y nghe hiểu được đâu? Hiểu được hỉ nộ ái ố của chúng nó, nghe được lời cầu xin của chúng nó, vì thế rốt cuộc chẳng thể nào coi chúng như những loài động vật khác.

Bình thường khi ăn cơm, đám vô lại này liền thích ở trên bàn nhảy tới nhảy lui, còn hay thừa dịp y không chú ý trộm cơm trong bát của y, đậu phộng nhắm rượu của Bạch lão cha còn liên tiếp bị trộm, bữa cơm có hai người thôi mà lại luôn có nhiều chim chóc như vậy tới ăn vụng, một chút cơm mà ăn cũng vô cùng nóng nực.

Cuộc sống của hai cha con cũng bởi vì đám vật nhỏ tinh quái này mà thêm không biết bao nhiêu lạc thú.

Lần đầu tiên Trầm Duệ Tu đến cửa tiệm này cũng rất ngạc nhiên, hai con chim tương tự đậu trên vai một thanh niên đứng trước cửa, hai bên vai mỗi bên một con, giống như là đang hát đối lưu riu riu không ngừng. Nụ cười trên mặt thanh niên rất ôn nhu, tay y đang cầm kê cho chúng ăn, con nào ăn no rồi, sẽ vỗ cánh bay lên cây ngô đồng trước cửa chơi đùa, thanh niên dường như cũng không vì chim chóc bay tán loạn mà sốt ruột, chỉ đứng nhìn lũ chim nghịch ngợm khoe miệng mang theo một nụ cười dịu dàng, gương mặt vốn bình thản bởi vì nụ cười mà trở nên tươi tắn hơn.

Trên mặt đất mấy con chim sẽ tíu tít nhảy bên chân y, còn có con mạnh dạn bỏ nhào vào vai y đòi ăn, thế nhưng cũng không sợ người. Thanh niên ném vài nắm kê lên mặt đất, cười tíu tít nhìn một đám chim sẽ tròn vo ở chỗ kia mổ mổ từng chút một.

Trầm Duệ Tu xem mà ngây người, người thanh niên nhìn thấy hắn liền tiến đến lễ phép hỏi: “Nhĩ hảo, tới mua chim sao?”

Trầm Duệ Tu gật gật đầu, nhin không được hỏi: “Mấy con chim vừa bay đi không việc gì sao? Ta vừa thấy mấy con vẹt bay tới chỗ công viên đó.”

Có lẽ là vẻ hoang mang trên mặt Trầm Duệ Tu tổn hại tới hình tượng bình tĩnh của hắn làm cho người thanh niên bật cười: “Yên tâm đi, chúng nó chơi đùa đủ sẽ quay về, nơi này là nhà của chúng, chúng nó cũng rất lưu luyến gia đình a.”

Lần đầu tiên thấy một cửa tiệm có chủ tiệm như thế, Trầm Duệ Tu cảm thấy thực mới mẻ, ngẩng đầu nhìn lũ chim om sòm không ngớt trên cây ngô đồng, không hiểu sao cũng cảm thấy những con chim này thực đáng yêu.

Phụ thân của hắn rất thích chim, nhất là chim sáo, cho nên cũng ảnh hưởng tới hắn. Hôm nay tới là muốn mua một con chim về nuôi, cũng không quan tâm rốt cuộc mua chim gì.

“Ta muốn nuôi một con chim, giới thiệu chút đi, tốt nhất là có thể nói được.” Trầm Duệ Tu nói.

“Ngô, vẹt thế nào? Tiểu Ba, lại đây!” Bạch Tề hướng một con vẹt ngực đỏ đậu trên cây gọi.

Con vẹt ngực đỏ kia nghiêng nghiêng đầu, vỗ cánh bay lại đây, đứng ở trên vai Bạch Tề còn vô cùng thân thiết mổ mổ tai y.

“Nó hiểu được người nói gì?” Trầm Duệ Tu ngạc nhiên nói.

Bạch Tề cười cười: “Làm sao có thể, chỉ là nghe quen tên của chính mình thôi.”

Đáp lại chính là Tiểu Ba kháng nghị ra sức mổ tai y, nó tỏ ra rất bất mãn vì Bạch Tề bêu xấu trình độ nhân ngữ cấp 6 của nó, Bạch Tề tỉnh bơ búng một cái vào mỏ nó.

“Có thể nói sao?”

Bạch Tề vỗ vỗ đầu Tiểu Ba, Tiểu Ba rất xấu xa, chỉ lằm lằm lì lì mà không nói. Bạch Tề nhỏ giọng: “Không nói gì thì từ hôm nay trở đi không cho ăn đậu phộng.”

“Này, người muốn bán ta đến như vậy a.” Tiểu Ba kháng nghị nói.

“Tiền thuê nhà tháng này trông cậy cả vào người.” Bạch Tề cười xấu xa nói với Tiểu Ba.

“.....” Trầm Duệ Tu không biết nên phản ứng thế nào, đành phải nhìn chủ tiệm trẻ tuổi đứng đùa vẹt. Vẻ mặt tươi cười ôn hòa trên mặt y làm cho Trầm Duệ Tu cảm thấy, người này rất khác biệt. Khác biệt với những kẻ buôn bán thông thường khác, y thực sự rất thích chim.

Con vẹt bắt cam bắt nguyệt(*) nâng đầu lên, vươn dài cổ ra bắt đầu bi thương mà biểu diễn: “Cải thìa a, đất vàng a, chủ nhân độc ác, bán ta đổi gạo...”

...

Vì thế Tiểu Ba bị mua đi rồi.

Bắt cam bắt nguyệt(*): không cam lòng, không tình nguyện

2. Chương 2: Biết Tiếng Chim, Áp Lực Lớn (trung)

?T TIẾNG CHIM, ÁP LỰC LỚN (TRUNG)

“Kỳ thật Tiểu Ba rất thích xem TV, Trầm tiên sinh nếu bận công tác quá có thể bật TV cho nó xem, tốt nhất là đem điều khiển nhét vào trong ***g, nó sẽ mổ điều khiển đổi kênh.” Bạch Tề vừa đùa Tiểu Ba vừa nói với Trầm Duệ Tu – người vừa trở về sau khi đổ xe xong.

“Xem TV? Chim bây giờ đều thích xem TV sao? Chim sáo của phụ thân ta cũng thích.” Trầm Duệ Tu cười hỏi, còn vươn tay đi trên con vệt trên vai Bạch Tề.

“...Trường hợp cá biệt đi.” Bạch Tề cười gượng hai tiếng, không thể nói đây là thói xấu y chiều chúng mà ra.

Tiểu Ba đối với hành động đùa giỡn của hắn tỏ vẻ kháng nghị, bắt đầu mỗ mạnh vào ngón tay hắn, Trầm Duệ Tu lại giống như không cảm thấy đau đớn, còn gãi gãi cổ Tiểu Ba.

“Này, sờ cái gì mà sờ, ông không phải người muốn sờ là sờ! Ông chỉ cho mấy em gái sờ thôi! Người là em gái sao?” Tiểu Ba kêu lên.

Khóe miệng Bạch Tề run rẩy, thần nhiên vươn tay đè lại cái đầu loay hoay không ngừng của nó.

“Mấy ngày trước ta đi công tác, nhờ phụ thân nuôi nó hộ vài hôm, kết quả bị con chim sáo nhà hắn bắt nạt thê thảm, ta cũng không dám để nó tới nhà phụ thân ta nữa.” Trầm Duệ Tu nâng cặp mắt đào hoa sâu thẳm của hắn lên nhìn Bạch Tề mỉm cười nói, lông mi hắn rất dài, hơi hơi che lại ánh mắt, càng tăng thêm vẻ thâm sâu khó lường.

“Bạch Tề người không biết a, phụ thân của hắn chính là trù hắc đạo, tuy rằng hiện tại đã tẩy trắng, nhưng mà vẫn là trù hắc đạo a. Cho nên con chim sáo nhà hắn cũng rất hung hãn, rất hay ăn hiếp, còn suốt ngày lẩm bẩm nhắc nhở ta không được tiếp cận chủ nhân của nó, thật đúng là một tên cố chấp! Ta mà không chạy đi thì sẽ bị trọc mất!” Tiểu Ba phẫn nộ bày ra chỗ bị mỗ rụng lông trên cánh nó, hậm hực nói.

“Ta nghĩ có lẽ con chim nhà phụ thân ngài hơi mẫn cảm, kỳ thật chim cũng biết ghen tị, nếu nhìn thấy một con chim mới đến sẽ sợ chủ nhân mình bị đoạt đi mất.” Bạch Tề nói.

“Có lẽ thế, con chim sáo kia theo phụ thân ta đã mười mấy năm, hắn rất thích nó.” Trầm Duệ Tu nói.

Sắp đi vào trong tiệm, Tiểu Ba gặp bạn bè đậu trên cây ngô đồng, vui mừng vỗ cánh bay tới ôn chuyện với chúng, lũ chim đậu trên cây đều chiêm chiêm chiêm chiêm hỏi thăm Tiểu ba chủ nhân mới thế nào.

“Đừng nói nữa, cư nhiên là thái tử hắc đạo, không đúng, hiện tại là chủ gia tộc, nghe nói là tẩy trắng rồi, ai ai, thật sự là một gã buồn chán không có gì thú vị.” Tiểu Ba ra vẻ oán giận kỳ thật là đắc ý khoe khoang nói.

Đáp lại nó là lũ chim kia đồng thanh: “Khiếp—————” đầy khinh bỉ.

Bạch Tề nhin không được bật cười, xem ra Tiểu Ba đối với chủ nhân mới cũng rất vừa lòng.

“Người cười gì?” Trầm Duệ Tu thấy Bạch Tề nhìn cây ngô đồng nở nụ cười, liền hỏi.

“A? Không có gì, Tiểu Ba hình như rất cao hứng.” Bạch Tề thu hồi nụ cười nói.

“Xem ra nó vẫn thích nơi này hơn, dù sao còn có đồng loại, ở nhà ta rất ít khi thả nó ra.” Trầm Duệ Tu nói.

“Lời này của Trầm Tiên sinh nghe giống như muốn trả lại Tiểu Ba, này không thể được, ta còn đang tính chào hàng một con vệt khác để ngài mua về làm bạn với Tiểu Ba a.” Bạch Tề vui đùa nói.

“Không đâu, Tiểu Ba rất đáng yêu. Mua thêm một con về cùng nó cũng không tồi, có lẽ năm sau ta còn có mấy con vệt con.” Trầm Duệ Tu cười nói.

“Nuôi vệt được vệt.” Bạch Tề gật đầu, “Kỳ thật rất nhiều chim non ở chỗ ta đều là những con trưởng thành sinh ra, mỗi khi bán chim non đi cha mẹ chúng liền cứ mỗ đầu ta, bắt ta cho chúng ăn nhiều hơn bổ sung dinh dưỡng để chúng tiếp tục sinh.”

Trầm Duệ Tu nở nụ cười, đôi mắt đào hoa hơi hơi híp lại, làm cho khuôn mặt thoát nhìn khiêm tốn nhã nhặn của hắn lộ thêm vài phần ôn nhu, khiến cho người ta nhìn liền cảm thấy hắn là người rất có học thức và giáo dưỡng.

Bạch Tề không khỏi hoài nghi Tiểu Ba có phải nói linh tinh hay không, người như vậy, nhìn thế nào cũng giống giảng viên đại học, làm sao lại liên quan tới hắc đạo a.

Cuối cùng Bạch Tề dựa trên nguyên tắc cứ có khách hàng là không thể buông tha, đến một người chém một người, đem Tiểu Phỉ – cũng là một con vệt ngực đỏ kiêu thanh mai trúc mã của Tiểu Ba bán cho Trầm

Duyệt Tu, hai con vệt hồ hởi phần khởi thảo luận một chút về phim truyền hình gần đây, chê bai một chút về kịch bản càng ngày càng dở tệ, nói đến vô cùng sung sướng. Bởi vì Tiểu Ba có một đoạn thời gian không xem TV, không theo kịp nội dung phim, bị Tiểu Phi cười nhạo suốt, quay ra bắt đầu tấn công chủ nhân vì không quan tâm nó.

Bạch Tề mỉm cười tiễn khách hàng về, sau đó mặt lạnh đi gọi Bạch lão cha đang ngủ trong phòng dậy, Bạch lão cha gặp một cái nói: “Ai, Tiểu Tề người về rồi a, mau đi nấu cơm, ta đói bụng.”

Bạch Tề mặc kệ, chỉ vào đồng nguyên liệu trên bàn nói: “Hôm nay tới phiên người.”

Trên mặt Bạch lão cha lập tức lộ ra nụ cười mà người ta vô cùng cảm tức: “Một quá buồn ngủ quá, ta muốn đi ngủ.” Nói xong liền nằm luôn lên ghế dựa, giả chết.

Bạch Tề hoàn toàn không còn cách nào đối phó với lão cha vô lại của y, cho tới bây giờ hắn vẫn không có ý nghĩ rằng làm một người cha hắn phải là tấm gương tốt, kỹ thuật chơi xấu lại còn nhuần nhuyễn điêu luyện. Bạch Tề là một đứa trẻ thành thực, chưa bao giờ đấu lại được cha y, trách mắng hắn vài câu rồi cũng ngoan ngoãn đi nấu cơm.

Ăn xong cơm tối, Bạch lão cha đi công viên tán gẫu cùng một đám lão nhân, hắn tuy rằng chưa già nhưng lại thích nói chuyện phiếm cùng những người ở thế hệ trước, tán gẫu nội dung cũng chỉ là con cái mặt chườc cổ phiếu linh tinh, chỉ thế cũng đã thấy vui vẻ.

Bạch Tề ở nhà không có việc gì làm liền đem ghế để dưới tàng cây ngô đồng hóng mát, chim đậu trên cây đều đã ăn xong đang líu ríu bát quái, nói cũng đều là những việc trải qua trong ngày. Bạch Tề nghe cũng cảm thấy rất thú vị, dần cũng thích việc ngồi nghe kể chuyện sau khi ăn cơm này.

“Nha nha, nha nha——” Một con quạ đen đứng trên chiếc bàn bên cạnh Bạch Tề, gẩy củ lạc trên bàn ra mổ mổ.

Lời này phiên dịch lại chính là: “Tiểu Tề a, ta đói chết, cho ta ăn chút gì đi, lát nữa tiên đoán cho người.”

“Quên đi, người tha ta đi, mấy lời tiên đoán của người cho tới bây giờ cũng không phải chuyện tốt.” Bạch Tề thực sự không dám nghe mấy lời tiên đoán của con quạ được mệnh danh là vua tiên đoán này.

Bạch Tề quen biết con quạ này cũng được mấy năm, nó rất tà môn, am hiểu tiên toán, chuyện tốt không linh chuyện xấu linh vô cùng, cho nên vừa nghe nó phải tiên đoán Bạch Tề lập tức ngắt lời. Năm đó lần đầu tiên y gặp con quạ vừa ngốc vừa độc miệng này, nó đang bị một lũ chim bắt nạt, nguyên nhân cũng chính là cái miệng độc đáng giận của nó.

“Không liên quan tới người, là về khách hàng chiều này của người.” Quạ đen nghiêng đầu nuốt một hạt đậu phộng.

“Nga? Trầm Duệ Tu? Hắn làm sao?” Bạch Tề có chút tò mò hỏi.

“Chiều ngày mai hắn lái xe ra ngoài sẽ xảy ra tai nạn, chân trái gãy xương, tính mạng không lo.” Quạ đen thỏa mãn ăn hết hơn nửa đĩa đậu phộng xong mới tiên đoán.

“..... Người đừng nói cho ta nữa, nói cho ta ta liền.....” Bạch Tề đau khổ cầm lấy điện thoại bắt đầu nhắn tin.

“Dát dát dát, đây là chuyện của người, ta chỉ tới lừa đậu phộng ăn thôi.” Vua tiên đoán đắc ý “nở nụ cười”, tiếng cười của loài chim thực kỳ dị, Bạch Tề nghe mà sau lưng ớn lạnh.

Nhắn tin: “Trầm tiên sinh, đêm nay ta xem tinh tượng (xem vị trí các ngôi sao) phát hiện mệnh ngài phạm sao thái tuế, đề nghị ngày mai đừng lái xe ra ngoài, nếu không sợ có tai nạn, nhớ lấy nhớ lấy.”

Ngôn ngữ thần linh kiểu này làm cho Bạch Tề cảm thấy thực cổ quái, nhưng vì mong muốn cứu một mạng người nên vẫn nhắn tin, có tin hay không lại là chuyện của người ta.

Kết quả không bao lâu sau Trầm Duệ Tu nhắn lại: “Ta nhớ rõ năm nay mệnh ta cũng không phạm thái tuế.”

Khuyên can thất bại, Bạch Tề thở dài, người theo thuyết vô thần thực phiền toái.

Quạ đen đứng trên bàn đá gập gù đắc ý: “Sao rồi, hần không tin?”

“Người cảm thấy người bình thường sẽ tin sao? Quên đi, cùng lắm thì ngày mai đi thăm hần rồi bị mắng một câu độc miệng.” Bạch Tề bất đắc dĩ nói.

Vua tiên đoán lại cười dạt dạt, tiếng cười vô cùng đắc ý, nhưng nghe quạ đen cười thật sự làm cho người ta vui sướng không nổi. Lũ chim trên cây ngô đồng bắt đầu kháng nghị: “Tôi đây hết ăn lại uống, các huynh đệ, tìm dây trói nó lại!”

Quạ đen vội vàng vỗ cánh bay.

Bạch Tề không nhịn được cười, còn nhớ lần đầu tiên y nhìn thấy con quạ đen này, nó bị buộc vào trên một lùm cây, Bạch Tề đang thắc mắc là người nào lại ác độc đối xử với quạ đen như vậy. Một bầy chim sẻ ở bên cạnh đã bắt đầu bắt quái: “Con chim chết tiệt này vừa mở miệng sẽ không có chuyện tốt!” “Đừng để nó nói!” “Mau trói miệng lại!” “Miệng tên này rất tà môn, nói cái gì linh cái gì, bực mình chính là nó lại chưa bao giờ nói chuyện tốt chỉ nói chuyện xấu.”

Con quạ bị trói lung tung vào lùm cây buồn bã ai oán cầu xin: “Oan uổng a, ta chỉ dự cảm được chuyện xấu, không thể dự cảm chuyện tốt a!”

“Người đoán được thì không thể ngậm miệng sao? Đã độc miệng còn cao giọng như vậy, người cho người là Billy a, thật sự là tự tìm phiền toái!” Chim sẻ không khoan dung bầm riết không tha.

“Đúng vậy đúng vậy, tối qua người còn nguyên rửa đại ca cú mèo không bắt được chuột, thấy chưa, đi trói gô đi!”

“Phải trói thêm hai ngày cho nó chịu chút giáo huấn! Tiểu Tề người đừng nhúng tay nga, bằng không chúng ta trở mặt với người!” Bầy chim sẻ gần đây đều quen biết Bạch Tề, đều yêu cầu y không ra tay.

Bạch Tề dở khóc dở cười, đành phải tỏ vẻ áy náy đối với quạ đen, tiện thể ngỏ lời rằng sẽ mang một chút thức ăn tới, sẽ không để nó chết đói.

Lũ chim sẻ đều là rất rất xấu xa, không, nhìn qua sẽ thấy chúng không liên quan gì tới hai chữ hiền lành trung thực. Một con chim sẻ nhìn đông nhìn tây, mổ miếng giấy ăn bị vo tròn vứt trên mặt đất nhét vào miệng quạ đen.

“Ngô ngô, ngô ngô ngô——” Quạ đen đáng thương hề hề kêu, tiên tri như nó sao lại không được thông cảm như thế đâu?

Chim sẻ cười luôn một bầy, hi hi ha ha hô bạn dẫn bè tới vây xem.

Đáng thương cho con quạ đen là vua tiên đoán mà bị trói gô còn bịt miệng, chỉ có thể dùng ánh mắt tỏ ra kháng nghị. Lũ chim sẻ cũng chẳng sợ nó, còn cười khanh khách thay phiên nhau tới đùa giỡn.

Về mặt Bạch Tề, nghĩ thầm ngược đãi chim như vậy hình như không tốt lắm đâu. Đang suy nghĩ thì một con chim khách vỗ cánh bay tới, miệng còn ngậm một mảnh dao cạo râu, hét lớn một tiếng: “Không muốn chết thì cút ra!!!”

Kết quả lưỡi dao rút cái bóp xuống dưới, cắt rụng một ít lông của quạ đen, quạ đen sợ tới mức mất hồn mất vía: “A Thước người kiềm chế một chút a, trúng phải ta thì làm sao bây giờ a!”

“Đừng hoảng hốt, ta tới cứu người!” Con chim khách ngậm lưỡi dao lên cọ cọ vào sợi dây, đây là bằng nhựa mỏng nơi nào cũng có, chỉ chốc lát đã đứt.

Quạ đen vui mừng đầy mặt dụi dụi đầu chim khách nói: “Thân ái người đối với ta thật tốt.”

Chim khách duỗi chân, chân nhỏ đập nhẹ lên mõng quạ đen đắc ý nói: “Chim của ta, đương nhiên chỉ ta có thể bắt nạt.”

Bầy chim sẻ lập tức nổi giận: “Ở nơi sáng sủa đông người, các người kiềm chế một chút!” “Đúng vậy đúng vậy, ảnh hưởng nhiều không tốt.” “Quần chật người của người, nhất là miệng của nó!”

Chim khách vươn qua mõ một cái lên mõ quạ đen, liếc nhìn bầy chim sẻ mắng: “Nhìn cái gì, còn nhìn ta đá hết các người xuống dưới! Một lũ chim không sợ mù mắt!”

Chim sẽ thấy nhân vật hung ác xuất hiện, sợ hãi đành lẩn bầm lẩn bầm bay đi.

Chim khách nhỏ hướng bầy chim sẻ, quay đầu hỏi: “Ai trối người?”

“Con cú mèo ở sau núi.” Quạ đen thành thật thừa nhận.

“Được lắm, bây giờ lão tử sẽ đi phá rối không cho nó ngủ, người, mau về nhà đi, đừng chạy loạn.” Chim khách lại dùng cánh vỗ quạ đen một cái, rồi vỗ đôi cánh màu xanh phành phạch bay đi.

Vì thế chỉ còn lại Bạch Tề cùng quạ đen mắt to tròng mắt nhỏ.

“Ngày mai đừng đến trường, không thì sẽ bị ngã lăn xuống cầu thang.” Vua tiên đoán quạ đen nói với Bạch Tề.

“.....”

Đúng là con quạ gốc nói mãi không thừa.

3. Chương 3: Biết Tiếng Chim, Áp Lực Lớn (hạ)

?T TIẾNG CHIM, ÁP LỰC LỚN (HẠ)

Buổi tối ngày hôm sau Bạch Tề nhận được một cú điện thoại, Trầm Duệ Tu dùng giọng điệu vừa kỳ lạ vừa cảm thán nói: “Bạch thần linh, ta ‘quả nhiên’ bị tai nạn rồi.”

“Gãy xương sẽ khỏi rất nhanh thôi, an tâm nằm trên giường mấy tháng đi.” Bạch Tề vừa rửa chén vừa dùng vai kẹp lấy di động nói.

“..... Sao người biết ta bị tai nạn, còn biết là gãy xương?” Trầm Duệ Tu hỏi.

“Ta nói rồi a, đêm qua xem tình tượng.” Bạch Tề hùng hồn nói.

“Ha, vậy thần linh tiên sinh phải giúp ta xem tướng nhiều một chút.” Trầm Duệ Tu biết y không nói thật nhưng cũng không truy hỏi.

“Người ở bệnh viện nào?” Bạch Tề hỏi.

“Bệnh viện Tam, ở khu nội trú phía đông phòng 403.” Trầm Duệ Tu trả lời.

“Được rồi, lát nữa ta tới thăm bệnh, hảo hảo dưỡng thương đi.” Bạch Tề nói.

“Àn.”

Bạch Tề thở dài, đột nhiên nghĩ tới Tiểu Ba trong nhà Trầm Duệ Tu, ngộ nhỡ chết đói thì sao bây giờ? Ngay lập tức gọi điện cho Trầm Duệ Tu nói có thể nuôi hộ hần một đoạn thời gian, đương nhiên tiền là phải thu. Trầm Duệ Tu nói đã để người ta đem Tiểu Ba và Tiểu Phỉ đưa tới bệnh viện, dù sao nằm viện cũng buồn chán không bằng bồi dưỡng tình cảm với chúng.

Bệnh viện Tam cách công viên Phong Sơn không xa, Bạch Tề kéo lão cha từ một nhóm các ông cụ đang say sưa tán gẫu ra, để hần coi tiệm. Bạch lão cha không vui lắm cứ lẩm bà lẩm bầm nhưng rồi cũng phe phẩy quạt hương bồ quay về trong tiệm.

Bạch Tề sử dụng hai cái chân, một đường đi tới khu nội trú phía đông của bệnh viện Tam, đăng ký được phê chuẩn sau mới sườn sề đi vào, trước cửa phòng còn đứng bốn gã vệ sĩ trông như bốn cái tháp đen, đằng sau kính râm cũng không biết có phải bọn họ đang theo dõi y không mà Bạch Tề cứ cảm thấy sau lưng lạnh lạnh, lúc này y mới thực sự tin Trầm Duệ Tu không phải đàn ông nhà lành.

Vừa vào cửa liền thấy một người đàn ông mặc đường trang(*) khoanh tay đứng trước cửa sổ, trên vai đậu một con chim sáo, Trầm Duệ Tu thành thật nằm ở trên giường, một phần chân trái còn bị bó bột.

“Người tới rồi.” Trầm Duệ Tu đang xem tạp chí, nghe thấy Bạch Tề vào liền ngẩng đầu nhìn y.

Người đàn ông đứng gần cửa sổ xoay mình lại, lộ ra gương mặt cùng Trần Duệ Tu có bảy phần tương tự, chỉ là những nếp nhăn rất nhỏ nơi khóe mắt làm cho hắn càng thêm phong sương nhưng cũng tăng lên mệnh lực của một người đàn ông trưởng thành.

“Phụ thân ta.” Trần Duệ Tu giới thiệu, “Đây là bằng hữu của ta Bạch Tề.”

Trần Minh Yến khẽ gật đầu, Bạch Tề nói câu “Bá phụ, nhi hảo” xong liền không biết nên nói cái gì nữa. Bình thường các loại khách hàng gặp qua không ít, nhưng cũng chưa từng gặp qua người nào có loại khí chất nội liễm hoàn toàn mà vẫn làm cho người ta cảm thấy vững vàng như thái sơn này. Nhìn qua hắn cũng chỉ khoảng hơn ba mươi tuổi, mặc một thân đường trang sẫm màu, hai bên thái dương hơi hơi hoa râm, lại tăng thêm cảm giác thành thục.

Con chim sáo trên vai hắn bỗng nhiên kêu lên vài tiếng, vỗ cánh bay đến trên vai Bạch Tề.

“Tiểu tử, mười mấy năm không thấy người đã lớn như vậy a!” Chim sáo nói.

Bạch Tề dùng ánh mắt ra hiệu cho nó, y không rõ nó đang nói gì.

“Mười mấy năm trước chúng ta từng gặp nhau một lần, ta còn nhờ người viết hộ một tờ giấy, không nhớ rõ sao?” Chim sáo nghiêng đầu hỏi.

Bạch Tề gật gù đầu, y cũng nhớ ra, năm đó con chim sáo từng nhờ y giúp đỡ.

“Hiếm khi A Huyền thân cận người khác như vậy.” Trần Minh Yến nói, quay đầu nói với Trần Duệ Tu, “Người bạn này của người, rất không sai.”

Bạch Tề đứng yên lặng một bên mà cũng cảm thấy áp lực rất lớn, tất cả cũng chỉ vì y biết hơn một loại ngôn ngữ mà thôi.

“Ta phải đi, người hảo hảo dưỡng thương, ta cho người nghỉ phép ba tháng.” Trần Minh Yến nói xong, vươn tay vẫy vẫy chim sáo, chim sáo bay bay về trên tay Trần Minh Yến.

“Thật sự?” Trần Duệ Tu hỏi lại, “Phụ thân người đổi tính? Bình thường không phải sẽ đem ta áp bức đến chết sao?”

Trần Minh Yến liếc nhìn hắn một cái, không để ý tới hắn, mang theo chim sáo trở về.

Đợi Trần Minh Yến đi rồi Bạch Tề mới dám thở phào nhẹ nhõm.

“Ở cùng phụ thân ta thực căng thẳng đi?” Trần Duệ Tu hỏi.

Bạch Tề gật đầu, đem giỏ hoa quả đặt lên giá để đồ, ngồi xuống sofa: “Ta cũng không dám mở miệng nói chuyện.”

“Kỳ thật tính tình của hắn cũng không tệ, có đôi khi nghiêm khắc một chút, nhưng vì Huyền công tử thực thích người cho nên ấn tượng của hắn với người cũng không tồi.” Trần Duệ Tu nói.

“Vì sao lại gọi là Huyền công tử?” Bạch Tề khó hiểu hỏi.

“Chuyện này cũng là một cái kỷ niệm a. Phụ thân ta có được con chim sáo này cũng đã là chuyện của mười mấy năm trước, hắn vốn định gọi nó là Tiểu Hắc, kết quả đêm đó hắn nằm mơ, mơ thấy một thiếu niên mặc một bộ cẩm y cổ trang đen kháng nghị với hắn, nói rằng người ta đều gọi y là Huyền công tử, không được gọi một cái tên vô vị như Tiểu Hắc. Khi tỉnh lại thấy chim sáo đang trong ***g sắt nhìn hắn, phụ thân ta cảm thấy rất thú vị, cảm thấy rằng có khi đây là chim sáo báo mộng, vì thế liền gọi như vậy.” Trần Duệ Tu cười nói, bộ dáng cũng có chút cảm khái.

“Thật khó mà tưởng tượng nổi, vạn vật đều có linh hồn, nói không chừng thật sự là chim sáo báo mộng.” Bạch Tề cũng cảm khái nói. Trong lòng cũng hiểu được đây là oán niệm của chim sáo a.

Mười mấy năm trước, lần đầu Bạch Tề nhìn thấy Huyền công tử nó cũng sắp thành tinh, tuy rằng vẫn chưa thể biến thành người, nhưng là báo mộng đối với nó mà nói cũng không quá khó.

“Huyền công tử đối với nhà chúng ta có một cái đại ân, nhất là ta, nó từng cứu mạng của ta.”

Bạch Tề bỗng nhiên cảm thấy kỳ diệu, này này này....Là trùng hợp đi.

“Mười mấy năm trước ta từng bị bắt cóc, rồi một con chim sáo ngậm một tờ giấy bay tới nhà ta, đứng ở ngoài thư phòng của phụ thân ta mở cửa sổ, phụ thân ta đang lo lắng vì ta mất tích, kết quả con chim sáo kia liền ngậm tờ giấy có ghi nơi ta bị giam giữ tới. Nét bút trên tờ giấy nhìn qua hình như là của tiểu hài tử, về sau phụ thân ta cầm xem xét, vân tay ở trên quả thật của một đứa trẻ con.” Trầm Duệ Tu nói, thở dài thật sâu.

Bạch Tề bất an ngồi thẳng đứng trên ghế sofa, còn trong chiếc ***g chim treo cạnh cửa sổ, hai con vẹt cũng bắt đầu tán gẫu: “Chẳng lẽ bây giờ ngoại trừ kiểm tra khả năng nghe, khả năng nói còn muốn kiểm tra khả năng viết sao? Trời ơi, làm chim cũng bị thẩm như vậy a?”

Tiểu Phi lắc đầu nói: “Không được, đợi đến lúc chúng ta có con, chỉ cần nó vừa nở ra liền lập tức dạy nó đọc sách viết chữ, cố gắng thì thi viết cũng có thể qua cấp hai!”

“Lão bà, dạy dỗ từ lúc còn bé như thế đối với đứa nhỏ không tốt đâu!” Tiểu Ba lo lắng.

“Áp lực xã hội bây giờ lớn như vậy, không dạy sớm làm sao được? Chẳng lẽ để nó ra ngoài tranh thức ăn với chim sẻ sao? Rất mất mặt!”

“Sau đó thì sao? Người được cứu?” Bạch Tề vẫn duy trì vẻ mặt tò mò, trong lòng thì đã kêu la thấu trời, thật sự khéo như vậy?

“Àn, ta được cứu, con chim sáo kia cũng không đi, vẫn lưu lại nhà ta, cũng chính là Huyền công tử, thoáng một cái đã mười mấy năm. Cũng từ lúc đó phụ thân ta bắt đầu thích nuôi chim, nhưng là mỗi lần hắn muốn mua thêm một con chim sáo về cùng Huyền công tử, Huyền công tử sẽ lại bắt nạt nó, đến con nào cũng bắt nạt tới chạy mất mới thôi.” Trầm Duệ Tu dường như nhớ lại cảnh tượng buồn cười nào đó, nụ cười trên mặt cũng tươi thêm một chút, ngay cả đôi mắt đào hoa cũng hơi hơi híp lại, “Ta còn nhớ con thẩm nhất bị nó mổ mà lông rụng đầy đất. Về sau phụ thân ta cũng không dám mua chim về nhà nữa.”

“Thật không thể tin được, Huyền công tử thật có linh tính.” Bạch Tề nói.

“Đúng vậy, quả thật rất thần kỳ.” Trầm Duệ Tu cảm khái, “Chỉ có thể nói đây là duyên phận của nhà ta và Huyền công tử đi.”

Bạch Tề cười gượng gật đầu, tầm mắt lại xuyên qua cửa sổ nhìn xuống dưới lầu, Trầm lão gia tử mang theo chim sáo bước vào trong xe, Huyền công tử đậu trên vai hắn hết nhìn đông lại nhìn tây, cũng không biết có nhìn thấy Bạch Tề không.

Mối duyên phận này, thật không biết là nghiệt hay là duyên.

Đường trang (*): là cái bộ này.

4. Chương 4: Ký Sự Bệnh Viện (thượng)

Trên đường về nhà, Bạch Tề bị gió đêm thổi thổi, gió mùa hè cho dù là ban đêm cũng vẫn oi bức, từ trong phòng điều hòa đi ra đến đường cái, chênh lệch nhiệt độ làm Bạch Tề cảm thấy có chút không khỏe.

Lúc nào nên lấp cái điều hòa trong tiệm, Bạch Tề thầm nghĩ, bằng không mùa hè thật khó qua, cái thời tiết quỷ quái này càng ngày càng nóng.

Mấy con chim sẻ bay qua, đậu lại trên mấy đường dây bên cột điện lú ra lú rú giao lưu về những chuyện một ngày nay trải qua, một con trong đó hung hăng oán giận rằng dạo này ăn vào nhiều quá cái bụng tròn trịa, mấy con chim sẻ khác suốt ngày trên đầu nó là có phải sắp sinh chim sẻ con không.

Bạch Tề không nhịn được mỉm cười.

Làm chim thật tốt a, tự do bay lượn trên trời, chuyện mà mỗi ngày phải lo cũng chỉ là có kiếm đủ thức ăn hay không. Khi vui vẻ có thể tìm đồng loại kêu gào, khi không vui vẫn có thể tìm đồng loại gào thét.

Thế giới loài chim sạch sẽ hơn loài người, tuy rằng cũng có cạnh tranh cũng có chuỗi thức ăn, nhưng đơn thuần hơn loài người nhiều lắm.

Này có lẽ, cũng chỉ là phán đoán của riêng y.

Trên trời đêm chỉ thấy vài ngôi sao tịch tịch ở đằng kia lóe sáng, một con quạ đen bay qua, nha nha kêu hai tiếng, Bạch Tề hiểu được nó đang nói gì, nó nói: “Đói đói a——”

Làm chim cũng tốt, Bạch Tề thở dài.

Bạch Tề nhớ tới Huyền công tử, con chim sáo từng nhờ hắn giúp đỡ.

Khi đó Bạch Tề còn đang học tiểu học, mỗi ngày ngoan ngoãn tới trường, có hôm tan học về nhà phát hiện ngoài cửa đậu một con chim sáo, ở trên bàn đá nhảy tới nhảy lui có vẻ bất an, chim sáo vừa thấy y liền vội vàng hỏi: “Bạch Tiêu không ở nhà sao?”

Bạch Tề nhu thuận gật đầu, nãi thanh nãi khí (ngọng nghịu) nói: “Ba ba đi ra ngoài.”

“Được, vậy người tới, biết viết chữ sao?” Chim sáo hỏi.

Bạch Tề có chút thẹn thùng gãi đầu nói: “Không giỏi lắm, có vài chữ còn phải ghép vần.”

“Được, ta mặc kệ người ghép vần cũng được, viết tiếng anh cũng được, nhanh viết cho ta tờ giấy, nhanh nhanh, ta đang vội vã cứu người đây!” Chim sáo không kiên nhẫn nhảy tới nhảy lui trên bàn thúc giục Bạch Tề mau viết giống như nó nói.

Bạch Tề lúc ấy vẫn là đứa bé hiền lành, ngoan ngoãn lấy vở bài tập ra xé một mảnh giấy ô li, đem những gì chim sáo nói viết lại, chữ nào không biết viết đành viết thêm vài cái ghép vần, viết xong còn quy củ gấp lại đưa cho chim sáo tiên sinh.

“Cảm tạ, ta còn có việc gấp phải đi trước, tái kiến.” Chim sáo ngậm lấy mảnh giấy xong liền bay vút đi, Bạch Tề nhìn nó bay mất bĩu môi nghĩ thầm rằng con chim sáo này rất không lễ phép, thầy giáo nói người khác giúp mình thì phải cảm ơn a.

Đợi tới khi Bạch Tiêu trở về, y đem chuyện này nói cho Bạch Tiêu, Bạch Tiêu sờ sờ cằm nói: “Ai nha, là một vụ bất cóc a, con chim sáo này thật khó lường.”

“Chim sáo cũng biết bất cóc người?” Bạch Tề chớp chớp mắt to hỏi phụ thân.

Bạch lão cha ngồi xổm xuống ra vẻ nghiêm túc trêu cợt đứa con: “Tiểu Tề a, chim sáo đều là kẻ xấu a, ta này cha người trước kia mò tổ chim sáo, mò đâu được đó, kết quả chim sáo ba mẹ đều thích mổ đầu ta, chim sáo cả phố nhìn thấy ta đều đuổi theo ta, vô cùng hung ác.”

“.....Ta cảm thấy là ba ba không đúng!” Tiểu Bạch Tề thừa dịp kháng nghị nói, “Người trộm hết chim nhỏ đi, chim mẹ rất đáng thương a.”

“Đúng a.” Bạch lão cha gãi đầu nói, “Tốt xấu gì cũng lưu lại cho người ta một con, làm cho nó rảnh rồi nó liền cứ thế cả ngày đuổi theo coi đầu ta như bóng cao su, để lại một con cho nó có thể khiến nó vội vàng chăm sóc đứa nhỏ. Thế cho nên, phụ nữ nội trợ mà rảnh rồi không bị uất ức cũng bị tâm thần a, ha ha ha ha.”

Bạch Lão cha rất xấu xa, rất rất xấu xa, nhớ lại “chuyện tốt” trước đây thế nhưng còn đắc ý, xoa cái đầu xù của đứa con cười đến vô cùng kiêu ngạo. Lũ chim mẹ trong tiệm cũng không dễ bắt nạt, đuổi theo đầu hắn hùng hùng hổ hổ mổ tới tấp, còn chửi rủa thậm tệ hắn vì dám sỉ nhục và nói xấu đàn bà con gái, Bạch lão cha đầu không lại lũ chim hung hãn này, vừa xin tha vừa cầm đầu chạy.

Thời tiết càng ngày càng nóng, tiệm chim cảnh vì không có điều hòa bị lũ chim oán giận rằng chúng cảm thấy như đang đứng trên xích đạo. Bạch lão cha da mặt dày, cười ha ha nói mình không có tiền lắp điều hòa, lũ chim dùng mỏ mổ hắn, hắn cũng không thêm để ý, vừa bật quạt điện vừa phe phẩy quạt hương bồ mà ngủ trưa, nếu bị chúng quấy rầy quá không chịu nổi nữa thì cũng chỉ dùng quạt đuổi đuổi lũ chim đang tụ tập khiếu nại này đi, rồi lại thần nhiên ngủ tiếp.

Bạch Tề cũng chịu không nổi, vừa lau mồ hôi vừa cảm thấy chính mình nên tìm chỗ nào có điều hòa để vượt qua buổi chiều hôm nay.

Nơi mà y chọn chính là phòng bệnh của Trầm Duệ Tu. Kết quả cả buổi trưa người bệnh liền vội vàng dạy hai con vẹt nói chuyện, hướng dẫn từng bước, vô cùng kiên nhẫn, Bạch Tề nghĩ thầm rằng người bình thường cho dù là dạy con đẻ của mình nói cũng không có kiên nhẫn tốt như vậy, người này thật sự là hắc đạo sao? Chẳng lẽ không phải là vừa nổi giận lên liền đem Tiểu Ba nhốt lồng nấu canh sao? Quả thực kiên nhẫn hơn cả giáo viên mẫu giáo.

“Nhĩ hảo.” Trầm Duệ Tu nói với Tiểu Ba.

“Nha nha——” Tiểu Ba trả lời: “Có bệnh có bệnh——” (Câu nhĩ hảo mà anh Duệ Tu nói có thể hiểu là người khỏe, nên Tiểu Ba mới nói có bệnh)

Bạch Tề đứng bên cạnh nhất thời cười phá lên. Trầm Duệ Tu nghe thấy Bạch Tề cười quay đầu lại nhìn hắn, hỏi: “Buồn cười như vậy sao? Chẳng lẽ người không dạy vẹt nói giống thế sao?”

“Không không, ta chỉ thấy rất ít người kiên nhẫn như vậy, miết mài một buổi trưa chỉ vì dạy vẹt nói ‘nhĩ hảo.’” Bạch Tề nói.

“Ta cũng thấy khó hiểu, rõ ràng nó nói rất khá mà vì sao dạy mãi lại không ‘nhĩ hảo’ a?” Trầm Duệ Tu sờ sờ cằm, vươn ngón tay đến trước mặt Tiểu Ba ấn ấn đầu nó.

“Nha nha, nha nha nha——” Tiểu Ba kêu lên: “Ngu ngốc ngu ngốc, vì ta đang đùa giỡn người a.”

Bạch Tề nhin cười nhin tới mặt đều vẩn vơ.

“Đứng đắn một chút!” Tiểu Phi nhìn không được cho Tiểu Ba một cái tát, Tiểu Ba nghiêng đầu, có vẻ không vui xoay ngang xoay dọc.

Trầm Duệ Tu không biết hai con vẹt trao đổi cái gì, đành phải lặp lại lần nữa: “Nhĩ hảo.”

“Nha nha——” Tiểu Ba tiếp tục.

Bạch Tề cũng nhìn không được, y ung dung ở trong phòng bệnh điều hòa của người ta ngồi hưởng thụ hơi lạnh còn xem kịch, này dường như không hay lắm.

“Tiểu Ba, còn kêu bấy từ hôm nay trở đi không cho ăn đậu phộng.” Bạch Tề uy hiếp.

Tiểu Ba quay đầu ủy khuất nhìn y: “Ta cũng không đắc tội với người.”

Bạch Tề mặc kệ nó, nói với Trầm Duệ Tu: “Kỳ thật người có thể dùng đậu phộng uy hiếp nó.”

“Hữu dụng sao?” Trầm Duệ Tu hỏi.

Bạch Tề nghiêm túc nói: “Thật sự, ta và cha ta đều huấn luyện chúng như vậy.”

“Được rồi, ta thử xem. Tiểu Ba, nhĩ hảo.” Trầm Duệ Tu kiên trì.

“Tiểu Ba, nhĩ hảo.” Tiểu Ba kêu lên sau đó bổ sung một câu: “Một chút cũng không hảo.”

“Khụ khụ.” Bạch Tề ở bên ho khan hai tiếng cảnh cáo.

Tiểu Ba rất mất hứng vỗ cánh bay từ trên tay Trầm Duệ Tu xuống, đậu xuống trên bàn trà, rồi nghiêng đầu kháng nghị Bạch Tề: “Người đã không phải chủ nhân của ta, đừng luôn bắt nạt ta, ta có chủ nhân mới.”

Bạch Tề hừ hừ hai tiếng, lập tức nhào lên bàn bắt được Tiểu Ba rồi túm lông nó, Tiểu Ba kêu la thảm thiết, liều mạng giãy dụa: “Người muốn làm gì người muốn làm gì? Lão bà, có người bắt nạt ta a!”

“Còn kêu? Còn kêu ta liền nhổ sạch lông của người.” Bạch Tề âm trầm uy hiếp.

Trầm Duệ Tu nhìn một người một chim tại kia náo loạn, ban đầu nghĩ nằm viện sẽ rảnh rỗi nhàn chán lắm lại vì một người và hai con vẹt mà náo nhiệt hơn.

Cho dù có rất nhiều người tới thăm, lại đều vì lợi ích sai khiến. (em ấy cũng chỉ vì cái điều hòa thôi anh ạ =)) =)))

“Nhĩ hảo, nhĩ hảo, nhĩ hảo, nhĩ hảo!” Tiểu Ba bỗng nhiên nói liên tục.

“Xem, nó học được rất nhanh a.” Bạch Tề đắc ý cười nói.

“Nhĩ hảo, nhĩ hảo.” Tiểu Ba chịu đựng lòng bị nhéo thống khổ nói, trong lòng đã đem Bạch Tề nguyên rửa hàng trăm lần hàng ngàn lần, người được lắm!

“Quả nhiên là chuyên nghiệp.” Trầm Duệ Tu cười nói.

Bạch Tề cười bí hiểm, bí mật trong đó không thể nói với người ngoài a.

“Người rất thích chim?” Trầm Duệ Tu hỏi.

“Đương nhiên, nếu người cũng như ta từ nhỏ liền sống giữa một đàn chim, ta nghĩ người cũng sẽ coi bọn chúng như đồng loại.” Bạch Tề sờ sờ đầu Tiểu Ba nói, Tiểu Ba thân thiết mỗ mỗ ngón tay y

Thực tế khi Bạch Tề bắt đầu hiểu được ngôn ngữ của con người thì cũng đã mơ hồ hiểu được ngôn ngữ của loài chim – nếu khi người còn trong nôi mà mỗi ngày đều bị một lũ chim rồi việc bu lại xem còn huyền nào không ngót để huấn luyện thính lực. Đương nhiên chuyện này cũng liên quan tới việc di truyền trong gia đình.

“Nhưng mà dù từ nhỏ ta đã sinh hoạt tại xã hội của con người, người làm ta có thiện cảm lại có thể đếm trên đầu ngón tay.” Trầm Duệ Tu nói, trên khuôn mặt mỉm cười rõ ràng lộ ra một chút cô đơn.

Cho tới nay vẻ mặt người này vẫn luôn luôn ôn hòa, mang theo nụ cười hoàn mỹ, nói ra những lời lễ phép khéo léo, không đi quá giới hạn, cũng không làm người khác khó xử, theo bản năng Bạch Tề cho rằng hắn là một người toàn vẹn, chính là giờ phút này, nụ cười có chút cô đơn trong nháy mắt của hắn lại làm cho y không thể xem nhẹ.

Có lẽ luôn luôn tới phòng bệnh của hắn cũng là bởi vì...muốn ở cùng hắn nhiều một chút đi.

Dù sao hai người cũng tốt hơn một người yên lặng đối mặt với bức tường nhợt nhạt trong phòng bệnh, yên lặng một mình xem TV.

Bạch Tề cũng không biết chính mình suy nghĩ cái gì, lại thốt ra hỏi: “Ta có tính không?”

Trầm Duệ Tu nghe vậy ngẩng đầu nhìn y, ánh mắt thâm thúy lại có chứa chút tìm tòi thú vị. Bạch Tề bị hắn nhìn đến cảm thấy không tự nhiên, đáng tiếc lời đã nói ra như bát nước đã hắt đi, y cũng thu lại không được.

Một lúc lâu sau, Trầm Duệ Tu mới trả lời: “Người là một người trong số đó, một người rất đặc biệt.”

Rất đặc biệt.

Bạch Tề cũng không biết chính mình về nhà như thế nào, chỉ là dọc theo đường đi trong đầu y không ngừng vang lên một câu: “Người là một người rất đặc biệt.”

Lời nói này đối với một tiểu loan nam (loan= cong, loan nam = gay) thật sức rất có sức ảnh hưởng, nhất là khi người nói lại có bề ngoài hoàn mỹ như thế.

Một trận gió lạnh thổi qua, cơn gió lạnh hiếm có của buổi tối mùa hè thổi tỉnh đại não bởi vì nóng quá mà trở nên có chút chậm chạp, Bạch Tề nhận không được cười nhạo sự buồn chán của chính mình.

Bọn họ không thuộc về cùng một thế giới, chưa bao giờ.

Trầm Duệ Tu ôn nhã khiếm tốn, nói chuyện với bất kỳ ai cũng có thể làm cho đối phương cảm thấy thực vui vẻ, nhưng không hẳn con người bên trong hắn cũng thế. Huống chi xuất thân của hắn cũng không đơn giản, loại khí chất khiếm tốn này chắc gì không phải là hắn ngụy trang.

Y nhìn không thấu, thật sự.

Một con chim sẻ trên cây còn đang bắt quái: “Anh anh anh anh anh (tiếng khóc), ta thất bại với A Mông thất bại rồi, hắn nói hắn không thích chim sẻ ư!”

Bạch Tề tò mò ngẩng đầu nhìn con chim sẻ tội nghiệp bị cự tuyệt kia, con chim sẻ tròn vo mập mạp bị thất tình đang đau khổ mổ thân cây, quả thật là thôi miên mình thành chim gõ kiến, con chim sẻ đậu bên cạnh đang an ủi nó.

“Đừng thương tâm, đó là vì hân không có mắt, người rất đáng yêu, thật sự.” Chim sẻ an ủi vươn cánh vỗ vỗ con chim sẻ tròn vo nói.

“Ta biết ta thực đáng yêu không cần người nhắc nhở ta! Nhưng là A Mông vẫn không thích ta, ngoại trừ ta không thể cùng hân để trứng ra còn có chuyện gì ta không biết làm? Anh anh anh anh anh, A Mông đáng ghét nhất!” Chim sẻ thất tình tức giận dậm chân.

“Phải phải phải, A Mông đáng ghét nhất, mỗi ngày hân chỉ nhìn chăm chăm mấy con chim sẻ cái xinh đẹp, không thèm chú ý tới người, người quên hân đi a.” Chim sẻ an ủi mổ mổ lông của chim thất tình.

Chim thất tình anh anh anh anh anh khóc nức nở một lúc sau, chim an ủi van xin mãi mà vẫn vô dụng, liền quyết tâm nói: “Kỳ thật, kỳ thật ta thích người a, ngu ngốc, sao người phải thích con chim sẻ thẳng kia? Trên đời này chim sẻ cong cũng rất nhiều, người việc gì phải treo cổ trên một cái cây không cong a!”

“A a, người nói cái gì?” Chim sẻ thất tình bị lời thổ lộ bất ngờ dọa tới, vẻ mặt hoảng sợ.

Chim sẻ an ủi mổ mổ khuôn mặt chim sẻ thất tình, thâm tình nói: “Ta nói ta thích người, người có nguyện ý cùng ta bạch đầu giai lão, sau đó đoạn tử tuyệt tôn không?”

“.....Cậu sau nghe thật đáng sợ.” Chim sẻ thất tình ngơ ngác nói.

“Ta cũng biết là người chỉ không để trứng được mà thôi, kỳ thật chúng ta đi tới tổ mấy con chim sẻ cái trộm trứng về nuôi cùng được mà, người thích là được rồi a.” Chim sẻ an ủi thâm tình nói.

“.....Anh anh anh anh anh, ta đột nhiên thật cảm động làm sao bây giờ a?” Chim sẻ thất tình ôm mặt thẹn thùng nói.

“Ta đột nhiên cảm thấy thật đáng sợ làm sao bây giờ a?” Vẻ mặt của Bạch Tề biến thành , lẩm bẩm nói.

Đạo này đồng tính luyến ái đã từ xã hội loài người lan tràn tới loài chim sao? Chẳng lẽ sau này y sẽ nhìn thấy một đôi vịt đực bơi qua bơi lại khoe khoang bộ lông xinh đẹp của bọn chúng.....Bạch Tề cảm thấy áp lực thật lớn. Y vẫn nghĩ tính hướng của chính mình ở trong xã hội là thiểu số, không nghĩ tới ở trong loài chim cũng là rất bình thường, quả nhiên y có họ hàng gần với loài chim hơn sao?

Bạch Tề bị dọa choáng váng, yên lặng tát cho mình một cái, lắc đầu đi về tới nhà.

5. Chương 5: Ký Sự Bệnh Viện (trung)

Hai ngày sau nhiệt độ lại tăng cao, ở trong tiệm chim cảnh nóng như hỏa lò Bạch Tề cảm thấy mình đang tẩm hơi, một bầy chim chóc còn ở bên cạnh líu ríu ồn ào: “Nóng muốn chết nóng muốn chết, sắp chết rồi anh anh anh anh, bộ lông xinh đẹp của ta giữ nhiệt quá, xin khối nước đá a.” “Lắp điều hòa a lắp điều hòa a, ai lắp điều hòa cho ta ta liền bán cho hân! Muốn bán thân a muốn bán thân a!” “Thân ái chúng ta đang du lịch trên miệng núi lửa sao? Nơi này thật sự nóng muốn chết.” “Không, thân ái, ta cảm thấy chúng ta đang bơi lội trong dung nham!” “Công ty du lịch nào a, thật không phải là chim, ta muốn bắt đền!” “Thân ái, người có thể đi mổ cái lão già đang phẩy quạt bên cạnh cái quạt điện kia cho hả giận, chính hân chết sống cũng không chịu lắp điều hòa.”

Bạch lão cha không hề cảm thấy áp lực, dùng quạt hương bồ quạt mát chính mình, Bạch Tề đã nhịn không nổi nữa, đứng phắt lên khỏi chiếc ghế bị mồ hôi làm ướt.

“Ta đi gặp bạn.” Bạch Tề chui vào bếp đem bột đậu xanh trong tủ lạnh cho vào phích nước chuẩn bị mang cho Trầm Duệ Tu giải nhiệt – tuy rằng y cảm thấy người cần giải nhiệt tuyệt đối không phải cái tên đang ung dung nằm trong phòng điều hòa dưỡng thương kia, thuận tiện lấy lý do để chính mình đi hưởng điều hòa.

Bệnh viện Tam cách Phong Sơn công viên không xa, nhưng nổi khổ khi đi dưới cái nắng hè chói chang cũng không vì khoảng cách mà giảm bớt, đợi cho Bạch Tề tới khu nội trú rồi đi qua xét duyệt – phích nước cũng bị kiểm tra một chút, vệ sĩ đại ca còn nghiêm túc yêu cầu nếm thử, lại bị Trầm Duệ Tu ngăn lại.

Giây phút cánh cửa phòng bệnh mở ra, một luồng khí lạnh thổi tới, mồ hôi trên người Bạch Tề đều ngừng chảy, thoải mái đến bốn vạn bảy ngàn cái lỗ chân lông trên người y không cái nào không dễ chịu.

Có điều hòa thật tốt.

“Rốt cuộc thì người đã làm bao nhiêu chuyện xấu a, là phá nhà hay buôn bán phụ nữ trẻ em? Nằm viện còn phải vệ sĩ đứng trước cửa.” Vừa bước vào Bạch Tề liền nhin không được nói, vừa rồi khi vệ sĩ đại ca về mặt uy nghiêm nghiêm túc yêu cầu ném thử bột đậu xanh, y đều chảy mồ hôi lạnh.

“Trên đời có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, cận thận một chút sẽ không sai, dù sao bây giờ ta là bán tàn phế, có muốn chạy cũng không thể a.” Trầm Duệ Tu cười tủm tỉm nói.

“Được rồi, chắc không có người nào cầm súng tự động đá văng cửa phòng bệnh rồi cho người một băng đạn chứ.” Bạch Tề trêu đùa.

Trầm Duệ Tu nhìn y đầy thâm ý: “Người nghĩ vì sao ta lại phải vào bệnh viện?”

“Không phải tại nạn xe sao?” Bạch Tề kinh ngạc hỏi lại.

“Đường rộng như vậy cứ nhất định muốn đâm vào ta cũng không phải dễ, đáng tiếc ta kịp thời tránh đi. Người cảm thấy tiếc nuối nhất định nhiều hơn những người cảm thấy may mắn a.” Trầm Duệ Tu cười cười.

“.....Nhân duyên của người thực xui xẻo.” Bạch Tề lại nhìn hai con vẹt trong ***g sắt xưa nay không coi chủ nhân ra gì kia nhin không được chêm thêm một câu, “Điều duyên cũng chẳng ra sao.”

Trầm Duệ Tu đành phải cười khổ rồi nói sang chuyện khác: “Trong phích nước là bột đậu xanh?”

“Ân, thời tiết dạo này rất nóng a, uống một chút đậu xanh lạnh có thể giải nhiệt.” Bạch Tề lấy thìa và bát múc cho hán một chút, đặt lên trên tủ đầu giường.

“Cám ơn.” Trầm Duệ Tu lấy thìa ném thử một chút, “Hương vị rất không sai.”

“Bột đậu xanh muốn nấu ra hương vị đặc biệt cũng rất khó.” Bạch Tề cười cười.

Hai con vẹt trong ***g sắt cũng không để yên: “Bất công, bất công, chúng ta cũng muốn ăn!”

Bạch Tề nhìn hai con vẹt đang kêu nha nha, hai tiểu tử này liều mạng đem đầu lách ra khỏi lồng sắt, dùng ánh mắt tội nghiệp để van nài Bạch Tề, khóe miệng bạch Tề run rẩy, hai tiểu tử này luôn biết làm thế nào để khiến y mềm lòng.

“Không ngại ta cho chúng ăn một chút đậu xanh đi?” Bạch Tề hỏi.

“Tùy ý.” Trầm Duệ Tu rất hào hứng nhìn y.

Hai con vẹt được như mong muốn, mau mau nuốt ăn.

“Hương vị cũng bình thường thôi.” Tiểu Ba vừa ăn vừa lẩm bẩm.

“Có ăn là đã tốt lắm rồi, đừng kén chọn.” Tiểu Phi đẩy nó một chút rồi chui đầu vào hộp thức ăn.

“Lão bà chờ cho ta một chút a!”

“Đừng dài dòng, ta phải dự trữ năng lượng để đẻ trứng!”

“Mùa sinh sản của chúng ta còn rất xa.....”

“Cái này gọi là dự trữ trước! Hiểu không?”

“Hiểu hiểu hiểu, lão bà nói luôn luôn đúng.”

Bạch Tề nhin không được mỉm cười, vẹt ngực đỏ cái mạnh mẽ hơn con đực rất nhiều, chim cái hung hãn mỗ bị thương chim đực muốn *** với nó là chuyện không có gì lạ, theo y từng chứng kiến, đại đa số vẹt ngực đỏ đực đều rất sợ vợ.

Nghe hai con vẹt líu ríu cãi nhau cũng là một chuyện thú vị, Bạch Tề nhất thời xem nhẹ người bệnh đang nằm trên giường, chuyên tâm nghe hai tiểu tử kia biểu diễn vở kịch gia đình nhà chim.

Trầm Duệ Tu yên lặng nhìn y, Bạch Tề đã đắm chìm trong thế giới của loài chim, nụ cười trên mặt ấm áp ôn nhu, vẻ mặt rất chăm chú. Hắn luôn cảm thấy người tên Bạch Tề này rất khác biệt. Nói không rõ vì sao, chỉ là ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy y, hắn liền cảm thấy được y cách hắn rất xa.

Rất thích chim, thích nghe bầy chim chóc líu ra líu ríu, khi chăm sóc chúng rất kiên nhẫn rất nghiêm túc, thường thì thầm nói chuyện với chúng. Có đôi khi hắn thậm chí có một loại ảo giác, Bạch Tề hiểu được bầy chim chóc này đang nói gì.

Trầm Duệ Tu nhớ phụ thân hắn cũng thế, đôi khi sẽ rất nghiêm trang nói chuyện cùng Huyền công tử, thật giống như Huyền công tử hiểu được, mà Huyền công tử quả thật cũng trí tuệ dị thường, thỉnh thoảng sẽ bay nhảy náo loạn âm ỹ, thỉnh thoảng lại nhu thuận đậu trên tay vịn của cầu thang lẳng lặng nhìn hắn, ánh mắt thông minh giống như một con người.

Có lẽ những người yêu chim sẽ đem những tiểu sinh linh này coi như đồng loại để bảo vệ, bởi vì chúng nó đáng được như thế.

“Người đang cười cái gì?” Trầm Duệ Tu tựa trên gối đầu nhìn Bạch Tề mỉm cười, nhin không được hỏi.

Bạch Tề phục hồi tinh thần lại, nháy mắt với hắn: “Vẹt thật đáng yêu.”

Ý cười nơi khóe miệng Trầm Duệ Tu càng ngày càng đậm: “Chủ tiệm đang mèo khen mèo dài đuôi sao?”

Bạch Tề ngượng ngùng ho nhẹ một tiếng: “Ý ta là loài chim đều thực đáng yêu.”

“Àn.”

Bộ dáng tranh ăn của hai con vẹt thực đáng yêu, Tiểu Ba bị lão bà ức hiếp ngồi xổm trong ***g sắt ủy khuất nhìn Bạch Tề càng đáng yêu, Bạch Tề sờ túi muốn tìm chút gì để an ủi con vẹt sợ vợ, bỗng nhiên sờ đến hai viên hạt dẻ rang đường – từ nhỏ y đã có thói quen nhét các loại thức ăn của chim vào trong túi, vì chuẩn bị cho cái lúc bị lũ chim xin ăn bao vây còn có thể thuận lợi bỏ lại thức ăn mà chạy trốn.

“Tiểu Ba cũng rất thích ăn hạt dẻ, chắc khoảng vào mùa thu năm ngoái, ta bị nó thấy đúng lúc đang ăn hạt dẻ, nó không chịu buông tha nhất quyết muốn ném thử một chút, kết quả, số hạt dẻ ta mua về hơn một nửa là bị nó vợ vét hết.” Bạch Tề vừa bóc hạt dẻ vừa nói.

Trầm Duệ Tu mỉm cười nhìn y bóc hạt dẻ dứt cho Tiểu Ba, Tiểu Ba sớm đã vỗ cánh phành phạch như muốn phá cái ***g sắt bay tới tranh ăn hạt dẻ, lúc này còn đang kêu nha nha không ngừng.

Bạch Tề trêu nó: “Hạt dẻ.”

Tiểu ba ngoan ngoãn: “Hạt dẻ~”

Giọng nói còn rất ngọt a.

Tiểu Phỉ vừa ăn đậu xanh vừa nói thầm: “Không có tiền đồ!”

“Nó học rất nhanh a.” Trầm Duệ Tu cảm thán, hắn dùng cả buổi trưa dạy Tiểu Ba nói “nhĩ hảo”, Tiểu Ba chỉ biết kêu nha nha, kết quả Bạch Tề tới vừa nói hai câu là dạy được, chẳng lẽ thật sự là kỹ năng chuyên môn sao?

Tiểu Ba ngậm được hạt dẻ ăn rất mỹ mãn, dùng móng gẩy hạt dẻ đưa vào trong miệng, cái mỏ vừa khoằm vừa nhọn mổ mổ, mổ tới khi trúng giữa hạt dẻ.

Tiểu Phỉ thấy nó làm, thèm ăn cũng vươn đầu lại đây mổ, hai con vẹt lại bắt đầu tranh ăn, mà kết quả tất nhiên là Tiểu Phỉ đoạt được chỗ hạt dẻ còn lại.

Bạch Tề lắc đầu thở dài, Tiểu Ba thật sự rất vô dụng, câu “không có tiền đồ” kia của Tiểu Phỉ thật sự là vừa ngắn gọn vừa chính xác miêu tả tính cách của nó – một con chim sợ vợ.

Tiểu Ba dùng đôi mắt to đen lúng liếng nhìn chăm chăm hạt dẻ còn lại trên tay Bạch Tề, Bạch Tề chép miệng hai tiếng, vẫn tốt bụng đem Tiểu Ba mang ra khỏi ***g sắt, sờ sờ đầu nó nói: “Đi chào hỏi chủ nhân người.”

Tiểu Ba ngoan ngoãn vỗ cánh bay đến đậu trên cái chân còn đang bó bột bị treo lên của Trầm Duệ Tu, bộ dáng nhỏ trông rất đặc ý: “Nhĩ hảo, nhĩ hảo!”

“Người bóc cho nó ăn đi.” Bạch Tề đem hạt dẻ ném cho Trầm Duệ Tu.

Tiểu Ba là kiểu tham phú phụ bần, vừa thấy hạt dẻ ở trong tay chủ nhân mới, lập tức nhảy nhót tới trên vai Trầm Duệ Tu bắt đầu lấy lòng cọ cọ mặt hân.

Trầm Duệ Tu dường như cảm thấy thụ sủng nhược kinh, hân cũng không biết thì ra con vẹt hân nuôi cũng tinh ranh như thế.

Tiểu Ba đoạt được hạt dẻ lại bay về trên ***g sắt, một chân bám lấy ***g, một chân giơ hạt dẻ lên khoe khoang với Tiểu Phi: “Xem, ta cũng có hạt dẻ!”

Tiểu Phi liếc nhìn nó, có lẽ là không thích nhìn nó đặc ý, hừ một tiếng: “Giao ra đây.”

“Lão.....lão bà, đừng mà, người cũng có rồi.....”

“Có giao ra không?”

Tiểu Ba đáng thương nhìn hạt dẻ cầm trong chân, lại nhìn Tiểu Phi đang trợn trừng mắt, đang thương hèn hèn đem hạt dẻ tiến vào trong ***g sắt.

“Coi như người thức thời.” Tiểu Phi hừ một tiếng, vung chân đoạt lấy hạt dẻ.

“Không còn nữa, không còn nữa, hạt dẻ không còn nữa.....” Tiểu ba vô cùng ai oán nỉ non.

“Không nghĩ tới vẹt cũng tinh cảm như vậy.” Trầm Duệ Tu vẫn chú ý tới hai tiểu tử kia, đột nhiên cảm khái.

Mồ hôi lạnh trên người Bạch Tề chảy ầm ầm, có thể coi sự áp bách bóc lột trắng trợn thành biểu hiện của tình cảm, này.....Quên đi, không biết ngôn ngữ nên hiểu lắm rất nhiều. Y không hứng thú làm phiên dịch miễn phí, không chừng còn bị đưa đi viện nghiên cứu để giải phẫu, hoặc bị bắt đi làm gián điệp? Một nghề không tồi như thế chỉ cần mang theo một con chim sẻ y đã là kẻ chiến thắng.

Suy nghĩ lập tức bay xa, tiếng hai con vẹt cãi nhau ầm ỹ cùng dần biến mất, Bạch Tề nhìn bầu trời xanh thăm ngoài cửa sổ, nắng hè chói chang, không trung cũng hiếm khi chỉ một màu xanh như thế, ngay cả một gợn mây cũng không có.

Ánh nắng chói mắt giống như muốn đem hơi nước ở khắp nơi hấp thu sạch, cho dù cách một tầng thủy tinh cũng cảm thấy vẫn bị tổn thương.

“Kéo rèm xuống đi.” Giọng nói của Trầm Duệ Tu Truyền đến, lập tức đánh gãy Bạch Tề thất thần.

“Ân.”

6. Chương 6: Ký Sự Bệnh Viện (hạ)

Tấm rèm nặng nề bị kéo xuống, phòng bệnh lập tức trở nên u ám, một tia sáng lọt qua khe hở giữa những tấm rèm, dừng lại trên mặt Trầm Duệ Tu. Hân đang cúi đầu gọt táo, con dao xinh xắn ở trong tay hân vô cùng linh hoạt, vỏ táo từ từ rơi ra, quả thực rất giống điệu múa xoay tròn, thịt quả tươi ngon vẫn chưa lộ hết, mà vỏ táo cũng chưa từng đứt – điều này làm cho Bạch Tề người chỉ biết dùng dao gọt vỏ để gọt vỏ cùng ghen tỵ. Trầm Duệ Tu dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn về phía vỏ táo, dường như đang kiểm tra bề ngang của vỏ có ngay ngắn hay không, ánh mắt phía dưới hàng lông mi dài dần nhuộm đậm ánh mặt trời, trong phút chốc giống như bảo thạch rạng rỡ chói lòa.

Bạch Tề lại một lần nữa cảm khái khi thượng đế nhào nặn con người đã rất bất công, có làm ẩu, có tình tế chau chuốt, cặp mắt đào hoa của Trầm Duệ Tu kia nếu thả ra ngoài nhất định sẽ phóng điện chết một đám, y không thể không thừa nhận y cũng bị ảnh hưởng.

Y nghĩ nếu hôm nay người nằm trong bệnh viện không có bề ngoài đẹp như thế, thì có lẽ sự hấp dẫn của điều hòa có lớn thế nào đi nữa y cũng sẽ không ba ngày hai lần chạy tới đây. Chính y quả nhiên là một người nông cạn a, Bạch Tề phỉ nhổ mình một chút.

“Bạch Tề.”

“Ăn?”Bỗng nhiên nghe được Trầm Duệ Tu gọi y, Bạch Tề giật mình, lập tức ngồi nghiêm chỉnh.

“Nhìn chăm chăm vào ta đừng vượt quá năm giây, nếu không ta sẽ rất cảnh giác.” Trầm Duệ Tu nâng mặt lên mỉm cười với y, ánh mặt trời chiếu đúng lên con dao trên tay hắn, lưỡi dao sáng loáng.

Đây là đe dọa sao?! Bạch Tề nhìn dao cắt hoa quả, lại nhìn nụ cười vẫn tao nhã khiêm tốn của Trầm Duệ Tu, kiên quyết quay mặt đi, khi gọt vỏ táo hắn rốt cuộc đã suy nghĩ cái gì? Chẳng lẽ là nghĩ cắt đầu y như thế nào sao? Bạch Tề không nhận được bị sự tưởng tượng của mình khiến cho lạnh toát cả người – vừa rồi hắn còn so bề rộng của vỏ táo.....

“Người đang nghĩ cái gì?” Trầm Duệ Tu dường như biết suy nghĩ của y, hắn cười càng thêm ôn nhu vô hại.

Nhưng là nụ cười như thế càng làm Bạch Tề cảm thấy đáng sợ, y cảm thấy điều hòa trong này chắc chắn thấp hơn hai mươi sáu độ!

Bạch Tề nuốt nuốt nước miếng, nói dối: “Muốn ăn táo.”

Trầm Duệ Tu không nói gì chỉ cười cười, cầm quả táo đã gọt vỏ cắt một miếng nhỏ cầm lên con dao, rồi nói với Bạch Tề: “Lại đây.”

Bạch Tề xê a dịch a, chậm rì rì đi tới bên giường Trầm Duệ Tu, nhìn phần thịt táo bị cầm trên dao, lần đầu tiên y cảm thấy đứa nhỏ nào mà nói dối quả nhiên sẽ không có kết cục tốt.

Cứ mặc kệ con dao rồi như vậy cắn miếng táo có cảm giác gì? Ngày thường có lẽ không có cảm giác, nhưng nếu người cầm dao là người vừa ẩn ẩn đe dọa người, vậy thì lại có chút đáng sợ, nhất là người nợ vẫn đang tự tiểu phi tiểu nhìn người.....

Bạch Tề cảm thấy ác mộng của hai mươi năm sau cũng sẽ không thiếu đề tài.

“Về mặt của người làm cho ta thực áy náy.” Trầm Duệ Tu bỗng nhiên thở dài, dùng giọng điệu vô cùng ôn nhu buồn bã nói.

“.....A?” Miệng cắn miếng táo nhỏ, còn đang may mắn lưỡi mình không bị cắt đứt, Bạch Tề vẫn chưa theo trạng thái kinh hồn táng đảm phục hồi lại.

“Ta cảm thấy nhận thức của chúng ta về đối phương có hiểu lầm rất lớn, chủ yếu là người đối với ta.” Trầm Duệ Tu hơi hơi nhíu mày lại.

“.....Ta cảm thấy không có a.....” Bạch Tề nhỏ giọng biện hộ.

“Nhưng người rất sợ ta.”

Bạch Tề rất muốn làm trái với lương tâm nói không có, nhưng là khi bị cặp mắt đào hoa của Trầm Duệ Tu nhìn thẳng, y cảm thấy không thể nào phát huy kỹ năng nói dối mà y đã rèn luyện từ nhỏ?!

Bi thảm vì khả năng nói dối bị phong ấn, Bạch Tề rối rắm quay đầu nhìn rèm cửa, lấy trầm mặc chống lại uy hiếp.

Bạch Tề ngồi bên giường cách Trầm Duệ Tu cũng không xa, tuy rằng trước mắt người bệnh không thể tự do hoạt động, nhưng là ra tay thì vẫn có thể a – hắn lấy tốc độ kẻ khác không kịp trở tay ngồi dậy nắm lấy bả vai Bạch Tề, cái mũi gần như dán tại trên mặt y.

Dựa vào gần quá càng tăng thêm cảm giác áp bách, Bạch Tề cảm thấy lông mi của Trầm Duệ Tu sắp đụng tới mặt y, y thử lùi về phía sau, nhưng cánh tay của Trầm Duệ Tu ngăn y lại.

“Trốn tránh vấn đề là không lễ phép a.” Trầm Duệ Tu cười cười, đôi mắt đào hoa xinh đẹp nhìn thẳng vào Bạch Tề, “Người rất sợ ta?”

Bạch Tề nuốt nuốt nước miếng thành thực: “Có một chút.”

“Chỉ một chút thôi sao?” Trầm Duệ Tu dựa vào càng gần, khi nói chuyện hơi thở ấm áp phả lên mặt Bạch Tề – y có thể khẳng định mặt mình đỏ ửng.

“Lão bà bọn họ đang làm cái gì!” Tiểu Ba bỗng nhiên hét ré lên.

“Câm miệng! Đừng xem cũng phải có tổ chất!” Tiểu Phi nghiêm túc giáo dục.

“Nhưng này là chòng ghẹo, chòng ghẹo một cách trắng trợn!”

“Người yên lặng cho ta!”

“Được rồi.....”

Bạch Tề cảm thấy bình tĩnh lại một chút, Trầm Duệ Tu còn đang vì hai con vẹt đột nhiên kêu lên đã phá hủy nghiêm trọng không khí tra khảo vừa rồi, có chút thất vọng thở dài, đem động tác ẩn hai vai Bạch Tề đổi thành vỗ vai thân mật.

“Ăn táo nữa không?” Trầm Duệ Tu giơ lên con dao hoa quả có miếng táo cắm ở trên ôn như hỏi.

“Không...”

Trầm Duệ Tu cũng không miễn cưỡng, tự mình cắt một miếng táo nhỏ đưa tới bên môi, sau đó ngẩng lên mỉm cười với Bạch Tề vẫn đang nhìn chăm chăm hắn – nhiệt độ trên mặt Bạch Tề khó khăn lắm mới giảm xuống bây giờ lại tăng lên.

Giờ đây y không thể không thừa nhận, khuôn mặt tuấn mỹ của người đàn ông này quả thực là vũ khí có lực sát thương quá lớn, dù sao y chống cự không được, nhất là những động tác vô tình của người nọ quả thật rất...quyến rũ, đúng, chính là quyến rũ!

Nhưng Bạch Tề cũng cảm thấy chính y suy nghĩ quá nhiều, bộ dáng quyến rũ là chuyện của người ta, suốt ngày cảm thấy bị quyến rũ thì lại là suy nghĩ không đứng đắn của y.

Bạch Tề sửa sang lại thái độ, cảm thấy hôm nay không thích hợp ở cùng người bệnh thêm nữa, vẫn là về nhà chịu đựng mồ hôi nhễ nhại mà ngồi nghe lũ chim phê bình thì tốt hơn. Y quyết định phải vừa nghiêm túc vừa thân thiết chào tạm biệt người bệnh, trước khi đi lại phải bày tỏ y rất hy vọng người bệnh có thể khỏe mạnh rồi rời đi cái bệnh viện đất muốn chết này, nhưng khi vừa ngẩng đầu lên.....Lưỡi Trầm Duệ Tu liếm qua lưỡi dao, đem miếng táo cuối cùng nuốt vào trong miệng.

“.....Lần sau ta mang ít tắm tới đây đi.” Bạch Tề ngây ra nói, trong đầu không ngừng hiện ra hình ảnh cái lưỡi đỏ tươi liếm qua lưỡi dao vừa rồi, hơn nữa còn cảm thấy đầu lưỡi hắn không bị cắt đứt thật sự là thần kỳ.

“Tốt.” Trầm Duệ Tu đồng ý, cầm con dao hoa quả đưa cho Bạch Tề, “Rửa giúp ta một chút, cảm ơn.”

Bạch Tề cầm lấy con dao sáng loang loáng, lặng lẽ mang vào toilet rửa. Lưỡi dao sắc nhọn, Bạch Tề nhớ lại đầu lưỡi của Trầm Duệ Tu, lại nghi ngờ độ sắc của con dao, y làm một chuyện vô cùng ngu xuẩn – lấy ngón tay của chính mình ấn lên lưỡi dao.

Sự thật chứng minh, xuy mao đoạn phát tước thiết như nê(*) cũng không phải tất cả đều là cổ nhân bịa đặt, khi Bạch Tề nhìn thấy máu tươi chảy ra liền cảm thấy hoảng hốt, sững sốt ba giây y rốt cuộc cảm thấy cảm giác đau buốt từ đầu ngón tay truyền tới.

Đứt tay thật rồi!

“Có băng cá nhân không?” Bạch Tề mút ngón tay đi ra từ toilet, mở miệng hỏi.

“Người bị đứt tay?” Đường nhìn của Trầm Duệ Tu chuyển từ quyến tạt chí sang tay Bạch Tề.

“Àn...” Bạch Tề không dám nói là vì thử dao hoa quả, y cảm thấy vừa rồi chính mình nhất định là bị ma ám, nếu không sao lại làm cái chuyện ngu ngốc như đem ngón tay ấn lên lưỡi dao?!

Theo trực giác của y việc này chắc chắn liên quan tới việc Trầm Duệ Tu lấy đầu lưỡi quyến rũ y.

“Lại đây, ta có băng cá nhân.” Trầm Duệ Tu mở tủ đầu giường lấy ra một cái hòm thuốc, giơ giơ lên miếng băng cá nhân trên tay.

“Đầy đủ hết a.” Bạch Tề nhìn cái hòm thuốc lăm bằm.

Trầm Duệ Tu cười không nói.

Bạch Tề vươn tay muốn cầm lấy miếng băng cá nhân, Trầm Duệ Tu nhanh tay đã xé ra. Nhìn vẻ mặt tươi cười ung dung của hắn, Bạch Tề cũng không thể đoạt lại miếng băng cá nhân, đánh ngoan ngoãn vươn tay.

Rất nhanh trên ngón giữa bàn tay trái đã thêm một miếng băng cá nhân, Bạch Tề nhìn nhìn, cảm thấy cũng khá vừa lòng, ít nhất trông nó ngay ngắn, nhưng muốn đem băng cá nhân dán lệch cũng không phải chuyện dễ.

Trầm Duệ Tu dựa vào đầu giường mỉm cười nhìn y, ánh mắt rõ ràng vốn bình tĩnh đậm mạc, lại giống như chất chứa một sự ôn nhu mơ hồ.

“Ta phải đi.” Bạch Tề vuốt ve ngón tay bị thương nói.

“Hôm nay về sớm a, trên đường cẩn thận.” Trầm Duệ Tu nói.

“Àn.”

Bạch Tề cầm phích nước lên chuẩn bị rời đi, Trầm Duệ Tu bỗng nhiên gọi lại y: “Bạch Tề.....”

Bạch Tề trong lòng nhảy dựng, quay ngoắt đầu lại nhìn hắn.

Ánh sáng xuyên qua khe hở của tấm rèm dừng lại đúng trên khuôn mặt đang nở nụ cười của Trầm Duệ Tu, phút chốc nụ cười đó tươi đẹp tới mức làm cho người ta quên đi tất cả.

Bạch Tề kinh ngạc nhìn hắn, có chút ngỡ ngàng, lại có chút lúng túng, cho tới khi Trầm Duệ Tu đánh vỡ sự yên lặng và trầm mặc vừa rồi.

“Người quên mang sách về.” Trầm Duệ Tu chỉ cuốn sách nằm trên sô pha, nói.

Bạch Tề cuống quýt cầm lấy sách chuẩn bị chạy.

“Bạch Tề.”

Một tay đã nắm lên cửa, Bạch Tề lại một lần nữa quay đầu lại.

Trầm Duệ Tu mỉm cười, dùng khẩu hình nói ra hai chữ: năm giây.

Bạch Tề yên lặng quay đi, không muốn lại nhìn chằm chằm mặt người ta rồi thất thần, rất mất mặt!

Xuy mao đoạn phát tước thiết như nê(*): dùng khi muốn nói một thanh kiếm hay thứ gì tương tự vô cùng sắc, sắc tới mức thổi sợi lông qua cũng đứt, chém sắt như chém bùn.

7. Chương 7: Nảy Sinh (thượng)

Khi Trầm Duệ Tu xuất viện, thời tiết đã bắt đầu chuyển lạnh, suốt mùa hè này của Bạch Tề coi như tiêu tốn ở phòng bệnh của hắn – hưởng điều hòa.

Cũng bởi vậy mối quan hệ của hai người từ quen biết sơ sơ lại đã chuyển thành bạn bè thân thiết, này cũng không thể không nói duyên phận thật sự là một thứ kỳ diệu.

“Về sau lái xe cẩn thận.” Bạch Tề tiễn hắn xuất viện rồi dặn dò.

Trầm Duệ Tu cười gật đầu, sau đó nói: “Ta mời người ăn cơm, ở nhà ta?”

Bạch Tề có chút do dự, nhưng nghĩ lại hôm nay về nhà cũng là y nấu cơm, không bằng làm cho lão cha đã lười nhác thành tính kia hoạt động chân tay một tí, liền gật đầu, sau đó lấy điện thoại ra nhắn tin cho Bạch lão cha nói chính hắn tự lo cơm trưa.

Bạch lão cha nhắn lại một cái mặt cầu xin ý đồ giả vờ đáng yêu đem đứa con lừa về nấu cơm cho hắn, lại bị Bạch Tề không thèm để ý.

Đây cũng là lần đầu tiên Bạch Tề tới nhà Trầm Duệ Tu, nói chính xác là Trầm gia tổ trạch, cùng Trầm Minh Yến – phụ thân của Trầm Duệ Tu ăn cơm trưa – này khiến Bạch Tề cảm thấy áp lực tương đối lớn, y thấp thỏm lo lắng chỉ dám gấp những món ăn đặt gần mình, con chim sáo đậu trên vai Trầm Minh Yến nghiêng đầu cười nhạo Bạch Tề: “Hi hi, không dám gấp thức ăn phải không, tiểu tử, đây là khí tràng a, khí tràng! Người có luyện một trăm năm cũng chỉ có khí tràng bằng một nửa của Minh Yến.”

Bạch Tề nghiêng răng nhai thức ăn trong miệng, còn trong lòng thì đã muốn cho Huyền công tử vào nồi không biết bao nhiêu lần.

Trầm Duệ Tu cảm thấy y mất tự nhiên, còn gấp mấy loại thức ăn cho y, Bạch Tề xúc phải cái gì thì ăn cái đó, tất cả đều nuốt xuống mà không cảm thấy mùi vị gì.

Sát khí của Trầm lão gia tử quả thật là cấp đại boss a, rõ ràng nhìn qua chỉ hơn ba mươi tuổi không giống người có đứa con lớn như Trầm Duệ Tu, rất anh tuấn nho nhã, chỉ ngồi kia thôi mà lại giống như ngọn thái sơn dọa Bạch Tề đang đứng dưới chân núi sợ tới nằm bẹp dí.

Dưới cặp mắt phượng hẹp dài kia giống như ẩn dấu vô số mũi nhọn, nhưng cuối cùng lại giống như sự yên bình phẳng lặng sau cơn bão.

Hơn nữa trong mấy ngày nghỉ thường nghe Tiểu Ba cùng Tiểu Phỉ bát quái không ít, khá nhiều chuyện là nói về Trầm lão gia tử, nhớ năm đó... bla bla, nhớ năm đó...

Mỗi lần nghe cái mở đầu như thế, Bạch Tề đều cảm thấy khoe miệng mình run rẩy, sau đó lại ngồi ngay ngắn nghe Tiểu Ba kể ra những sự tích về Trầm lão gia tử.

Hơn hai mươi năm trước, ngay thời kỳ xã hội bất ổn, Trầm Minh Yến gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, lúc đầu nhúng tay vào hắc đạo, đợi cho gia sản cường thịnh, tình hình cũng yên ổn, lại xem xét thời thế rồi bắt đầu tẩy trắng sản nghiệp, nghe nói chuyện này có liên quan tới việc năm đó Trầm phu nhân ngoài ý muốn qua đời, sau lại Trầm gia dần dần thoát ly khỏi hắc đạo, hiện giờ cũng chỉ có những người hiểu rõ mới biết Trầm gia ngầm ngầm hắc bạch thông ăn (kinh doanh trên cả hắc đạo và bạch đạo), nhưng cũng chẳng làm gì được.

Bạch Tề mau mau ăn xong cơm, rồi ngoan ngoãn ngồi yên như một đứa học sinh tiểu học, chỉ còn thiếu khoanh tay đặt lên mặt bàn.

Huyền công tử dùng điệu ngữ mà ít người biết châm chọc y suốt cả bữa cơm, sau đó còn kiêu ngạo bay lên bờ vai y mổ tai Bạch Tề rồi thì thầm cười nhạo y, là người duy nhất hiểu được tiếng chim ở đây, nổi oán hận trong lòng Bạch Tề cũng không cần miêu tả.

“Huyền công tử đang nói gì với người?” Trầm Minh Yến đột nhiên hỏi.

Bạch Tề hoảng sợ, ngồi thẳng dậy, dùng giọng điệu điểm số khi huấn luyện quân sự trả lời: “Nó nó nó không nói cái gì!”

Trầm Duệ Tu cười tủm tỉm nhìn y nói: “Nó đương nhiên sẽ không nói.”

Đối với đứa con của chủ nhân cũng dám coi khinh mình, Huyền công tử vô cùng bất mãn, bắt đầu vươn cổ học theo vẹt kêu lên: “Đồ ngốc, đồ xấu xau (xấu xa, là chim nên nói không sỏi) đồ ngốc, đồ xấu xau!”

Khoe miệng Bạch Tề cong lên, sau đó vươn tay xoa xoa lên đầu Huyền công tử. Huyền công tử không thèm cảm kích còn hung hăng mổ lên tay y, khoe miệng Bạch Tề lần này run rẩy, ở góc độ mọi người nhìn không thấy giọt mấy cái lông đuôi của Huyền công tử, nhét vào trong túi áo hủy thi diệt tích.

Sau đó liên tiếp những tiếng chữ rửa bằng điệu ngữ từ trong miệng Huyền công tử thao thao bất tuyệt tuôn ra, Bạch Tề im lặng ngồi nghe, trong lòng thầm nghĩ lũ chim sẽ ở chợ chữ bấy lên còn hung hăng hơn nó nhiều, y đã quen từ lâu rồi.

“Hiếm khi A Huyền nhiệt tình như vậy.” Trầm Minh Yến tựa lưng vào ghế thản nhiên nói, vươn tay ý bảo con chim sáo bay về.

Con mắt Huyền công tử đảo đảo, nhìn nhìn Trầm Minh Yến, lại nhìn nhìn Bạch Tề, cuối cùng kiêu căng hừ một tiếng, xoay người đưa mông về phía Trầm Minh Yến, vênh mặt không thèm để ý hần.

Trầm Minh Yến lộ ra một nụ cười đầy dung túng, giống như hoàn toàn không để ý sự tùy hứng của con chim, mà quay sang hỏi Bạch Tề: “Biết chơi cờ sao?”

Bạch Tề như một vị đại thần bị hoàng đế triệu kiến, sợ hãi gập đầu.

“Được rồi, cùng ta lão nhân này chơi một ván đi.”

“Ngang mười ba dọc tám.”

Lạch cạch đặt xuống.

“Ngang mười bảy dọc chín.”

Lạch cạch đặt xuống.

“Thật mất mặt, còn phải nhờ một con chim đến dạy người chơi cờ, người làm sao đâu được lão gia tử a, người ta đều đã là cấp chuyên nghiệp, thật chán đám thanh niên các người, một chút thành tựu văn hóa cũng không có.” Huyền công tử vênh đuôi mổ tai Bạch Tề lằm bằm.

Bạch Tề vẫn duy trì gương mặt không có cảm xúc cùng Trầm Minh Yến chém giết trên bàn cờ.

Kỳ thật.....y chưa bao giờ biết chơi cờ vậy, y nghĩ Trầm lão gia tử nói chơi cờ là cờ vua. Kết quả khi vừa nhìn thấy bàn cờ y liền trợn tròn mắt, cũng may Huyền công tử rất “hảo tâm”, giúp đỡ y chơi cờ cùng Trầm Minh Yến – Bạch Tề hoài nghi nó đã muốn cùng chủ nhân đấu cờ rất lâu rồi, nay rốt cục tìm được một cơ hội.

“Không nghĩ tới người tuổi còn nhỏ nhưng chơi cờ cũng không tệ, rất có phong cách của ta.” Ngón tay thon dài cốt cách rõ ràng của Trầm Minh Yến lấy một quân cờ trắng đặt xuống, nói.

Bạch Tề cười gượng gạo, Huyền công tử thì còn đang mổ đầu y lằm bằm nói: “Giả vờ chơi cờ, mất mặt mất mặt.”

Này, rốt cuộc là ai giả chơi cờ a!

Bạch Tề vừa im lặng phỉ nhổ trong lòng, vừa chịu đựng sự quấy rầy của Huyền công tử vừa lạch cạch hạ cờ. Kỳ thật đa số thời gian y đều ngồi đếm ô vuông, sợ đặt sai một quân liền dẫn tới bị kịch.

Trầm Duệ Tu ngồi một bên nhìn hai người chơi cờ, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn con chim sáo hôm nay líu ríu vô cùng kia. Nó vẫn đậu ở trên vai Bạch Tề mổ tai y, tai Bạch Tề bị nó mổ đến đỏ ửng lên.

“A Huyền hôm nay kêu rất nhiều a.” Con mắt thâm thúy của Trầm Minh Yến từ từ đảo qua Huyền công tử cùng Bạch Tề, Bạch Tề bị hắt nhìn mà trong lòng run sợ, cảm thấy Trầm lão gia tử nói chuyện thôi cũng bao hàm thâm ý, cần cẩn thận phân tích, thế nhưng với cái chỉ số thông minh như con bọ của y là thật sự không thể chống lại, đành phải ngậy ngô cười cho qua.

“Có lẽ hiếm khi nhìn thấy người lạ nên hưng phấn đi.” Bạch Tề cứng ngắc trả lời.

“Nó có vẻ rất thích người, người trẻ tuổi, người và chim rất có duyên.” Trầm Minh Yến nói đầy thâm ý.

“Có thể là vì nhà ta mở tiệm chim cảnh, từ nhỏ liền tiếp xúc với chim.” Bạch Tề nhỏ giọng nói.

“Nghe Duệ Tu nói chim nhà người không cần nhốt trong ***g sắt, buổi tối vẫn tự mình bay về.”

“Cha ta nuôi dưỡng tốt, đem lũ chim cưng tới mức chúng đều rất yêu tổ ấm của mình, ta cũng chỉ phụ trách đưa cơm đưa nước mỗi ngày cho chúng, đem chúng thành ông lớn mà hầu hạ.” Bạch Tề nói.

“Đứng có tán gẫu nữa, ta sắp thua rồi!” Huyền công tử không kiên nhẫn chuyển từ mổ lỗ tai Bạch Tề sang mổ hai má, Bạch Tề có cảm giác bị con chim này đùa giỡn, đành phải vươn tay cầm chặt lấy mỏ Huyền công tử, nhỏ giọng nói: “Đừng nháo, có biết người mổ rất đau không?”

“Ngô ngô ngô ngô!” Huyền công tử bị nắm mỏ chuyển sang vỗ cánh, Bạch Tề không dám ở trước mặt chủ nhân người ta mà bắt nạt chim sáo, đánh phải khó chịu buông tay.

Kết quả miệng Huyền công tử vừa tự do liền bắt đầu liên tiếp lằm bằm, trong đó tất nhiên là xen lẫn không ít những từ bất nhã.

“Quên đi, người này a ngốc mắng cái gì cũng không phản ứng, thật mất mặt ta.” Huyền công tử mệt mỏi nói, “Cúi đầu nhận thua đi, ta thua chắc rồi, ngay cả cờ đều là nhìn hăn chơi rồi học, đấu không lại hăn.”

Bạch Tề vừa nghe như được đại xá, lập tức ném mấy quân cờ xuống bàn cờ nhận thua.

Đôi mắt phượng hẹp dài của Trần Minh Yến khẽ nâng lên, lại quay sang nói với Trần Duệ Tu: “Duệ Tu, người tới nhìn xem ván cờ này thế nào?”

Trần Duệ Tu nghe vậy đáp: “Kì phong (kì là cờ, kì phong là phong cách chơi cờ, lối chơi cờ) thực tương tự, nếu chỉ cho ta xem bàn cờ ta sẽ tưởng là phụ thân nhàn rồi tự mình đánh cờ đâu.”

Trần Minh Yến cười cười, ánh mắt đảo qua Bạch Tề, Bạch Tề lập tức giật nảy mình, ngồi lại ngay ngắn.

“Người trẻ tuổi người.....rất thú vị, nếu rảnh đến đây cùng ta nhiều một chút, ta tuổi lớn, mỗi ngày cũng nhàn rồi, đùa chim rồi chơi cờ, vô cùng nhàn chán.” Trần Minh Yến nói.

Miệng Bạch Tề lập tức không nghe sai bảo, như đổ hạt đậu nói liên một hồi: “Trông ngài thật sự không già a, thật sự thật sự, ngài trông tựa như ca ca của Trần Duệ Tu vậy, lúc trước ta còn hoài nghi phụ thân hăn sao lại trẻ như vậy.....”

Bạch Tề hận không thể tự tát vào mặt, y đang nói hươu nói vượn cái gì a, ngoan ngoãn thôi miên mình thành con trai có chết cũng không há mồm có phải tốt không.

Trần Minh Yến cười to, Trần Duệ Tu thì ngồi ở bên cố nén cười, nhân tiện sờ sờ đầu Bạch Tề. Bạch Tề dùng ánh mắt u oán trừng lại, Huyền công tử lại bắt đầu lải nhải: “Ngốc, ngay cả nịnh hót cũng không biết, chưa thấy qua ai ngốc như vậy, a ngốc!”

Bạch Tề trong lòng đã rơi lệ đầy mặt.

Sự tồn tại của y chính là một trò cười.

8. Chương 8: Nảy Sinh (trung)

Hai con chim sẻ tới nhà Bạch Tề đòi ăn, lúu rúu ở trên cửa sổ nhảy tới nhảy lui.

“Đói a đói a đói a, ta muốn hạt kê!” Một con chim sẻ nói.

“Ta muốn vụn bánh mì, muốn vụn bánh mì! Ăn kèm phải có nho khô!” Lại thêm một con chim sẻ tròn vo nhảy nhảy đôi chân nhỏ trên cửa sổ ồn ào, còn nghiêng đầu quan sát cửa tiệm nho nhỏ của Bạch Tề, hình như đang xem xét liệu ở đây có nho khô hay không.

“Còn cứ kén chọn sẽ không cho ăn hạt kê.” Bạch Tề lấy ngón tay chọc chọc con chim sẻ đòi nho khô, sau đó vãi một chút kê lên cửa sổ rồi nói.

Chim sẻ lấy lòng mổ mổ ngón tay y, sau đó ngoan ngoãn bắt đầu mổ mổ hạt kê ăn.

Đúng lúc này, xa xa truyền tới một tiếng thét thảm thiết, một con chim to đen tuyền vừa nhanh như chớp lao vào trong tiệm chim cảnh, vừa kêu to: “Nói người không thấy ta!”

Đang sau một đàn chim sẻ vỗ cánh bay đến, con cầm đầu còn kêu to: “Tiêu diệt quạ đen độc miệng bảo vệ loài chim an toàn, tước tước hữu trách (trách nhiệm của mọi con chim), tước tước hữu trách, nhìn thấy xin báo cáo, nhìn thấy xin báo cáo!”

Bạch Tề tốt bụng chỉ đường: “Bên trái.”

“Đa tạ!” Đàn chim sẻ như ong vỡ tổ ào ào bay về bên trái.

“Vừa rồi người có nhìn thấy thứ gì màu đen bay vào không?” Con chim sẻ nhỏ đậu trên cửa sổ quay đầu hỏi.

“Không có, ta chẳng nhìn thấy cái gì. Đói quá, tiếp tục ăn đi.” Một con chim sẻ khác lắc lắc đầu nói.

Hai con chim sẻ người xem ta ta nhìn người, cuối cùng bình tĩnh cúi đầu mổ hạt kê.

Đạo gần đây, lũ chim sẻ càng ngày càng gian trá.

Vua tiên đoán quạ đen lúc này mới từ trong một cái tủ âm tường chui ra, gật gù đắc ý nói: “Đi hết rồi?”

Bạch Tề vãi hạt kê cho hai thực khách: “Còn hai con.”

Quạ đen lập tức tối sầm mặt, lại chui vào trong tủ âm tường.

“Người có bệnh sợ chim sẻ sao?” Bạch Tề bắt đầu hỏi. Trông người thì to như vậy mà lại đi sợ chim sẻ, thật sự là mất mặt vô cùng, cũng không học con chim khách nhà nó, gặp điều hâu cũng dám giựt lông lao lên vật lộn, là một con ác quỷ chim gặp chim sợ.

“Chúng nó suốt ngày đánh ta! Cả một đám!” Trong tủ âm tường truyền ra âm thanh rầu rĩ.

“Ta cảm thấy nó có bệnh sợ sinh vật tập trung đông đúc, người nói xem?” Chim sẻ nhỏ vừa mổ hạt kê vừa hỏi đồng bạn nó.

“Chúng ta chỉ có hai a, rất đông đúc sao?” Một con chim sẻ khác hỏi ngược lại.

“Ngô, có lẽ nó nhìn hạt kê rơi đầy cửa sổ cảm thấy thật sự đáng sợ, cho nên.....”

“Tiểu tử này thật đáng thương.” Chim sẻ nhỏ lắc đầu thương cảm nói, “VẬY nó làm sao ăn được hạt kê a, nhìn đến một bình kê đã bị hù chết.”

“Nó rất to, hẳn là đại tử.” Chim sẻ nói.

“Đúng rồi, đại tử này đáng thương.....Sao ta lại cảm thấy nghe rất kỳ quái a, vẫn kêu là đại ngốc cho dễ.”

Bạch Tề nhin cười, quay đầu lại nhìn tủ âm tường, nghĩ thầm con quạ độc miệng này sao không thể sửa lại cái tật hay nói lung tung của nó a.

Hai con chim sẻ ăn uống no đủ xong vui vẻ bay đi, đại ngốc rút cuộc cũng rụt rè từ trong tủ âm tường đi ra, bị ánh mắt cười nhạo của Bạch Tề làm tức giận, lớn tiếng la mắng: “Nhìn cái gì, chưa từng thấy quạ đen sao!”

Bạch Tề nga một tiếng, cười tủm tỉm nói: “Ta chưa thấy con quạ nào bị chim sẻ đuổi tới mức phải chui vào tủ âm tường.”

“Vớ vẩn, ông đây không thèm bắt nạt lũ chim sẻ bé xú đấy!”

Bạch Tề quay đầu, chỉ ra ngoài cửa sổ nói: “A, có chim sẻ!”

Khi quay đầu lại quạ đen đã không thấy đâu, hiển nhiên, nó lại chui vào tủ âm tường mà run rẩy.

“Này, ta lừa ngươi thôi, đồ ngốc.” Bạch Tề cười hì hì cứu quạ đen từ tủ âm tường ra, quạ đen giận trừng mắt lườm y.

“Ta nguyên rửa ngươi.” Quạ đen oán hận nói.

“Điềm lành xin miễn.” Bạch Tề đáp lại rất nhanh.

“Hừ, ta đây nguyên rửa tên họ Trầm kia!” Quạ đen nâng đầu đắc ý nói.

“Này, ngươi với hần không oán không cừ, sao lại cứ bắm lấy người ta không tha a.” Bạch Tề bắt lấy quạ đen gõ gõ đầu nó nói.

“Đừng cho là ta không biết, tiểu tử ngươi ba ngày hai lần chạy tới phòng bệnh người ta, niềm nở ân cần, gần nhất còn tới nhà người ta ăn cơm, cha mẹ cũng đều gặp rồi. Sách sách sách (tiếng chép miệng), ta sớm đã nghe mấy con chim sẻ ven đường bắt quái hết rồi.” Quạ đen đắc ý dung đưa đầu nói.

“.....Hôm nay cuối cùng thì ta cũng biết cái câu người mai *** gặp kẻ bán *** là có ý gì. Ta cùng Trầm Duệ Tu tuyệt đối, tuyệt đối không phải cái loại quan hệ mà ngươi nói.” Bạch Tề về mặt hắc tuyến thanh minh.(về mặt hắc tuyến giống thế này =.=|||)

“Người dám nói người đối với người ta không có thiện cảm?” Quạ đen liếc nhìn y, về mặt không tin.

“Có thiện cảm là một chuyện.” Bạch Tề bĩu môi nói, “Này, cho dù ta đối với hần có thiện cảm nhưng cũng không có nghĩa bọn ta là một đôi a.”

“Cạc cạc, ai biết được, nếu không ta tới tiên đoán cho ngươi một chút?” Vua tiên đoán quạ đen nghiêng đầu nhe răng cười nói – nhìn đến một con chim nhe răng ra cười, tuyệt đối không phải là một chuyện làm cho người ta vui vẻ, hơn nữa nơi mà nó lộ ra dữ tợn nhất lại là ánh mắt.

“Không cần, ngươi là đồ quạ đen độc miệng! Lần trước chính ngươi tiên đoán Trầm Duệ Tu bị đâm xe! Nếu ngươi còn độc miệng ta liền đem cả bầy chim sẻ ở công viên đều gọi tới – đánh chết ngươi.” Bạch Tề âm trầm uy hiếp.

Ăn cơm đi ngủ đánh quạ đen, ba chuyện vui lớn của đời người a.

———“..... Ta cùng Trầm Duệ Tu tuyệt đối, tuyệt đối không phải cái loại quan hệ mà ngươi nói.” Trầm Duệ Tu sắp vào tới cửa lại nghe được tên của chính mình, liền lập tức dừng lại.

Bạch Tề hình như đang nói chuyện với ai đó, nhưng là Trầm Duệ Tu chỉ nghe được mấy thanh nha nha của quạ đen.

———“ Có thiện cảm là một chuyện. Này, cho dù ta đối với hần có thiện cảm nhưng cũng không có nghĩa bọn ta là một đôi a.”

———“ Không cần, ngươi là đồ quạ đen độc miệng! Lần trước chính ngươi tiên đoán Trầm Duệ Tu bị đâm xe! Nếu ngươi còn độc miệng ta liền đem cả bầy chim sẻ ở công viên đều gọi tới – đánh chết ngươi.”

Khóe miệng Trầm Duệ Tu mang theo ý cười, ít nhất, hần cũng không phải không có hy vọng, không phải sao?

Nhận được cuộc gọi của Trầm Duệ Tu rồi đi tới ngoài công viên, trời đã tối, đèn đường chiếu sáng đường cái. Một chiếc xe chạy qua, đèn xe ánh lên khuôn mặt tuấn mỹ nho nhã của Trầm Duệ Tu, lúc sáng lúc tối, lại tăng thêm sự ái muội và ôn nhu vô hạn.

Hần tựa vào xe, nhìn thấy Bạch Tề từ xa chạy tới, vươn tay vẫy vẫy y.

“Đi đâu?” Bạch Tề hỏi.

“Tới một nơi thú vị.” Trầm Duệ Tu cười cười ra vẻ thần bí nói, gọi lên trí tò mò của Bạch Tề. Mất thấy không có cách nào làm Trầm Duệ Tu nói ra, y cũng chỉ đành ngoan ngoãn ngồi vào pho tòi.

“Ngươi bây giờ lái xe có bị ám ảnh không?” Bạch Tề đột nhiên hỏi.

“Nếu không thì ngươi lái?” Trầm Duệ Tu quay sang trêu đùa.

Bạch Tề yên lặng quay đầu đi, xe đất tiền như vậy nếu như bị y cộ xước một chút sơn, đem y bán đi cũng bồi thường không đủ, y vẫn là thành thành thật thật làm hành khách đi – tuy rằng lái xe trước đây không lâu vừa bị tai nạn.

Xe dừng ở ngã tư đường, Bạch Tề yên lặng đếm số giây chờ đèn đỏ, bỗng nhiên giống như bị cái gì ám thị, quay đầu sang nhìn Trầm Duệ Tu.

Trầm Duệ Tu một tay khoát lên trên tay lái, một tay gác trên cửa kính xe hơi hơi nghiêng người nhìn Bạch Tề, dưới hàng lông mi dài đôi mắt đen vì phản xạ lại ánh đèn ngoài cửa xe, lại càng rạng rỡ, lấp lánh như sao.

Nụ cười có chút ái muội đó làm trái tim Bạch Tề đình trệ, quay mặt đi nhìn ra ngoài cửa sổ, thôi miên chính mình rằng vừa rồi chẳng thấy bất cứ thứ gì.

Trầm Duệ Tu qua kính chiếu hậu nhìn đến sườn mặt Bạch Tề, nụ cười trên mặt càng thêm thích thú. Đột nhiên hần giống như phát hiện ra chuyện gì, đôi mắt đào hoa hơi hơi híp lại – chiếc xe xa xa ở đằng sau đã đi theo họ khá lâu rồi.

Trầm Duệ Tu nghiêng ngẫm rồi cong lên khóe miệng, bị theo dõi thế này cũng không phải một hai lần, nhất là vụ tai nạn trước, nếu không phải khả năng lái xe của hần rất tuyệt chỉ sợ đã xong đời ở lúc ấy rồi, năm đó khi Trầm gia còn đang lặn lội trong hắc đạo hần còn từng bị bắt cóc, sau lại Trầm lão gia tử rửa tay

chậu vàng đem sản nghiệp của gia tộc tẩy trắng, hiện tại chính là một thương nhân “trong trong sạch sạch”, đáng tiếc, đen thì dễ còn muốn trắng lại thì thật khó khăn.

“Đưa xe bao giờ chưa?” Thanh âm mang theo ý cười của Trần Duệ Tu vang lên, Bạch Tề a một tiếng, lắc đầu.

“Vậy thì hôm nay thử xem đi.” Trần Duệ Tu nói, dẫn mạnh chân ga, Bạch Tề theo quán tính, người bị đập mạnh lên ghế xe.

“Này này này, đứng như vậy a.....” Bạch Tề nhìn đồng hồ tốc độ chỉ 100 hơn nữa còn đang tiếp tục tăng 110, 120.....Y cảm giác mình đang ngồi trên tàu lượn siêu tốc!

Khi tới khúc ngoặt Bạch Tề sợ nhắm chặt mắt lại không dám nhìn, tim đập càng ngày càng nhanh giống như sắp vỡ ra, cuối cùng y cũng biết người này bị tai nạn như thế nào!

“Dừng dừng dừng a a a a ——” Cảnh tượng suýt nữa đâm vào chiếc xe đối diện khiến Bạch Tề vừa mở mắt ra xem tình hình sợ tới mức thét to lên, rồi lại lập tức nhắm mắt lại.

Thần linh a, để y ngất xỉu đi! Nếu không thì để cho cái tên đang điên cuồng đua xe kia tỉnh lại đi!

Không biết đã rẽ bao nhiêu lần, xe rốt cục giảm tốc độ rồi ngừng lại. Bạch Tề sắc mặt trắng bệch hoảng hốt chưa kịp bình tĩnh ngồi ở chỗ kia, về mặt đại ra. Trái tim vì kinh hoảng đập thành thịch rất cuộc cũng chậm lại, từ từ khôi phục bình thường.

Không chết thật quá tốt, Bạch Tề âm thầm phỉ nhổ trong lòng, về nhà nhất định phải đốt ba nén hương.

“Có khỏe không? Về mặt người trông rất tệ.” Trần Duệ Tu vươn người lại gần Bạch Tề, cười nói. Vì dựa vào gần, hơi thở ấm áp của Trần Duệ Tu dừng lại bên tai Bạch Tề, cảm giác hơi ngứa và không tự nhiên làm cho Bạch Tề lùi sang bên cạnh, cái tai cũng đỏ lên.

Y cứng ngắc quay đầu đi dựa lên trên cửa kính, yếu ớt phun ra ba chữ: “Ta hận người.”

Trần Duệ Tu nghe vậy cười to, vỗ vỗ bả vai Bạch Tề an ủi rồi giúp y cởi ra dây an toàn.

“Còn đi được không? Cần ta ôm người đi vào không?” Trần Duệ Tu trêu đùa.

Nhiệt huyết của Bạch Tề lập tức dâng lên, đầu tiên là thao thao bất tuyệt về đua xe gây nguy hiểm cho bản thân ra sao, nguy hại cho xã hội thế nào, sau đó lại phân tích tai nạn xe cộ có thể gây hại ra sao cùng với tiếng còi xe cảnh sát mà vừa rồi y loáng thoáng nghe thấy, cuối cùng nghiêm túc dạy dỗ Trần Duệ Tu rằng thanh niên không nên ham muốn tìm kiếm kích thích, an toàn là quan trọng nhất, an toàn là quan trọng nhất!

Trần Duệ Tu cười tủm tỉm nghe y lải nhải, còn liên tiếp gạt đầu tỏ vẻ đồng ý, nhưng hiển nhiên hấn chính là kẻ có thái độ tốt nhưng dạy mãi không thừa còn nhiều lần tái phạm. Bạch Tề đành phải thở dài một tiếng: “Vì tính mệnh an toàn, về sau ta vẫn dựa vào hai chân của mình để giải quyết vấn đề giao thông đi.”

“Nếu là người bình thường ta cũng sẽ không mang hấn đi đua xe.” Trần Duệ Tu giống như vui đùa nói.

Bạch Tề liếc hấn một cái, hừ một tiếng, mở cửa xe đi ra ngoài, vì hình tượng y đành phải chịu đựng hai chân run rẩy mà đứng thẳng rồi đi nhanh về phía trước.

9. Chương 9: Nảy Sinh (hạ)

“Người nói nơi thú vị chính là quán bar này sao?” Bạch Tề quay đầu hỏi Trần Duệ Tu.

Trần Duệ Tu cười đến có chút bí hiểm, nói: “Người vào xem thì sẽ biết.”

Trong phút chốc Bạch Tề bị nụ cười của hấn khiến cho lóa mắt, yên lặng ngẩn đầu nhìn tên của quán bar: Blue Light.

“Một người bạn của ta mở, thỉnh thoảng cũng tới ủng hộ một chút.” Trần Duệ Tu nói.

Bạch Tề gật gật đầu, đi theo Trầm Duệ Tu vào. Thời gian bây giờ còn sớm, trong quán bar cũng chỉ thưa thớt vài ba người. Nền nhạc dịu dàng và ánh đèn mờ lung ảm áp làm cho nơi này nhìn qua có một loại cảm giác thanh tĩnh rất khác biệt, khác rất nhiều so với sự tưởng tượng của Bạch Tề về một nơi xa hoa trụy lạc.

Người pha chế ở quầy bar cũng quen Trầm Duệ Tu, chào hỏi xong liền hỏi muốn dùng gì. Trầm Duệ Tu nhìn nhìn Bạch Tề, Bạch Tề lắc đầu ý nói cái gì cũng được.

“Hai ly Bill Bullock.” Trầm Duệ Tu kéo Bạch Tề ngồi xuống trước quầy bar, nói.

Bạch Tề vẫn tò mò nhìn xung quanh, đây là lần đầu tiên y đến quán bar khó tránh được có chút hưng phấn, kết quả vừa nhìn liền thấy vấn đề – một đôi đang khăng khăng ta ta (thân mật) ở trong góc kia....hình như đều là đàn ông.

Bạch Tề dụi mắt, nhìn lại, quả nhiên là đàn ông. Bạch Tề đột nhiên cảm thấy không thích hợp cứng ngắt xoay người nhìn quanh một vòng, trừ bỏ con mèo đen không biết đực cái nằm trên quầy bar nhìn chăm chăm y kia, y hoàn toàn không thấy sinh vật giống cái ở đây.

Còn đang nghĩ ngợi, hai cô gái đã đi tới, tay trong tay hôn nhau thắm thiết.

Bạch Tề đen mặt lại, cho dù là con gái, nhưng cũng không thể là một đôi a....

Có lẽ về mặt Bạch Tề biến đổi rất rõ ràng, Trầm Duệ Tu đem ly cocktail đã pha chế xong cho Bạch Tề rồi mỉm cười hỏi: “Àn? Rất khó chấp nhận sao?”

Bạch Tề ừng ực uống một ngụm rượu, nhỏ giọng nói: “Không, ta chỉ có chút kinh ngạc thôi.”

Kỳ thật y chính là gay a, tuy rằng vì sợ lão cha đánh gãy chân mà không dám nói thật, cũng không dám ra ngoài lêu lổng, nhưng hứng thú của y đối với đàn ông nhiều hơn đối với phụ nữ. Tuy rằng phụ nữ xinh đẹp y cũng rất yêu thích, nhưng sự yêu thích này giống như là.....y thích loài chim vậy, chẳng lẽ còn muốn y hẹn hò cùng một con chim sao?

Đối với rượu cocktail không hiểu chút gì, Bạch Tề nhấp một ngụm rượu màu lam trong ly, y uống rượu không giỏi lắm, ngày lễ tết có một lon bia thôi cũng có thể làm y gục ngã, làm cho Bạch lão cha luôn lấy tửu lượng quá kém của y ra cười nhạo.

“Trước kia chỉ nghe nói qua.....có gay bar, nhưng thật ra đây là lần đầu tiên tới.” Bạch Tề nhỏ giọng nói, đầu chỉ là lần đầu đi gay bar, ngay cả quán bar bình thường y cũng là lần đầu tiên tới.

“Một người bạn mở, ta cũng góp chút cổ phần, cho nên ngẫu nhiên cũng tới xem xét một chút, nơi này cơ bản vẫn rất sạch sẽ, không khí cũng không tệ.” Trầm Duệ Tu cười cười, ly rượu nhẹ chạm lên đôi môi mỏng của hắn, bờ môi bị rượu làm ẩm phát ra sáng bóng mê người, trong nháy mắt Bạch Tề cảm thấy ngẩn ngơ.

Hỗn đản, lại bị điện giật rồi.

Bạch Tề phỉ nhổ chính mình, quay mặt đi uống rượu ừng ực. Khi ly rượu thấy đáy y cũng đã vụng hồ hồ (say ngất ngưỡng). Độ cồn của Bill Bullock cũng không cao, nhưng tửu lượng của Bạch Tề cũng kém tới cảnh giới không tưởng nào đó. Hơn nữa trong lòng lại luôn âm thầm rối rắm chuyện Trầm Duệ Tu rốt cuộc có cong hay không đã làm cho vô số các tế bào não của y chết thảm trọng, lại càng thuận lợi cho cồn tiêm thuốc mê vào mỗi một tế bào đáng thương còn lại.

Con mèo đen vẫn nằm trên quầy bar nâng cằm vênh đuôi đi qua trước mặt bọn họ, còn quay mông về phía Bạch Tề, sau đó dùng cái đuôi thật dài quét qua mũi Bạch Tề.

Bạch Tề khụt khịt mũi, hắt xì thật to, rượu trong miệng bị sặc ra, vương tại bên khóe miệng. Y sứt sứt mũi lẩm bẩm nói: “Mèo?” Hiển nhiên đã có chút vụng hồ hồ.

Trầm Duệ Tu vẫn mỉm cười nhìn y, lấy ra khăn tay xoa xoa trên mặt y. Bạch Tề cảm giác suy nghĩ của y chậm vài nhịp, cho đến khi khăn tay rời đi mặt y, y mới phản ứng lại đây: “Người cư nhiên lấy khăn tay?”

Trầm Duệ Tu lộ ra một nụ cười thật vô tội.

Con mèo đen kêu meo một tiếng, tiếp tục lấy cái đuôi đùa giỡn Bạch Tề. Bạch Tề ngốc hồ hồ lấy tay bỏ cái đuôi đang cọ trên mặt y ra, mèo đen thấy đùa giỡn không được, đành meo một tiếng vênh cái đuôi lên rồi bỏ đi, đi tìm người trêu chọc.

“Con mèo đen này là vật may mắn của quán bar, hầu như mỗi người đều bị nó đùa giỡn quá một lần.” Trầm Duệ Tu chống cằm nói.

Bạch Tề ngơ ngác nhìn con mèo đen chạy tới trước mặt một người khách đơn thân (đi một mình), dùng cái đuôi cọ mặt người ta.

“Uống một ly nữa không?” Trầm Duệ Tu hỏi.

Bạch Tề lắc đầu, ần ần thái dương nói: “Ta có chút chóng mặt.”

“Ngô? Bình thường uống cocktail sẽ không say, trừ phi tửu lượng thật sự rất tệ.”

“.....” Bạch Tề buồn bực một chút, lập tức tỏ vẻ chính y không hay uống rượu, vì thế trước mặt y lại thêm một ly cocktail.

“Yên tâm, người có uống say ta cũng không đem người để lại trên đường đâu.” Trầm Duệ Tu cười nói.

“Biết thừa người không dám.” Bạch Tề lẩm bẩm một tiếng.

Chiều cổ một kẻ say rượu kỳ thật không phải một chuyện dễ dàng, hơn nữa nếu người gặp phải một kẻ tửu lượng đã kém rượu phẩm lại càng kém thì thật là một tai họa. Chuyện duy nhất đáng vui vẻ chính là tên tửu quỷ này còn chưa uống tới mức phải nôn ra.

Chính là người nào đó hiển nhiên rất hưởng thụ cái tai họa này.

“Cách (tiếng nấc), Cát Tường sắp sinh, ta phải về, cách...trở về chăm sóc nó.”

Bạch Tề uống say khướt dựa lên vai Trầm Duệ Tu lẩm bẩm nói.

“Cát Tường là ai?” Đang khiêng Bạch Tề vào thang máy, Trầm Duệ Tu nghe thế ngẩn người, hỏi lại.

“Ngu ngốc.....là nhà ta.....cách, chim tương tư a, Cát Tường.....cách, đặc biệt kỳ quái, người ta.....đều là thánh tư tháng năm.....để trứng, nó có tình.....cách, tới bây giờ mới đẻ.....” Bạch Tề ngay cả ánh mắt đều mở không ra, nỉ non bên tai Trầm Duệ Tu.

“Cát Tường còn nói.....Lần này, cách, thế nào cũng phải đẻ ra chim cái non, cách, nó chán con đực lắm rồi, ngày nào cũng ra ngoài náo loạn.....Cách, con cái vẫn tốt hơn.”

“Ngô, chim nhà người thật thần kỳ, nó báo mộng cho người sao?” Trầm Duệ Tu một tay lấy chìa khóa mở cửa, một tay ôm lấy Bạch Tề.

“Báo mộng?Cũng không phải Huyền công tử, chim bình thường làm sao có thể báo mộng.....” Bạch Tề thì thầm, rốt cuộc nhịn không được ngáp một cái rồi ngủ.

Trầm Duệ Tu vất vả đem người đỡ về phòng rồi thả lên giường, Bạch Tề cũng đã ngủ say.

Ánh sáng nhu hòa của đèn tường dừng lại trên gương mặt đang ngủ của Bạch Tề, làm cho ngũ quan vốn tuần tú của y càng thêm bình thản. Trầm Duệ Tu ngồi xuống bên giường, vươn tay vuốt mấy lọn tóc che khuất ánh mắt y.

Đôi môi nhạt màu hơi hơi khép mở, Bạch Tề dường như cảm thấy không thoải mái, lẩm bẩm vài tiếng rồi cọ cọ lên chiếc gối mềm mại.

Ngón tay không tự giác xoa xoa khuôn mặt của Bạch Tề, Trầm Duệ Tu cúi người hạ xuống một nụ hôn mềm nhẹ lên môi y, chỉ dừng lại trong chớp lát. Lần đầu tiên mang theo cảm giác ôn nhu như vậy đi hôn một người, không phải là kích động xâm chiếm, mà là một loại cảm giác ôn nhu khó tả. Giống như tâm tình khi đối xử với người này, vẫn là sự nhu hòa và an bình không thể giải thích.

Mỗi lần y tới phòng bệnh của hần đều mang theo một quyển sách, tự mình ngồi ở nơi nào vui vẻ xem, thỉnh thoảng cũng sẽ tranh TV với hần, thích xem nhất chính là thế giới động vật và con người với tự nhiên – y giống như trời sinh liền thích động vật, đối với con người, lại chỉ ôn hòa lễ phép, thậm chí là xa cách.

Người này, cho tới nay đều thực không giống người thường. Trầm Duệ Tu cũng không nhớ rõ rốt cuộc là từ khi nào bắt đầu tưởng xuyên nhớ tới y, có lẽ lần đầu tiên nhìn thấy y, liền đã mơ hồ cảm thấy người này rất khác biệt.

Cười rộ lên thực ôn nhu, rất thích chim, lũ chim chóc tựa hồ cũng thực thích y. Rất biết quan tâm người khác, nhưng cũng chỉ là quan tâm, y có thể giới của chính mình, còn ngoan cố cự tuyệt người khác bước vào. Y còn thích lắm lắm nói chuyện cùng loài chim, Huyền công tử thực thích y, lão gia tử cũng thực thích y.

Còn lại, hình như cũng không có.

Bọn họ kỳ thật ở cùng nhau cũng không nhiều, cả mùa hè ở chung trong phòng bệnh, có đôi khi tán gẫu về chuyện của chính mình, nhưng nói cũng rất ít, nói nhiều nhất có lẽ là về hai con vẹt mà hắn mua về.

Nghĩ tới vẹt, Trầm Duệ Tu ngẩng đầu nhìn cái ***g chim đang treo cạnh phòng tắm, hai con vẹt lấy cùng một tư thế rất kỳ quái nằm bò ra ***g sắt nhìn bọn họ, bốn con mắt nhỏ nhìn chăm chăm không hề chớp mắt.

Cảm giác bị nhìn trộm làm cho Trầm Duệ Tu cảm thấy thật không xong, hắn đứng dậy lấy ***g sắt xuống đem treo vào phòng tắm, hai con vẹt vỗ cánh kêu lên, giống như không muốn rời đi vị trí cũ.

“Còn làm ồn thì không có đậu phộng.” Trầm Duệ Tu nghiêm trang nói với hai con vẹt ngược đời.

“Quá kém, thế nhưng uy hiếp hai con vẹt! Đều là Bạch Tề dạy hư hắn!” Tiểu Ba tức giận dùng điệu ngữ kháng nghị, nhưng thật đáng tiếc, Trầm Duệ Tu nghe không hiểu, ở hắn nghe tới thì chỉ là con vẹt này không nghe lời vẫn đang lú lú rú rú kêu không ngừng.

“Quên đi quên đi, lão công đừng náo loạn nữa, nếu không thật sự không có đậu phộng ăn.” Tiểu Phi mỗ mỗ đầu Tiểu Ba trấn an.

“Hừ, ta cũng chỉ sợ Tiểu Tề có hại thôi, tên a ngốc đó hoàn toàn không biết người này lòng muông dạ thú! Tư văn bại hoại, y quan cầm thú(*), hừ!”

Đóng cửa phòng tắm ngăn lại tiếng huyền náo của hai con vẹt, Trầm Duệ Tu đứng xa xa nhìn Bạch Tề đang ngủ ngon. Y thỏa mãn cọ cọ gối đầu, thì thào gì đó, tiếp tục giấc ngủ ngọt ngào của y.

Người này.....Một chút cảnh giác cũng không có.

Tư văn bại hoại, y quan cầm thú(*): ý nói bề ngoài thì tử tế lịch sự bên trong âm hiểm xấu xa. Gần nghĩa với câu mặt nam mô bụng bồ dao găm.

10. Chương 10: Tiến Tới (thượng)

?N TỚI (THƯỢNG)

Khi Bạch Tề tỉnh lại trời đã sáng, chăn gối mềm mại như đang hấp dẫn y ngủ nhiều một chút, y quả thật cũng trở mình ý đồ dùng mí mắt ngăn cách ánh mặt trời để lại tiếp tục ngao du trong mộng.

Điều duy nhất làm cho y cảm thấy nghi hoặc chính là tấm ván giường cứng ngắc của y khi nào thì đã đổi thành đệm êm thế này. Chẳng qua đối với một người còn đang hơi say, đại não cũng chưa hoàn toàn thanh tỉnh mà nói, cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng.

“Tỉnh?”

“Ân.....Đề ta ngủ thêm một lúc.” Bạch Tề chui chui vào trong chăn tiếp tục ngủ.

Ba giây sau, Bạch Tề giật mình trợn mắt lên, ngồi bật dậy rồi nhảy ra khỏi chăn.

“Người người người người.....” Bạch Tề nghẹn lại, trừng mắt nhìn Trầm Duệ Tu đang tựa vào đầu giường đọc báo.

“Buổi sáng tốt lành.” Trầm Duệ Tu còn mặc đồ ngủ quay sang nhìn y nở một nụ cười ôn nhu.

Bạch Tề yên lặng cúi đầu nhìn bộ đồ ngủ không phải của y đang mặc trên người, vẻ mặt giống như một kẻ đã tỉnh lại sau khi rượu say rồi xxoo bậy.

Có lẽ là cái biểu tình khấn trương của y làm vừa lòng Trần Duệ Tu, hần hỏi ngược lại: “Ta giống loại người cầm thú như vậy sao?”

Đại não của Bạch Tề còn chưa khởi động xong, y cứng ngắt nói: “Nghe nói người trong xa hội đen khi quân tử so với quân tử còn quân tử, khi tiểu nhân so với tiểu nhân còn tiểu nhân.”

Trần Duệ Tu nghe vậy cười to, đột nhiên cúi người hôn lên môi Bạch Tề. Bạch Tề ngây dại, ngơ ngác mặc cho hần hôn, cuối cùng còn nghe thấy hần dùng thanh âm trầm tức hỏi: “Là như thế này sao?”

Đại não của Bạch Tề vừa kịp khởi động lại, cuối cùng nhả mặt lộ ra bộ dáng rất thống khổ rồi nghẹn ra hai chữ: “.....Lưu manh!”

Đầu của nam nhân gác lên gần cổ y, cười đến cả người đều run rẩy.

“Này, có cái gì mà buồn cười!” Bạch Tề tức giận, duỗi đầu gối ra đạp hần, “Người đứng dậy, nặng quá!”

Bầu không khí vốn ái muội bị phá hủy không còn một mảnh, Trần Duệ Tu có chút bất đắc dĩ ngồi dậy, nói với kẻ còn đang nằm trợn mắt nhìn hần: “Ta đi tắm rửa một chút, người nếu đói bụng thì bên kia có chút hoa quả, ăn lót dạ trước, đợi lát nữa ta làm bữa sáng cho người ăn.”

“Người biết nấu cơm?!” Bạch Tề trừng lớn mắt hỏi, giống như nghe thấy chuyện gì không thể tưởng tượng nổi.

“Vậy người làm cho ta ăn cũng được.” Trần Duệ Tu thoải mái nói.

Bạch Tề lập tức nằm ngay đơ nhắm chặt hai mắt nói: “Ta chết rồi, đến ngày lễ tết nhớ cúng chút gì cho ta, nấu cơm hay gì gì để kiếp sau đi.”

“Kiếp sau làm cho ta ăn? Thế cũng tốt a.” Trần Duệ Tu lập tức nói.

“Này.....” Bạch Tề vô lực kháng nghị, Trần Duệ Tu cũng đã xuống giường lấy quần áo đi vào phòng tắm.

Bạch Tề sờ sờ đôi môi vừa bị hôn, không hiểu có chút.....vui sướng cùng bất an.

Cửa phòng tắm lại mở ra, Bạch Tề quay đầu nhìn lại, Trần Duệ Tu mang theo cái ***g nhốt hai con vệt treo lên cạnh phòng tắm, nói: “Hai tiểu tử này từ tối hôm qua liền làm náo loạn không ngớt, có lẽ là nhìn thấy người nên hưng phấn.”

“Bạch Tề người đừng để ý đến hần a, hần mơ ước người mơ ước người a, tối hôm qua ta tận mắt thấy hần thừa lúc người say lăn ra ngủ hôn người! Lão bà người làm chứng cho ta!” Tiểu Ba lập tức xé giọng rống lên, còn vừa nôn nóng vỗ cánh phành phạch.

Trần Duệ Tu hoàn toàn không biết sủng vật của hần ở tình huống hần không biết liền cứ thế bán đứng hần, còn vươn ngón tay vào trong ***g sắt đùa đùa Tiểu Ba, lại bị mổ một cái.

“Ta đi tắm rửa một chút.” Trần Duệ Tu rút ngón tay bị mổ đau về, đóng lại cửa phòng tắm.

Khóe miệng Bạch Tề nhin không được run rẩy, ra vẻ trấn tĩnh rời giường đi tới bàn trà cầm quả táo ở đó bắt đầu gọt – vỏ táo rớt lung tung, sau đó cắt ra từng miếng nhỏ đưa cho hai tiểu tử đang huyền não không ngớt kia.

“Còn muốn còn muốn!”

Tiểu Ba vỗ cánh đòi táo, nó vốn phạm ăn, táo đậu phộng hạt dẻ tất cả nó đều thích.

“Tiểu Tề a, người rốt cục nghĩ như thế nào?” Tiểu Phỉ nghiêng đầu hỏi.

“Ta cũng không biết.....” Bạch Tề nhỏ giọng nói.

Y thừa nhận, y đối với Trần Duệ Tu quả thật rất có thiện cảm, chính là, cái cảm giác ần ần bất an trong lòng làm cho y vẫn luôn trốn tránh. Càng muốn tới gần lại càng sợ hãi. Đối với chuyện tình cảm, y cũng

không phải là một người mạnh dạn, cũng không thể nào xác định Trầm Duệ Tu đối với y, rốt cuộc là có loại tâm tình gì.

“Yêu, xem ra là vương bát đai lục đầu (kết quả như mong muốn), vừa ý nhau rồi.” Tiểu Ba khó hiểu nói, “Vậy thì mau đi thổ lộ a, thổ lộ a, thổ lộ a, để xem cha người có đánh gãy chân người không.”

“Ấy ấy, lão công, người đừng như vậy a, không thể kỳ thị đồng tính luyến ái.” Tiểu Phi nâng lên chân nhỏ đá Tiểu Ba một cước, “Tiểu Tề đừng để ý đến nó, thích thì đi thổ lộ đi, ta thấy hần cũng rất thích người a.”

Tiểu Ba vui vẻ vỗ vỗ cánh kêu lên: “Thổ lộ ~ thổ lộ ~ thổ lộ ~ thổ lộ ~ thổ lộ~”

Bạch Tề trong lòng buồn bực, lấy con dao hoa quả trong tay chỉ vào nó tức giận nói: “Còn lải nhải thì dao trắng này sẽ thành dao đỏ!”

Tiểu Ba cúi đầu thẹn thùng nói: “Yêu nhau giết nhau?”

Tay Bạch Tề run lên, hận không thể lấy con dao trong tay đâm cho nó một nhát!

Tiếng nước trong phòng tắm ngừng, cửa bị mở ra, Trầm Duệ Tu mặc dục bào nhìn thấy Bạch Tề vẻ mặt dữ tợn cầm con dao đứng trước cửa, ngăn người hỏi: “Người đang muốn làm gì?”

Bạch Tề chớp chớp mắt, bỗng nhiên nhớ ra trên tay chính mình còn cầm một cái lõi táo và một con dao.

Bạch Tề bị vết tấy não quá sâu, miệng hé ra rồi ngậm lại, từ trong phun ra một từ khiến y hận không thể chết luôn đi: “Thổ.... thổ lộ.”

“.....” Trầm Duệ Tu bình tĩnh trả lời, “Ân, nhưng mà người yên tâm, cho dù người không cầm dao ta cũng sẽ không cự tuyệt đâu.”

Bạch Tề yên lặng quay đầu, bình tĩnh đem lõi táo ném vào thùng rác, sau đó rút tờ giấy lau dao hoa quả, thu dọn xong lại nói với Trầm Duệ Tu: “Người vừa rồi nghe nhầm.”

Nhìn ra được, Trầm Duệ Tu đang rất cố gắng nhịn cười, chính là cuối cùng vẫn không thể không chế mà cười phá lên.

Bạch Tề ra vẻ bình tĩnh kỳ thật đang vô cùng xấu hổ nói: “Ta đi làm điểm tâm.”

Vì thế lần đầu tiên Trầm Duệ Tu thưởng thức được tay nghề của Bạch Tề – một chén cháo trắng lớn được cho gấp ba lần muối, không có đồ ăn kèm.

Sau cuộc thổ lộ xấu hổ ấy, Bạch Tề một đoạn thời gian không dám gặp người, điện thoại của Trầm Duệ Tu cũng không tiếp, cuối cùng đối phương thay đổi sách lược chuyển sang nhắn tin ân cần thăm hỏi cùng với phục vụ tận nhà, còn nói Trầm lão gia tử rất nhớ y, muốn mời y ăn cơm.

Bạch Tề bất mãn nhưng vẫn phải đồng ý, cũng không thể từ chối ý tốt của người ta, hơn nữa, trốn được nhất thời không trốn được một đời. Chính là nhìn thấy cái điệu bộ cười tủm tỉm như tính trước kỹ càng của Trầm Duệ Tu y liền giận, dựa vào cái gì mấy ngày nay y nghĩ muốn vỡ đầu rồi rầm đến rồi rầm đi người đều gây mất hai cân người này lại thoải mái đến chỉ còn thiếu béo thêm hai cân thịt?

Tới nhà Trầm Duệ Tu chương trình vẫn như cũ: ăn cơm, chơi cờ, đi dạo cùng Huyền công tử.

Chơi cờ cùng Trầm lão gia tử áp lực vẫn lớn như trước, chủ yếu là sợ nhiều lần lão gia tử nhìn ra manh mối, như vậy chuyện cười lại càng nhiều nữa, không biết y sẽ bị đưa đi giải phẫu hay bị bắt đi làm gián điệp, nguy hiểm đều rất lớn.

Hôm nay Huyền công tử không có tinh thần, khi đi dạo cùng Bạch Tề trong hoa viên cũng chỉ buồn bã mỗ mỗ tai y đòi hoa quả, Bạch Tề đành phải vừa đi vừa gọt táo đút cho nó.

“Làm sao vậy, nhìn buồn bã như thế?” Bạch Tề hỏi.

Huyền công tử mỗ nứt miếng táo mệt mỏi nói: “Có lẽ là sắp biến thân đi.”

“A?” Bạch Tề hoài nghi chính mình nghe nhầm.

“Tu hành hơn trăm năm, cũng sắp có thể thành người rồi.” Huyền công tử mỗ miếng táo miến cường nói, “Qua mấy tháng nữa có lẽ ngươi có thể nhìn thấy một mỹ nam tử xuất hiện ở trước mắt ngươi.”

“.....Là người nuôi chim nhiều năm nhưng cho tới bây giờ ta cũng chưa thấy hình người của một con chim thành tinh, ta cảm thấy có chút áp lực.” Bạch Tề lẩm bẩm nói.

Từng nghe lão cha nhắc tới, Huyền công tử là yêu, tu hành nhiều năm, hiện tại cũng gần thành tinh.

“Này, tiểu tử, ngươi và Trầm Duệ Tu là chuyện gì xảy ra?” Huyền công tử nghiêng đầu mỗ mỗ tai y hỏi.

“A? Chúng ta vẫn bình thường a.” Bạch Tề giả ngu.

Cái tai lập tức bị Huyền công tử mỗ một cái.

“Đừng giả ngu, ta nghe thấy Trầm Duệ Tu ngả bài với Trầm Minh Yến, tiểu tử này đã sớm công khai cha hắn cũng không có cách nào với hắn, kết quả nha cư nhiên vừa ý ngươi. Ngươi kiềm chế một chút, cả nhà này cũng không phải cái gì lương thiện, đừng nghĩ Trầm Duệ Tu suốt ngày đối với ngươi hảo ngôn hảo ngữ, người này nếu tàn nhẫn lên rất giống phong cách cha hắn, không chừng ngày nào đó liền đem ngươi buột lên giường yêu thương tới chết mới thôi.”

Bạch Tề cười gượng hai tiếng, trong lòng lại rơi lệ đầy mắt, trách không được hôm nay ánh mắt Trầm Minh Yến nhìn y lại quỷ dị như vậy, thế ra là người ta xem xét con rể? Bạch Tề nhất thời cảm thấy nơi đây không thể ở lâu được nữa, y vẫn nên kẹp đuôi chạy đi thôi.

“Đạo này thanh niên chính là thích làm vậy, nhớ lấy nhớ lấy, thái tổ từng nói, mọi cuộc tình không lấy kết hôn làm mục đích đều là đùa giỡn lưu manh, hai người các ngươi lưu manh đến lưu manh đi cũng không thể ra đứa nhỏ, còn yêu nhau làm gì!” Huyền công tử bày ra khí phách người từng trải, đứng trên vai Bạch Tề chỉ vào giang sơn.

Bạch Tề ngoài việc ngây ngô cười còn có thể làm gì? Luận tuổi tác y cho dù gấp đôi lên cũng không bằng một nửa của người ta, trưởng bối muốn phát biểu y đành phải nghe thôi.

“Đang cười cái gì?” Thanh âm của Trầm Duệ Tu từ phía sau truyền đến, Bạch Tề quay người lại liền thấy hắn đứng ở cách đó không xa, cười tủm tỉm nhìn y.

“Không có gì.” Bạch Tề lập tức thu lại biểu tình trên mặt.

Ánh mắt của Trầm Duệ Tu mang theo thần nhiên ý cười, giống như nhìn ra sự quẫn bách của y mà quay sang đùa Huyền công tử. A Huyền chỉ mỗ mỗ ngón tay vài cái rồi sẽ không thèm để ý, còn cọ cọ đầu Bạch Tề tỏ vẻ nó càng thích Bạch Tề.

“Kỳ quái, ta cùng Huyền công tử ở chung nhiều năm như vậy, nó thế nhưng vẫn thích ngươi hơn.” Trầm Duệ Tu khó hiểu nói.

Đó là bởi vì ngươi không hiểu thanh âm trong nội tâm nó a, Bạch Tề thầm nghĩ.

Huyền công tử hừ một tiếng nói với Bạch Tề: “Hai người trẻ tuổi các ngươi liền nói chuyện yêu đương đi, ta đi, không tiếp!” Nói xong vỗ cánh bay lên, chui vào cửa sổ lầu hai đi tìm chủ nhân của nó.

Để lại Bạch Tề ngơ ngác nhìn Trầm Duệ Tu, sau đó ho khan hai tiếng bắt đầu nhìn bầu trời: “Hôm nay thời tiết thực không tệ.”

“Ân, nhưng là tối nay thì có thể sẽ mưa.”

Bởi vì hắn nói rất tự nhiên, giống như hoàn toàn không ý thức được đối thoại như vậy là nhàm chán tới cỡ nào, Bạch Tề ngược lại càng thêm quẫn bách, nhìn lên trời, lại nhìn xuống đất, cuối cùng bắt đầu oán trách Huyền công tử đã bay đi.

“Rất không muốn nhìn đến ta?”

“Không phải, ta chỉ là.....” Bạch Tề bị nghẹn lại, dừng một chút thở dài nói, “Ta chỉ là không biết nên đối mặt với ngươi như thế nào.”

Trầm Duệ Tu không trả lời, chỉ tiến lên phía trước, đứng trước mặt Bạch Tề.

Khoảng cách này vượt qua giới hạn bằng hữu, lại chưa tới mức thân thiết như tình nhân, ái muội vô cùng. “Người....” Bạch Tề ngẩng đầu muốn nói cái gì, lại phút chốc bị sự tĩnh mịch khó nói hết trong mắt Trầm Duệ Tu làm chần động.

“Ta biết người có rất nhiều bí mật, mà ta vẫn chưa phải là người có thể cùng người chia sẻ.” Thanh âm của Trầm Duệ Tu rất nhẹ, nhưng từng chữ lại tựa như rơi vào lòng Bạch Tề, “Người có thể không nói cho ta biết, chính là.....”

Hắn không nói gì thêm nữa, chỉ lặng lẽ nhìn Bạch Tề.

Bạch Tề cúi đầu, bên tai vang lên thanh âm của Trầm Duệ Tu: “Bạch Tề, ta yêu người.”

Thật lâu sau, Bạch Tề lên tiếng: “Ân.”

11. Chương 11: Tiến Tới (trung)

?N TỚI (TRUNG)

Yêu đương là từ cách Bạch Tề có chút xa xôi. Từ nhỏ y ngoan ngoãn nghe lời cùng bạn gái trong lớp duy trì khoảng cách, yêu sớm là từ không có duyên với y, khó khăn lắm mới lên đại học có thể quang minh chính đại yêu đương, y lại phát hiện tính hướng của mình không thích hợp, thật tốt, bề cũng không thẳng lại được.

Bạch Tề sống hơn hai mươi năm ngay cả một phong thư tình cũng chưa nhận được, nhưng được thổ lộ cũng không phải lần đầu tiên, thời còn học đại học cũng được một học muội trong xã đoàn đến thổ lộ, lúc ấy y ngẩn người, rồi rầm về tính hướng của mình một chút, rồi dứt khoát từ chối, trong lòng thầm nghĩ nếu là thiếu niên có khi y liệu mình gia nhập đội ngũ những người đang yêu, kết quả suốt bốn năm y vẫn chưa thoát khỏi “Hội những người độc thân”, hằng năm tới ngày lễ độc thân còn cùng mấy thằng bạn cũng cô đơn khác đi ăn mỳ sợi, cùng nhau phỉ nhổ con mẹ nó cuộc đời thật tịch mịch như tuyết, cũng không có em nào tới an ủi tâm hồn phần hạn của bọn họ – đương nhiên Bạch Tề nghĩ muốn là đàn ông.

Tốt nghiệp đại học xong về nhà trông tiệm chim cảnh, cả ngày hầu hạ một đám đại gia lú lú thích bát quái, cuộc sống cũng rất thoải mái. Nhưng còn yêu đương.... Mấy bác gái ở gần tiệm chim cảnh và công viên Phong Sơn đối với chuyện chung thân đại sự của y làm mối rất nhiệt tình, nhưng các bác gái có nhiệt tình thế nào đi nữa cũng sẽ không giới thiệu đàn ông cho y nhận thức a, cứ như vậy Bạch Tề ở giữa một đám đại thúc đại gia mang theo tính hướng đã bị cong đi của mình mà rối rắm không thôi.

Sau đó Trầm Duệ Tu xuất hiện, ở đúng thời gian, đúng địa điểm, gặp gỡ Bạch Tề. (kết câu này quá >///

12. Chương 12: Tiến Tới (hạ)

?N TỚI (HẠ)

“Người.....” Bạch Tề vừa định nói gì, bỗng nhiên nghe thấy từ phía sau truyền tới một thanh âm.

“Ta chú ý tới các người lâu rồi.....”

Hai người đồng loạt quay đầu lại, ông cụ phụ trách quản lý công viên thản nhiên nhìn hai người bọn họ nói: “Ở trong này phá hủy môi trường công viên.”

Bạch Tề phản ứng không thể nhanh hơn, y nhảy dựng lên chỉ vào đằng sau ông cụ nói: “Ông ơi, hai con gái của ông!”

Thừa dịp ông cụ quay đầu lại trong nháy mắt, tay trái Bạch Tề cầm ngay cái xô nhựa đựng giun lên, tay phải nắm lấy Trầm Duệ Tu cuống quýt chạy đi.

Phản ứng của Trầm Duệ Tu cũng rất nhanh, hắn đem hai cái xẻng trên mặt đất ném vào trong xô đựng nước, bị Bạch Tề lôi đi cùng nhau chạy.

Phía sau vang lên tiếng mắng của ông cụ, theo gió truyền thật xa.

Từ sau núi chạy tới một nơi hẻo lánh hơn, hai người vừa cười vừa thở, Bạch Tề lại cười tới không ngừng lại được, tựa vào trên cây liễu mạng hít thở để cứu lại lá phổi đang đau nhức, y cảm thấy đã lâu rồi chưa vui vẻ như vậy.

Trầm Duệ Tu rút cuộc cũng cười đủ, hít một hơi thật sâu cũng tựa vào trên cây: “Lần đầu chạy thực mạng như vậy, người đuổi lại còn là một cụ ông.”

“Sao? Có tổn hại hình tượng hắc đạo thái tử của ngươi không?” Bạch Tề trêu chọc nói.

“Ta chính là thương nhân đứng đắn. Hơn nữa lão gia tử có lệnh, nếu bị phục kích thì phải nhanh chóng chạy trốn, tính mạng là thứ nhất. Chạy trốn có khó coi thể nào đi nữa cũng còn hơn đứng lại mà bị đạn bắn thủng khắp người!” Trầm Duệ Tu cười khẽ một tiếng, bàn tay bị nắm khi chạy nắm lại tay Bạch Tề.

Bạch Tề thử rút tay về, lại thấy Trầm Duệ Tu nắm rất chặt, y tránh ra không được. Y không khỏi ngẩn đầu nhìn Trầm Duệ Tu, hắn đang mỉm cười nhìn y, trong cặp mắt đào hoa sâu thẳm kia dường như đang cuộn chảy thứ tình cảm y không thể lý giải, đó là ánh mắt Bạch Tề chưa bao giờ gặp qua, ánh mắt thâm tình.

Y bỗng nhiên sợ hãi mở miệng nói chuyện, bất cứ lời nói nào cũng sẽ đem không khí ôn nhu và ái muội lúc này phá hủy hết. Nhưng y cũng không thể mở miệng, bởi vì giờ khắc này.....y cảm thấy y không có gì để nói.

Thích một người chính là cảm giác như vậy sao? Vừa bình tĩnh, vừa lo lắng. Khi hắn ôn nhu nhìn người, người sẽ nhận không được dùng ánh mắt ôn nhu như vậy để đáp lại hắn, thậm chí chờ mong một nụ hôn đã biết trước.

Cảm giác ấm áp mềm mại từ trên môi truyền đến, y nhắm lại mắt tiếp nhận một nụ hôn đồng tính.

Có lẽ bầu không khí vào lúc này rất hoàn hảo, y cảm thấy y không thể cự tuyệt, cũng có thể y không bỏ qua được cảm xúc của mình, ít nhất giờ này khắc này, y không muốn dừng lại.

Đầu lưỡi ấm áp linh hoạt cạy mở đôi môi Bạch Tề, đảo qua hàm răng của y. Trầm Duệ Tu nhìn Bạch Tề nhắm chặt mắt, vẻ mặt khẩn trương, không khỏi nổi lên ý định trêu đùa, đầu lưỡi xẹt qua đầu lưỡi của Bạch Tề, nhẹ nhàng liếm lên hàm trên của y, mí mắt đang nhắm chặt của Bạch Tề khẽ run lên, thân thể cũng trở nên cứng ngắc.

Trầm Duệ Tu được một tác lại muốn tiến một bước, từ từ vuốt ve bên trong hàm răng của y, đầu lưỡi linh hoạt lướt qua những nơi mẫn cảm trong khoang miệng, Bạch Tề liên tiếp muốn lùi về phía sau, nhưng lại bị đè trên cây không thể động đậy, lại càng không dám mở mắt, chỉ có thể mặc kệ Trầm Duệ Tu muốn làm gì thì làm.

Có ý với Bạch Tề cũng không phải một hai ngày, hiếm khi có thể đền bù được chút mong muốn Trầm Duệ Tu đương nhiên không buông tha cơ hội, rồi lại phải khống chế nụ hôn trong phạm vi không khiến Bạch Tề thẹn quá thành giận.

Nụ hôn kết thúc, môi Bạch Tề cũng sưng đỏ, trên mặt còn cả chất lỏng khả nghi, Trầm Duệ Tu nhìn sắc mặt đánh giá tâm tình y, sau đó ôn nhu hỏi han: “Phải đi về sao?”

Những lời này cũng giảm bớt chút xấu hổ của Bạch Tề, y vội gật đầu không ngừng, cũng không dám nhìn Trầm Duệ Tu, cầm lên cái xô đựng giun rồi nhanh chóng ly khai khu rừng.

Trầm Duệ Tu nhìn bóng dáng y, cười đầy thâm ý.

Bước đầu của cuộc trường chinh ngàn dặm coi như thuận lợi vượt qua, kế tiếp phải mau chóng củng cố thành quả và thắt chặt tình cảm, cố gắng sớm ngày bắt được Bạch Tề.

Hạ đi thu đến, chớp mắt đã tới trung thu, không ít hoa quý ở công viên Phong sơn còn nở sớm hơn năm ngoái, trung thu vừa đến hương đã bay mười dặm.

Trung thu hôm nay thời tiết tốt, có lẽ buổi tối ngắm trăng một chút cũng không vấn đề.

“Lão cha, bánh trung thu đâu?” Bạch Tề tìm kiếm tủ bát trong nhà, lại không thấy gì.

Bạch lão cha ở dưới lầu phe phẩy quạt nghỉ ngơi, nghe được thanh âm của Bạch Tề, lười biếng nói: “Bánh trung thu? Thứ đó không phải mười sáu chúng ta mới ăn sao? Trung thu vừa qua bánh trung thu mua một tặng một, mua một tặng hai đều có, rất hời.”

“Tốt xấu gì cũng mua hai cái về cho hợp cảnh a.” Bạch Tề có chút bất đắc dĩ.

“Tùy người, siêu thị bên ngoài công viên cũng có, đi mua mấy cái về là được, nga, đừng để đám tiểu tử trong tiệm biết được, bằng không nhất định sẽ làm ồn lên.” Bạch lão cha ngáp một cái, đem tờ báo trùm lên mặt tiếp tục ngủ.

Bạch Tề thở dài, đi ra xung quanh mua bánh trung thu về ăn tết.

Vừa đi đến cổng công viên lại gặp Trầm Duệ Tu vừa dừng xe bước ra, nhìn thấy Bạch Tề đứng ở chỗ kia cũng có chút ngoài ý muốn.

“Người có thể tính ra thời gian ta ra ngoài sao?” Bạch Tề có chút ngẩn ngơ.

Trầm Duệ Tu nhú mày: “Chỉ trùng hợp thôi, chẳng qua ta thích gọi nó là duyên phận.”

Cái loại hành vi đem buồn nôn coi như thú vị này bị Bạch Tề trực tiếp coi thường.

“Vết nhà người lại thiếu thức ăn?” Bạch Tề hỏi.

“Lần này là tới tặng thức ăn.” Trầm Duệ Tu giơ lên hộp bánh trung thu trên tay, “Hôm nay là trung thu a, phải cùng nhau ngắm trăng ăn bánh trung thu.”

“.....Đó là những việc trẻ con mới làm a.”

“Thỉnh thoảng làm một lần cũng không phải không thể.” Nói xong đưa hộp bánh trung thu cho Bạch Tề, “Quay về mang cho bá phụ, còn một đám tiểu tử trong tiệm đang chờ chia ăn kìa.”

“Cám ơn.” Bạch Tề cũng không khách khí với hắn.

Bây giờ bánh trung thu tặng rồi, người có thể đi rồi, nhưng nhìn đến gương mặt mỉm cười của Trầm Duệ Tu Bạch Tề thật sự nói không ra câu tạm biệt, quả nhiên là của biểu là của lo a.....Nhưng nếu không nhận.....sẽ càng xa lạ..

Bỗng nhiên Bạch Tề ý thức được, y rơi vào tay giặc chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

“Ta nghĩ tốt xấu gì người cũng sẽ mời ta đi lên uống chén trà hay sao đó.....” Trầm Duệ Tu bỗng nhiên nói, giọng điệu có chút thương cảm.

“Ta đang định, đến đây đi, đừng ghét bỏ thô trà (đơn sơ, giản dị) là tốt rồi.” Bạch Tề gãi gãi đầu, cầm theo hộp bánh trung thu mang Trầm Duệ Tu quay về trong tiệm.

Bạch lão cha còn đang nằm ngủ ở trước cửa, trên mặt còn che một tờ báo, đang ngáy nhẹ, hai con chim sẽ lú lú ở đầu vai hắn mưu đồ làm chuyện gì đó, Bạch Tề loáng thoáng nghe được mấy từ “quạ đen” “đánh” “cẩn thận chim khách”, liền nghĩ thầm lần sau quạ đen đến nhất định phải nhắc nhở nó cẩn thận lũ chim sẽ.

“Chúng nó đang nói gì?” Thanh âm của Trầm Duệ Tu bỗng vang lên bên vai Bạch Tề, hơi thở ấm áp phải lên cái tai mẫn cảm, Bạch Tề bị sự “tập kích” bất ngờ khiến cho kinh ngạc lùi về sau mấy bước mới nuốt nước miếng nói: “Không có gì.”

Ánh mắt của Trầm Duệ Tu bởi vì đang cười mà hơi hơi cong lên, nhìn qua rất ôn hòa vô hại, nhưng Bạch Tề lại có cảm giác hắn hình như.....biết được chuyện gì.

Ảo giác, nhất định là ảo giác.

Con chim sáo Hắc Tử từ trong cửa sổ bay ra, đứng lên vai Bạch Tề dùng điệu ngữ nói thầm: “Người này lại đây giúp người bắt giun? Dạo này con người càng ngày càng thích tự ngược, thật kỳ quái.”

Bạch Tề sờ sờ cái đầu lộn xộn của nó rồi nói với Trầm Duệ Tu: “Bóc ra một ít cho lũ chim đi.”

“Tùy người.”

Hắc Tử cảm thấy sắp có thức ăn, đảo đảo đôi mắt nhỏ cao thấp đánh giá hai người, hộp bánh trung thu trên tay Bạch Tề nhanh chóng hấp dẫn lực chú ý của nó. Bạch Tề bóc ra một chiếc bánh trung thu nhân hạt sen bẻ ra một nửa đưa cho Trầm Duệ Tu: “Người cũng thử đi.”

Trầm Duệ Tu vừa cầm lấy bánh trung thu, hai con chim tương tự đã từ trên cửa sổ bổ nhào vào trên vai hắn, một con còn to gan đứng lên tay hắn, Trầm Duệ Tu lần đầu tiên cùng một con chim không quen thân cận như vậy, hắn có chút dè dặt, sợ dọa mấy tiểu tử này bay mất.

“Đừng khẩn trương, chúng nó không sợ người đâu.” Bạch Tề nhìn bộ dáng cuống quýt chân tay của hắn cảm thấy có chút buồn cười.

Cái mỏ hồng hồng của chim tương tự mổ mổ lên bánh trung thu, nó có vẻ rất vừa lòng loại hương vị này, sau đó càng nhiều đồng bọn của chúng bay tới nhăm nháp, cái này tốt lắm, tất cả chim trong nhà đều bay ra, trong nháy mắt Trầm Duệ Tu có loại cảm giác hắn bị ném vào tổ chim.

Chim có tên, chim không có tên, tất cả đều vây quanh hắn, Bạch Tề ngược lại lại bị xem nhẹ – y đang ngồi xem Trầm Duệ Tu làm trò cười.

“Cứ thoải mái, cứ thoải mái, chúng nó chính là lũ chim đến đòi người thức ăn, chứ không phải thổ phỉ đang cầm súng.” Bạch Tề cười hì hì nói.

“Thổ phỉ còn tốt, ta sợ nhờ không cẩn thận làm mấy tiểu tử này bị thương, vậy không phải người sẽ nổi nóng với ta?” Trầm Duệ Tu cười khổ một chút, cẩn thận nghiền nát vỏ bánh trung thu ném lên trên mặt đất, chim chóc lớn nhỏ đều vỗ cánh bay xuống tranh thức ăn.

Từ vong vây của lũ chim trốn đi ra Trầm Duệ Tu thở phào một hơi, vừa mau chóng nghiền nát bánh trung thu còn thừa trên tay ném lên mặt đất, vừa cẩn thận chui ra khỏi đàn chim.

Bạch Tề ngồi ở ghế đá bên cạnh cười với hắn, đem nửa miếng bánh còn lại trong tay cũng vứt cho hắn: “Tiếp tục a, hiếm khi có cơ hội.”

“Người liền quyết tâm nhìn ta là trò cười?” Trầm Duệ Tu quay đầu lại nhìn lũ chim chóc đang nhảy tới nhảy lui trên mặt đất, có chút bất đắc dĩ nói.

“Cơ hội này càng khó đến a.” Bạch Tề mỉm cười nâng mặt lên, nhìn thẳng vào Trầm Duệ Tu, hắn vẫn đang nhìn bầy chim tranh thức ăn trên mặt đất, khéo miệng vẫn mang chút ý cười.

Chiều mùa thu mặt trời ảm áp ảm áp, xuyên qua lá và cành cây dừng lại trên mặt Trầm Duệ Tu, bóng nắng loang lổ.

Bạch Tề bỗng nhiên cảm thấy, có lẽ ngay từ đầu y liền sai lầm rồi. Có lẽ từ rất lâu trước đó y đã bắt đầu mê luyến một người cùng y không có lấy một điểm chung, bởi vì rất xa xôi, cho nên không dám hy vọng xa vời gì. Cảnh cáo về tai nạn cũng thế, lấy cớ đi thăm bệnh cũng thế, đi quán bar uống rượu cũng thế, ngay từ đầu y vẫn đang chờ mong một cuộc tình vô vọng, cho nên khi nó bất ngờ xảy ra y mới có thể lúng túng như vậy.

Sự quen biết của bọn họ giống như một câu chuyện không thể biết trước hồi kết, kỳ vọng càng tốt đẹp, sự thật lại càng tàn khốc. Y bàng hoàng lại không thể khống chế mình mê muội, mỗi một khắc đều lo lắng liệu giây phút tiếp theo có phải là kết cục không được dự đoán trước hay không.

Đối với tình yêu, y chờ mong nhiều lắm vọng tưởng nhiều lắm, y cẩn thận ôm lấy trái tim mình không dám mang đi trao đổi, bởi vì y sợ đổi lại chính là một hồi lừa gạt. Hảo tự hảo tán(*), nói thì dễ dàng, nhưng y cảm thấy y làm không được.

Y chán ghét chính mình hay lo được lo mất như thế.

Một lúc lâu sau, môi Trầm Duệ Tu giật giật.

“Bạch Tề.....”

“A?”

“Người lại hết thời gian rồi.” (ý anh ở đây là anh đã nhắc em chỉ nhìn anh 5s thôi => nhìn lâu => hết giờ)

“.....!”

Hảo tụ hảo tán(*): có thể hiểu là thích thì ở bên nhau, không thích thì chia tay.

13. Chương 13: Ngoài Ý Muốn (thượng)

Hôm nay bầu trời có chút âm u, giống như sắp mưa, Trầm Duệ Tu ra cửa chính lái xe ra gara, bỗng nhiên có một loại dự cảm vô cùng tồi tệ.

Cái ngày ấn tượng sâu nhất trong trí nhớ, thời tiết cũng u ám giống hôm nay, rồi hẳn khi đó vẫn còn là một đứa nhỏ bị bắt cóc.

May mắn chính là hắn được cứu sống, bởi vì một con chim sáo ngậm tờ giấy, bên trên viết nơi hắn bị nhốt lại, đó chính là Huyền công tử.

Mới vừa khởi động xe đã thấy xa xa một con vệt dẫn một lũ chim bay lại đây, Trầm Duệ Tu nhìn mà ngẩn ngơ, nghĩ thầm chẳng lẽ đây là do khí hậu dị thường sao? Kết quả con vệt xám lao lên mũi xe hắn đứng ở trên bắt đầu mổ mạnh tấm kính. Lũ chim sẽ cũng lú lú quanh hắn, kêu la không ngừng.

Trầm Duệ Tu tắt động cơ mở cửa xe, đi ra, bầy chim này.....rốt cuộc là làm sao vậy?

Lũ chim sẽ vẫn lú lú, còn có con nôn nóng quá nhảy lung tung trên xe hắn, con vệt xám kia lại đột nhiên bắt đầu nói chuyện: “Này, người là Trầm Duệ Tu phải không.”

Nhìn đến một con chim có thể nói chuyện cũng không phải chuyện gì khó chấp nhận, điều đáng sợ chính là nó nhìn thấy Trầm Duệ Tu gật đầu xong lại vô cùng ăn khớp mà nói tiếp: “Nhanh lên nhanh lên, Bạch Tề bị bắt cóc, may là lũ chim sẽ ven đường trông thấy bay về trong tiệm báo tin. Ta không dám nói cho cha Bạch Tề, hắn cũng không giúp gì được, liền trông cậy vào người!”

“Bắt cóc?” Trầm Duệ Tu sửng sốt, bàn tay đặt lên cửa xe nắm chặt lại. Rốt cuộc hắn vẫn liên lụy tới y.

“Biết ở đâu không?” Trầm Duệ Tu hỏi, thanh âm vì cúi đầu mà trở nên trầm trầm, lại mang theo một loại sát khí chưa từng có.

“Này, đừng tưởng là cái gì có cánh cũng là thiên sứ, cho dù là thượng đế cũng không toàn năng như vậy! Có một con chim sẽ đi theo sau, đến lúc đó sẽ có tin tức, người chuẩn bị tốt kịp thời cứu người!” Vệt xám lườm hắn, cảm giận nói, “Đều tại ngươi, từ lâu đã nghe Tiểu Ba nói nhà các ngươi cũng không lương thiện gì! Xem đi, nhà Bạch Tề trong trong sạch sạch làm sao lại đột nhiên bị bắt cóc, nhất định là do ngươi hại!”

Trầm Duệ Tu trầm mặc, một lúc lâu sau mới nói: “Thật có lỗi, ta thề chuyện như thế này sẽ không xảy ra nữa.”

“Hừ, trước tiên đem người cứu về rồi nói sau!” Vệt xám lại lườm hắn.

Trầm Duệ Tu rũ xuống mí mắt, hàng lông mi dày che khuất đôi mắt đen thui của hắn, làm cho toàn thân hắn nhìn qua có chút ảm đạm, thậm chí là âm u lạnh lẽo.

Những người đó, thật sự nghĩ đến là Trầm gia đã rửa tay chạch vàng sao? Nhân không đáng ta ta không đáng nhân, nhân nếu đáng ta ta tất đáng nhân (ý là người khác ko động tới mình thì thôi, nếu đã động tới mình sẽ “động” lại)

Khi Bạch Tề tỉnh lại, y hoảng sợ phát hiện chính mình hoàn toàn không thể động đậy, tay chân bị trói lại, mắt cũng bị che bằng một miếng vải đen, ngay cả miệng cũng bị dán băng dính. Y thử giật giật, rồi chán nản phát hiện mình chỉ có thể nhúc nhích một chút mà thôi.

Đầu còn rất choáng váng, cả người cũng không tỉnh táo lắm, y thử nhớ lại một chút những chuyện vừa xảy ra. Buổi sáng theo thông lệ dậy đi mua sữa đậu nành và bánh quẩy làm bữa sáng, khi đang đi qua ngõ tắt để về nhà thì một chiếc xe ô tô màu đen đỗ bên cạnh đột nhiên mở cửa ra, y gần như không kịp phản kháng đã bị kéo vào. Sau đó một miếng vải bịt kín mắt y, rồi y hoàn toàn mất đi ý thức.

Khi tỉnh lại mọi thứ đều tối tăm, mùi biển thoang thoang và vị muối nhàn nhạt trong không khí làm cho y đoán ra mình đang gần bờ biển, rất có thể là một kho hàng bỏ hoang.

Xung quanh rất im lặng, sự im lặng khiến cho người ta hoảng hốt.

Sợ hãi cũng hoảng loạn bởi vì im lặng mà càng thêm đáng sợ, hoàn toàn lạc lõng với xung quanh, hoàn toàn không thể phản kháng. Bạch Tề chưa từng trải qua tình cảnh như thế, nhưng bản thân y tự nói với mình rằng phải tỉnh táo lại, bây giờ không không chế được cảm xúc đối với y mà nói chính là tội tệ nhất.

Tiếng chim sẻ líu ríu bỗng nhiên ở nơi nào đó vang lên, Bạch Tề ngẩng đầu nhìn, đáng tiếc mắt bị bịt vải đen không nhìn thấy bất kỳ thứ gì.

“Tiểu Tề Tiểu Tề người tỉnh? Đừng sợ đừng sợ, Tiểu Thất đã đi tìm người giúp đỡ, ta ở trong này với người, người ngàn vạn lần đừng lộn xộn, bên ngoài có người!”

Bạch Tề không biết con chim sẻ kia, nhưng con chim sẻ kia lại biết y, phải nói là chim sẻ gần công viên Phong Sơn đều biết y.

“Song sắt ở nơi này ta không vào được, người đừng sợ, rất nhanh sẽ có người đến cứu người.” Chim sẻ kiên nhẫn ở bên ngoài cửa sổ líu ríu.

Mỗi một giây mỗi một giây trong bóng tối đều là một loại dày vò, xung quanh im lặng tới mức có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình, cái cảm giác run rẩy vì sợ hãi này, hô hấp dồn dập, ***g ngực không ngừng phập phồng, giống như sắp hít thở không thông. Chỉ có tiếng líu ríu của con chim sẻ không biết tên kia mới làm cho y cảm thấy nội tâm ổn định lại một chút, rồi dần dần bình tĩnh lại.

“Có người đến đây, Bạch Tề người mau giả chết!” Chim sẻ phát hiện địch tình (tình hình quân địch) vội vã quát.

Tiếng bước chân rất nhỏ từ bên ngoài truyền tới, đứng ở ngoài cửa, Bạch Tề trong lòng nhảy dựng, im lặng nằm trên mặt đất làm bộ như vẫn chưa tỉnh lại.

Cửa mở, tiếng giày da nện lên nền xi măng từ từ tới gần, đứng ở cách Bạch Tề không xa. Bạch Tề kinh hoàng, sợ bị phát hiện y đã tỉnh lại.

“Chính là hần?” Một thanh âm hơi khàn khàn hỏi.

“Đúng vậy.” Một giọng đàn ông nói.

“Xác định là người sẽ đến?”

“Này.....người nhà Trầm gia, nếu tàn nhẫn thì không ai đoán trước được.” Người nọ dường như cũng không chắc chắn lắm.

“Không dùng được thì xử lý, đừng để lại nhược điểm để Trầm Minh Yến nắm được.” Nam nhân có thanh âm khàn khàn kia nói, khi nói tới ba chữ Trầm Minh Yến còn có một chút phẫn nộ.

Hai người không ở lâu, cũng không làm gì Bạch Tề, nói xong đóng cửa lại rồi đi.

“Sao mà lâu vậy, sốt ruột muốn chết.” Chim sẻ tức giận bắt đầu mổ vách tường, đập đập chân líu ríu nói.

Bạch Tề trái lại rất bình tĩnh. Xem ra bọn họ là hướng về phía Trầm Duệ Tu cùng Trầm Minh Yến mà tới. Trầm Duệ Tu.....

Nhớ tới cái tên này không hiểu sao Bạch Tề cảm thấy có chút phức tạp. Mới đầu y chỉ thấy người khách hàng tới mua chim này nho nhả tuần mỹ, nhưng cũng không quá để ý, khách hàng tới rất nhiều, y chỉ thoáng chú ý hần nhiều một chút, nếu không phải con quạ đen kia luyên thuyên rằng hần sẽ bị tai nạn xe cộ khiến Bạch Tề không nhận được lắm miệng một câu, bọn họ có lẽ cũng sẽ chẳng gặp lại nhau.

Đúng vậy, bọn họ chưa bao giờ thuộc về cùng một thế giới, sự chênh lệch càng rõ ràng khi Bạch Tề tới nhà Trầm Duệ Tu. Tổ trạch của Trầm gia, khi đó Bạch Tề ngồi trong xe từ xa xa nhìn lại, trong lòng có cảm giác mát mát và buồn bã không thể nói rõ.

Bởi vì phát hiện ra khoảng cách giữa hai người đi.

Cái mùa hè ở trong phòng bệnh của Trầm Duệ Tu hưởng điều hoà có lẽ là khoảng thời gian mà bọn họ hòa hợp nhất, khi đó hai người cũng chưa hiểu rõ nhau, y chỉ cảm thấy có rất nhiều thiện cảm với người đàn ông luôn cười ôn nhu này: Hắn kiên nhẫn dạy hai con vẹt nói chuyện, ngẫu nhiên cũng nói chuyện phiếm với Bạch Tề, nội dung cũng chỉ về nuôi chim, hơn nữa, không giống Bạch lão cha cười nhạo y thích xem thể giới động vật – hắn thậm chí còn cùng y xem rất say sưa.

Thật sự là một người rất thú vị, ở chung càng lâu càng bị hắn làm rung động. Tiểu Ba vẫn nhắc nhở y đừng thân mật quá với Trầm Duệ Tu, nhưng y lại không thể khống chế tâm tình của chính mình.

Những ngày ở cùng hắn, rất hạnh phúc.

Cho dù gặp phải tình cảnh như bây giờ, y cũng không hề hối hận. Y tin Trầm Duệ Tu sẽ tới.

14. Chương 14: Ngoài Ý Muốn (trung)

Không biết qua bao lâu, lâu đến con chim sẻ ở cùng y kia cũng mệt mỏi, uể oải nằm sấp ở bên ngoài cửa kính nhìn Bạch Tề, thỉnh thoảng còn khấn trương hề hề quay đầu lại xem có người tới hay không.

Kho hàng bỏ hoang này có người trông coi, cho dù Bạch Tề giãy được dây thừng cũng trốn không thoát, huống chi y bị trói kín mít như vậy.

“A, đến đây, a a a a, đánh nhau rồi!” Chim sẻ đột nhiên lên tinh thần, hét to, bắt đầu tường thuật trực tiếp trận đấu cho Bạch Tề.

Nhưng cũng không cần nó tường thuật, tiếng súng từ xa xa vang lên làm cho nội tâm Bạch Tề nhảy dựng, khấn trương xê dịch thân thể ngồi dựa vào tường.

“A, đến đây đến đây, a này, đó là ai? Chính là tình nhân trong truyền thuyết của người sao? Thật uy vũ, thân thủ tốt, kỹ năng né tránh tuyệt, nhân vật chính quả nhiên sẽ có khả năng tự động thám thính suy đoán đường đạn, ta đã nói thôi. Ai nha, không xong, hình như hắn bị thương!” Chim sẻ dậm chân kêu lên.

Bạch Tề cố gắng xê dịch thân thể, nhưng vẫn không thể đứng dậy, chỉ có thể dựa vào vách tường di chuyển, mới dịch được một đoạn đã va vào thùng gỗ.

Cửa bị đá văng ra, trước mắt Bạch Tề vẫn không thấy ánh sáng vì bị miếng vải đen che lại. Trong khoảng không gian tối đen, vang lên tiếng bước chân của một người đang lại gần y.

Bạch Tề ngẩng đầu, lại không nhìn thấy bất kỳ thứ gì.

Một bàn tay vươn ra xoa mặt y, hơi lạnh. Bạch Tề muốn nói chuyện, nhưng trong cổ họng chỉ phát ra vài tiếng rên rỉ mơ hồ. Miếng băng dính ngoài miệng được nhẹ nhàng bóc ra, người nọ không nói gì, ôn nhu mà cấp bách đặt một nụ hôn lên môi Bạch Tề, thậm chí còn mang theo chút bối rối. Chỉ có hôn mới có thể trấn an sự nóng nảy và sợ hãi của cả hai vào giờ khắc này, giây phút hai đôi môi gắn kết, tất cả những cảm giác bản khoản lưỡng lự đều bị xoa dịu..

Trước mắt Bạch Tề vẫn tối đen, giờ khắc này nụ hôn mãnh liệt giống như toàn bộ sinh mệnh y.

Một nụ hôn quen thuộc biết bao, hơi thở quen thuộc biết bao, đầu lưỡi tùy ý ra vào trong miệng y giống như lãnh chúa đang tuần tra lãnh địa của chính mình, lo lắng kiểm tra xem tài sản của mình có bình yên vô sự hay không.

Nước miếng không kịp nuốt chảy dọc xuống theo khóe miệng, trong cổ họng Bạch Tề phát ra tiếng ô ô, thân thể vận vẹo không yên, Trầm Duệ Tu mới dừng lại nụ hôn này, thở hào hển hôn nhẹ lên mặt Bạch Tề.

“Thực xin lỗi.....” Trầm Duệ Tu ôm y, ghé vào bên tai y thì thào. Hơi thở ấm áp phả lên tai Bạch Tề, hơi hơi tê dại và run rẩy.

“Người bị thương?” Bạch Tề vội vàng hỏi, bị lấy đi thị giác và mùi máu tươi thoang thoang càng khiến y căng thẳng không thôi.

“Trầy da một chút, không thương tới xương cốt.” Trầm Duệ Tu ôn nhu nói, còn hôn hôn cái tai đang nóng lên của y.

“.....” Bạch Tề im lặng vài giây, sau đó đột nhiên rống lên, “Ngu ngốc, còn không tháo bịt mắt với dây thừng ra!”

Có lẽ khí thế của Bạch Tề làm cho Trầm Duệ Tu yên lòng, kéo xuống mảnh vải bịt mắt y cắt đứt dây thừng trói chặt tay chân y. Đường nhìn của Bạch Tề lập tức trở nên sáng sủa, gương mặt Trầm Duệ Tu ngược sáng, những đường nét được phác họa rõ ràng càng hiện lộ sự sắc bén và cương quyết phía sau bề ngoài tuấn mỹ kia của hắn. Y dĩ nhiên đã nhìn tới ngay người. Y chưa từng phát hiện ra người đàn ông thường xuyên cười cong đôi mắt đào hoa, lúc nào cũng mang theo khí chất mê hoặc người khác này lại bộc lộ khả năng như thế.

Con chim sẻ vẫn đứng ngoài song sắt cửa sổ cũng bay theo vào, đậu xuống nơi cách Bạch Tề không xa, nghiêng đầu nhìn y.

Bạch Tề lấy ánh mắt tỏ vẻ cảm tạ con chim sẻ.

Chim sẻ cười hì hì nói: “Phần vụn bánh mì cho một năm, phải có nho khô ăn kèm.”

Bạch Tề giật mình, hiển nhiên đã nhớ ra con chim sẻ đòi nho khô cuối cùng vì bị gạt bỏ mà ngoan ngoãn đi ăn hạt kê.

“Đừng quên nga, về sau mỗi ngày ta đều tới đòi nợ người.” Chim sẻ nói xong, nghiêng đầu, vỗ vỗ cánh bay đi.

“Nó đang nói gì?”

“Nó nói nó muốn ăn bánh mì vụn cả một năm kèm nho khô, mỗi ngày ăn.” Bạch Tề nói, sau đó sững sờ, ngơ ngác nhìn lại Trầm Duệ Tu.

Gương mặt Trầm Duệ Tu vẫn thản nhiên ý cười.

“Người chừng nào thì biết?” Bạch Tề cẩn thận hỏi.

“Nếu người trông thấy một con vẹt nói tiếng người với người yêu cầu người đi cứu người, người sẽ cảm thấy chuyện gì cũng trở nên bình thường.” Trầm Duệ Tu cười cười nói, hàng lông mi buông xuống che đi một tia cô đơn ở sâu trong đáy mắt. Có lẽ, còn có một tia mất mát, bởi vì sự đề phòng của Bạch Tề.

Hắn bỗng nhiên hiểu được vì sao Bạch Tề vẫn luôn thần thần bí bí, giống như có bí mật gì, vì sao Huyền công từ thích y như vậy, vì cái gì y luôn lăm bằm một mình nói chuyện với loài chim – không phải lăm bằm một mình, mà là thật sự đang trò chuyện với chúng.

Tiếng đánh nhau cùng tiếng súng ở bên ngoài cũng đã ngừng lại, Trầm Duệ Tu kéo Bạch Tề nói: “Về nhà trước đi, lát nữa cảnh sát sẽ đến đây.”

Bạch Tề nhìn ngoài cửa đứng một loạt những người bộ dáng hung ác, sau đó nhìn lại cái kẻ tươi cười đầy mặt kia, sau đó nói thầm: “Quả nhiên là thủ lĩnh lưu manh.....”

“Bây giờ có thể khai báo thành thật đi.” Trầm Duệ Tu pha một ly trà lại đưa cho Bạch Tề rồi hỏi.

Bạch Tề ngồi trên sofa, liên tục thay đổi thế ngồi vì bất an, nâng lên cái chén sứ hình trái tim nói: “Cái chén này thật đẹp.”

“Kỳ thật khi người căng thẳng người sẽ nói sang chuyện khác, hơn nữa còn rất gượng gạo.”

“Aha ha, vậy sao.” Bạch Tề cười gượng hai tiếng, sau đó uể oải thổi nguội hồng trà còn đang nóng hổi trong chén.

Trầm Duệ Tu cũng không vội, lẳng lặng nhìn y một ngụm một ngụm uống hồng trà, cho đến khi không còn lấy một ngụm.

“Vết thương của người không việc gì đi.” Bạch Tề nhìn hoa văn tinh xảo dưới đáy chén, trong lòng biết rõ thực sự không kéo dài được thêm nữa, đành phải bắt đầu tìm chủ đề.

“Chỉ trải da một chút, băng bó xong sẽ vô sự, nếu người lo lắng ta có thể cởi ra cho người kiểm tra kiểm tra.” Câu nói trên chọc mang theo ý cười của Trầm Duệ Tu làm cho Bạch Tề lập tức đỏ mặt.

“Đùa giỡn Tiểu Tề?! Quá kém!” Trong ***g sắt bên cạnh Tiểu Ba vỗ cánh kêu lên, “Tiểu Tề già đàn ông này tuyệt đối không phải thứ tốt a, đừng để ý đến hắn, đừng để ý đến hắn! Ba ngày nay hắn cũng chưa cho ta ăn đậu phộng, keo kiệt muốn chết! Vừa gọt táo còn vừa cầm con dao khua đến khua đi trước mặt ta, làm cho tâm hồn nhỏ bé của ta vô cùng hoảng sợ, quả thực quá kém!” (Anh ý trả thù Tiểu Ba vụ dám nói xấu anh với em =)) =)))

Bạch Tề nhìn hai tiểu tử trong ***g sắt lại nhìn nhìn cái vẻ lão thần vẫn ở của Trầm Duệ Tu, sâu sắc cảm nhận được y cần cẩn thận người đàn ông này.

“Chúng nó đang nói gì?” Trầm Duệ Tu hỏi.

“Chúng nói người ba ngày rồi chưa cho đậu phộng, còn lấy dao uy hiếp chúng, rất kém cỏi.” Bạch Tề phiên dịch.

“Nga không, Tiểu Tề sao người có thể nói cho hắn!” Tiểu ba thống khổ ôm đầu cọ lên người Tiểu Phỉ, “Lão bà, đàn ông quả nhiên đều trọng sắc khinh bạn.”

“Người hình như cũng là được a.” Tiểu Phỉ lạnh lùng phỉ nhổ.

“Ách.....”

“Người từ từ.” Trầm Duệ Tu đột nhiên đứng dậy, cầm ***g chim mang hai tiểu tử kia nhốt vào phòng tắm, sau đó nói, “Bây giờ có thể tiếp tục.”

Bạch Tề nhìn cánh cửa phòng tắm đã đóng chặt lại, bên trong còn truyền ra tiếng chửi bậy của Tiểu Ba, lại sâu sắc cảm nhận được loài chim cũng cần tăng thêm sự hài hòa trong tiếng nói.

“Bắt đầu từ đâu?”

“Từ lúc ta bị tai nạn xa cộ đi.” Trầm Duệ Tu khẽ cười nói.

Kỳ thật ban đầu hắn cũng từng hoài nghi Bạch Tề có liên quan tới vụ tai nạn kia, nhưng kết quả điều tra lại càng làm cho hắn tò mò: xuất thân trong sạch, gia đình đơn thân (thiếu cha hoặc mẹ), từ nhỏ ở trong tiệm chim cảnh lớn lên, cùng loài chim có chút hữu duyên, nhưng cũng chỉ thế mà thôi. Trầm Duệ Tu tự nhiên không tin Bạch Tề có thể bói toán, nhưng nếu tai nạn có liên quan tới y, y cần gì phải nhắc hắn cẩn thận? Hắn cảm thấy mọi thứ trở nên lộn xộn, cũng càng thêm tò mò.

Mà khi hai người càng hiểu biết về nhau, hắn càng ngày càng có một loại dự cảm hoang đường, mà cái dự cảm này cuối cùng cũng được chứng thực: Bạch Tề nghe hiểu tiếng chim.

Mọi chuyện dường như ngay lập tức được sáng tỏ, lời nói của Bạch Tề mà hắn ngẫu nhiên nghe được khi đứng ngoài tiệm chim cảnh, cũng không phải y đang gọi điện thoại cho ai, mà là.....đang nói chuyện với loài chim.

Hắn rất cuộc hiểu vì sao Bạch Tề hay lảm bảm lầu bầu với chúng, khi thì gật mình hoảng hốt, khi thì tươi cười vui vẻ.

Bởi vì y hiểu được ngôn ngữ của một loài sinh vật khác.

Bạch Tề vuốt ve hoa văn trên chiếc chén sứ mở miệng nói: “Kỳ thật chuyện người bị tai nạn là do một con quạ đen nói cho ta biết, nó có thể dự đoán những chuyện không may sẽ xảy ra với người khác. Vừa khéo chúng ta quen biết, nó hay tới chỗ ta xin ăn xin uống tiện thể nói cho ta biết một ít chuyện sắp xảy ra – tất cả đều là không may.”

Nói tới đây Bạch Tề lại nhớ tới tình cảnh oai hùng của con quạ đen không hay ho bị chim sẻ đuổi đánh kia, không khỏi nở nụ cười.

Nhìn thấy nụ cười trên mặt y, Trầm Duệ Tu hơn buống xuống mí mắt, hàng lông mi dài cho lại con mắt của hắn. Bạch Tề, y đúng là vẫn thân thiết với loài chim hơn a.

“Người là trời sinh đã nghe hiểu tiếng chim sao?”

“Àn, trước đây ta nghĩ mọi người đều nghe hiểu, nhưng tới khi đi nhà trẻ mới dần dần phát hiện thì ra chỉ có mình ta có thể nói chuyện với loài chim. Trong con mắt người khác ta chính là quái nhân, luôn lảm bảm

cùng bầy chim. Khi đó thầy giáo còn hoài nghi ta bị bệnh hoang tưởng, đề nghị cha ta đưa ta tới bác sĩ tâm lý.” Bạch Tề cong cong khóe miệng, lại không thể cười ra, “Khi đó ta mới hiểu được vì sao cha ta không cho ta nói chuyện này với người khác, bởi vì chuyện này rất ít người có thể lý giải. Người trong nhà ta đều là như vậy, vừa sinh ra đã nghe hiểu tiếng chim. Mẹ ta lại là người theo chủ nghĩa duy vật, cái loại năng lực quái dị này mẹ không tin tưởng, cha ta vẫn dẫu điếm, rồi sau có ta. Khi đó ta còn nhỏ, vẫn cùng mẹ nói chuyện này, cuối cùng cha ta ngả bài với mẹ, mẹ cảm thấy hai chúng ta đều điên rồi.”

Bạch Tề bưng cái chén lên uống thêm một ngụm, bên trong cũng đã trống không, đành phải đặt xuống. Kết quả Trầm Duệ Tu đem ly hồng trà của hắn đưa cho y, còn nháy nháy mắt với y.

Hai người ngồi rất gần, cũng bởi vì gần, Bạch Tề mới chú ý tới ánh mắt Trầm Duệ Tu rất đẹp. Mắt đào hoa, lông mi rất dài, khi cúi đầu xuống có thể che hết cả ánh mắt, khi nháy mắt với y lại mang theo sự ôn nhả quen thuộc thêm vài phần trêu tức.

Bạch Tề lẩm bẩm một tiếng cảm ơn, cầm lấy cái chén của hắn.

“Sau đó mẹ càng ngày càng không chịu được cha ta và ta, liền rời đi. Ta nghĩ có lẽ người bình thường thật sự rất khó chấp nhận đi, dị dạng như vậy.....” Bạch Tề cúi đầu, giọng nói càng ngày càng nhỏ.

Y không dám nói với ai, bởi vì không ai chịu tin tưởng, vì thế chỉ có thể yên lặng trông coi đám tiểu sinh linh này. Đôi khi y cũng cảm thấy sợ hãi, có lẽ tất cả đều là suy nghĩ của chính y. Có lẽ y thật sự bị bệnh, một khi khỏe lại, y sẽ phát hiện y vẫn đứng trong thế giới của con người, nghe không hiểu lũ chim chóc kêu la là muốn nói điều gì.

Cái loại cảm giác sợ hãi mờ mịt và cô độc không thể nói này, y chưa bao giờ giải bày cùng ai cả. Cho dù là cha của mình y cũng không dám nhắc tới.

Trầm Duệ Tu bỗng nhiên đứng lên ôm lấy y.

Có lẽ độ ẩm từ một cơ thể khác truyền đến làm cho y cảm thấy mình được bao bọc, được thông cảm, y vươn tay ôm Trầm Duệ Tu, thấp giọng nói: “Cảm ơn người.”

“Chỉ cảm ơn thôi sao?”

Bạch Tề đẩy hắn ra hung hăng lườm hắn một cái, sau đó hít sâu một hơi, âm trầm nói: “Hảo, ta mặc kệ người là hắc đạo hay đã tẩy trắng, cũng không để ý người thích đàn ông hay thích phụ nữ, tóm lại người tắm rửa sạch sẽ, chờ ta quay lại cưới người!”

Trầm Duệ Tu ngẩn người hỏi: “Người định đi đâu?”

Bạch Tề đem cái chén và đĩa trà đặt lên mặt bàn, đứng lên nghiêm mặt nói: “Đi WC!”

Y chỉ uống hơi nhiều thôi, thật sự!

15. Chương 15: Ngoài Ý Muốn (hạ)

“Chúng ta thực sự đang hẹn hò sao?” Trầm Duệ Tu nhìn đĩa bánh quẩy đầy mỡ và hai ly sữa đậu nành trên bàn hỏi.

“Đương nhiên.” Bạch Tề cắn bánh quẩy nói, “Nhanh ăn đi, tiệm này bán bữa sáng rất đúng giờ. Ta vẫn hay ăn ở trong này.”

“Cách biểu hiện tình yêu của người thực đặc biệt.” Trầm Duệ Tu nhỏ giọng lẩm bẩm, “Lần trước là đi bắt giun, lần này là sáng sớm đã đem người ta tha xuống giường, lần sau là gì?”

Quả thật rất không giống người bình thường, tỷ như vừa sáng ra đã gọi điện đem Trầm Duệ Tu gọi dậy cùng đi ăn điểm tâm, địa điểm cũng chỉ là một tiệm bán đồ ăn sáng nhỏ. Cũng may hắn không mặc âu phục tới đây, bằng không thật sự là mất mặt tới tận cảnh giới nào đó rồi.

“Hẹn hò a, đương nhiên phải ăn no bụng mới có tinh thần đi hẹn hò. Bụng còn rỗng tuếch đã bàn chuyện Platon vậy không phải bị thần kinh cũng là kẻ thô lỗ.” Bạch Tề liếc nhìn hắn một cái, lại tiếp tục cắn bánh quẩy.

“Bạn của người sao Tiểu Tề a?” Bạch Tề hiển nhiên là khách quen của tiệm ăn sáng này, ông chủ còn chào hỏi với hai người.

“Đúng vậy, hần lười, ta kéo hần dậy sớm để tập luyện a.” Bạch Tề cười hì hì nói.

Nói xấu, nói xấu trắng trợn.

Trầm Duệ Tu rất muốn giải thích rằng hần cũng là một thanh niên tốt rất nhiệt tình chăm chỉ rèn luyện, ngày đi làm bình thường hần vẫn luôn dậy sớm tập chạy, sau đó tắm rửa một cái lại đi làm. Nhưng ngày nghỉ sẽ không như thế, bình thường sẽ dậy rất trễ.

“Này, ném thử bánh bao chiên ở nơi này một chút, cũng không tệ.” Bạch Tề gấp cho hần một cái bánh bao chiên, Trầm Duệ Tu thử một miếng, quả thật ngon.

“Ăn xong rồi đi đâu?” Trầm Duệ Tu hỏi.

“Mới đây công viên Phong Sơn có tổ chức triển lãm hoa cúc biết chưa?”

“Àn.”

“Đi tới đó đi dạo đi, ta đi qua rất nhiều lần, nhưng người chắc cũng chưa đi đi.” Bạch Tề ung dung nói, y sống ở đây, trong thời gian triển lãm y cũng đã đi dạo ba bốn lần.

“Hảo.”

Mới vừa đi ra ngõ nhỏ liền gặp phải hai con chim sẻ, một con trong đó chỉ đứng trên tường dậm chân kêu lên: “Tiểu Tề Tiểu Tề, vụn bánh mì với nho khô, người đáp ứng ta, sáng sớm nay ta đi hỏi, người thế nhưng không ở nhà! Không được quyết nợ a!”

Bạch Tề cười cười, từ trong túi áo lấy ra một cái gói giấy, đổ ngược xuống đất, toàn bộ là vụn bánh mì và nho khô.

“Ta tùy thân mang theo a.” Bạch Tề đắc ý nói.

“Thế còn tạm chấp nhận được.” Chim sẻ vừa lòng nhảy xuống vừa cùng đồng bạn cùng nhau mổ, vừa đắc ý dào dạt khoe khoang với đồng bạn, “Xem đi, đi theo ta ăn ngon uống cay, người liền theo ta đi.”

Con chim sẻ còn lại kia vừa mổ vừa nói thầm: “Ta vẫn thích hạt kê hơn vụn bánh mì.”

“A? Tiểu Tề Tiểu Tề, phần vụn bánh mì và nho khô cho một năm có thể đổi thành hạt kê không a?” Chim sẻ vội la lên.

Bạch Tề nhìn nhìn Trầm Duệ Tu, buông tay nói: “Người không ngại nuôi thêm hai con chim sẻ đi.”

“Ta nghĩ không có vấn đề gì.”

“Vậy là tốt rồi, này, về sau người liền bám lấy hần đi, bảo đảm có đồ ăn cho người, gọi đồng bạn của người cũng đừng khách khí. Người này là kẻ có tiền, ăn bao nhiêu cũng không hết.” Bạch Tề chỉ vào Trầm Duệ Tu rồi quay sang nói với con chim sẻ.

“Oa, người đúng là ghen ghét người ta giàu có a.” Chim sẻ cười hì hì nói.

“Đúng, ta chính là ghen ghét người giàu có.” Bạch Tề nói lầm bầm, vươn tay kéo Trầm Duệ Tu đi.

“Ta cũng ghen ghét người giàu.” Con chim sẻ còn lại vẫn đang mổ bánh mì tiết nói.

“Thân ái, của ta chính là của người, của người cũng là của người, người còn ghét ghét làm gì, cùng là có tiền a.” Chim sẻ con nhảy lại gần mổ mổ đầu nó.

“Không được dẫu riêng hạt kê bánh mì tiết nho khô, không được mất đưa mảy lại với mấy con chim sẻ khác, không được để trứng cùng chim sẻ khác, không được bỏ nhà trốn đi vài ngày không về.....”

“Ok!”

Khu triển lãm hoa cúc trong công viên Phong sơn cũng không lớn, đi một vòng thôi cũng đã hết, hai người liền sóng vai đi lên trên núi. Công viên Phong sơn nếu đã tên là Phong Sơn tự nhiên cũng không có ít cây

phong, hơn nữa bây giờ vừa đúng là mùa thu, lá phong trên núi đều chuyển sang màu đỏ, nhìn qua cũng có chút nhiệt huyết rực rỡ.

Lũ chim trong tán cây đang lú rú, vẻ mặt Bạch Tề mỉm cười nghe tiếng huyên náo của bầy chim, hoàn toàn đem người đứng bên cạnh ném ra khỏi đầu.

“Chúng nó đang nói cái gì?” Trầm Duệ Tu ra tiếng hỏi. Hắn vẫn đi bên cạnh Bạch Tề, nhưng nhìn biểu tình của đối phương thì hiển nhiên y đã quên sự tồn tại của hắn, mà đang vui vẻ chuyên chú nghe bầy chim bắt quái.

“Chúng nó đang oán giận người tới xem triển lãm hoa cúc nhiều quá, ồn ào vô cùng; đám kia đang bàn chuyện về mấy con mèo hoang ở gần nơi này, mỗi ngày cùng mấy con mèo đang chiếm lĩnh ở đây đánh nhau, nửa đêm đánh kêu gào không ngừng; còn mấy con kia.....” Bạch Tề nhìn mấy con chim sê đậu trên cây phong cách đó không xa, quay sang cười nói với Trầm Duệ Tu, “Đang nói về chúng ta a.”

“Nga?”

“Muốn biết?” Bạch Tề ngẩng đầu nhìn Trầm Duệ Tu cười tủm tỉm hỏi, vẻ mặt giảo hoạt.

“Ta bỗng nhiên có chút do dự.....”

“Làm gì có người làm phiên dịch miễn phí, dạo này hình như phiên dịch viên rất khan hiếm a. Ta lại phiên dịch tiếng chim, cả thế giới này có mấy người biết tiếng chim để tới phiên dịch cho người? Cho nên ta rất quý giá a.” Bạch Tề cười nói.

Gương mặt Trầm Duệ Tu mang theo nụ cười sùng nịnh, cúi đầu hôn nhẹ lên môi y: “Đây là tiền đặt cọc.”

Bạch Tề giật mình nhìn quanh bốn phía, may là nơi này cũng khá bí mật không có người nào khác, sau đó giẫm mạnh lên chân hắn: “Trước thanh thiên bạch nhật người kiểm chế một chút cho ta!”

“Nơi này rõ ràng thực vắng vẻ.....”

Trầm Duệ Tu còn chưa nói xong đã bị Bạch Tề đang xanh mét mặt cắt ngang: “Vắng vẻ? Nơi này không có ai, nhưng là có chim!” Nói xong chỉ vào mấy nhánh cây nói, “Nơi này, nơi này, còn cả nơi này!”

Đáp lại y chính là tiếng trêu chọc của bầy chim: “Eo eo, giữa ban ngày ban mặt đã ôm ôm ấp ấp, xấu hổ xấu hổ xấu hổ.” “Loài người các người cứ thích vào trong bụi cây khành khành ta ta, thật sự là, mù hết mắt chúng ta.” “Hắc hắc, cẩn thận ta nói cho cha người.”

Bạch Tề lại buồn bực một chút, y vốn còn định gạt Bạch lão cha, kết quả người ta biết từ lâu rồi, vẫn ung dung thản nhiên, một hôm ăn cơm đột nhiên nói: Tiểu Tề a, hôm nào mang người về nhà cho ta xem đi.

Lúc ấy Bạch Tề thật sự bị dọa sợ. Y quả nhiên rất khờ khạo, lão cha y ngày thường liền thích nghe bầy chim bắt quái, có chuyện gì lại giấu được hắn? Bất quá may rằng chuyện bắt cóc không cho hắn biết, bằng không chỉ sợ cũng không đơn giản như vậy đã ngầm đồng ý chuyện y và Trầm Duệ Tu.

Vừa nhắc đầu liền đối diện với ánh mắt của Trầm Duệ Tu, ý cười trong mắt hắn làm Bạch Tề bức rức, y ho khan hai tiếng rồi nói: “Dù sao đều đã cùng một chỗ, hôm nào theo ta đi gặp cha ta đi.”

“Được.” Trầm Duệ Tu đáp ứng rất nhanh, “Lại nói tiếp nếu không phải bá phụ mở tiệm chim cảnh như vậy chúng ta thật đúng là chưa chắc đã gặp nhau đâu.”

Bạch Tề liếc nhìn hắn nói: “Cũng chưa chắc, kỳ thật có một chuyện mà người không biết, ta cũng chưa nói cho người. Ta trước kia từng cứu mạng người.”

Về mặt Trầm Duệ Tu đầy khó hiểu, nhìn về phía Bạch Tề chờ y nói tiếp.

“Trước đây không phải người từng bị bắt cóc sao, khi đó có con chim sáo – cũng chính là Huyền công tử – tới tìm cha ta, kết quả cha ta không ở nhà, cho nên nó liền nhờ ta viết tờ giấy, phía trên viết chính là nơi người bị nhốt. Hừ hừ, nếu không có ta hỗ trợ người sao có thể dễ dàng được cứu như vậy?” Bạch Tề đắc ý bĩu môi nói.

Trầm Duệ Tu sững sờ, hỏi ngược lại: “Vậy khi người tới phòng bệnh đã biết ta là ai?”

“Tất nhiên, khi người nói lại với ta ta còn đang hoảng sợ, nghĩ thầm rằng sao lại khéo như vậy.” Chuyện tới bây giờ Bạch Tề còn cảm thấy vận mệnh thần kỳ, tờ giấy đầy duyên phận của nhiều năm trước thế nhưng lại tác thành hai người. Hai chữ duyên số, thật đúng là tuyệt diệu.

“Vậy người muốn ta lấy thân báo đáp sao.” Trầm Duệ Tu cười nói.

Bạch Tề nhếch môi cười rất sảng khoái, còn vỗ vỗ bả vai Trầm Duệ Tu, hôn một cái thật kêu lên mặt hân rồi nói: “Đúng, người liền theo đại gia ta đi.”

Đáp lại ý chính là nụ hôn của Trầm Duệ Tu, ôn nhu mà cường thế. Bạch Tề nghĩ, có lẽ người này chính là người mà ý vẫn luôn chờ đợi, là một nửa có thể cùng ý từ từ bước đi trên cuộc đời này.

Bầy chim còn đang huyên náo: “A a a a a a, mù rồi mù rồi, ta nhất định sẽ bị đau mắt hột a!” “Này, ta nhớ rõ lần trước người còn chạy tới nhìn lên Bạch Tề tắm rửa.”

“Vây xem vây xem, gấp rút vây xem a, rất kích thích! Cứ nhiên giữa ban ngày ban mặt ở trong bụi cây ôm hôn!” “Này đã là gì, lần trước ta còn nhìn thấy một đôi “đã chiến trực tiếp” cơ.”

“Chán ghét! Người ta mới phá xác ba tháng, hảo thẹn thùng thôi!” “Đừng giả vờ, lần trước ta còn thấy người cùng A Mông ở quảng trường bên cạnh thân thiết a.” “Cái gì, người rình coi?!”

Bạch Tề nhin không được đẩy ra Trầm Duệ Tu cả giận nói: “Ai còn lảm nhảm thì đừng hòng tới nhà ta đòi ăn!”

Bầy chim im phăng phắc, Trầm Duệ Tu bắt đắc dĩ nhìn Bạch Tề. Bạch Tề cuối cùng cũng nhớ đến người yêu vừa bị ý đẩy ra, nháy mắt mấy cái để lấy lòng rồi hỏi: “Nếu không thì chúng ta lại tiếp tục?”

Trầm Duệ Tu nhéo nhéo mặt Bạch Tề, lôi kéo ý ra khỏi rừng phong. Có một số chuyện vẫn là về nhà kéo màn lên rồi mới làm thì tốt hơn, ngô, còn phải đem hai con vẹt ở nhà kia nhốt vào phòng tắm.

Thì ra từ rất lâu trước kia bọn họ đã có liên hệ, tuy rằng hai bên đều không hiểu rõ, tuy rằng xa nhau nhiều năm và chưa từng biết về một đoạn duyên phận như thế, nhưng trải qua rất nhiều cơ hội bọn họ vẫn đi tới cùng nhau.

Kỳ thật duyên phận tới sớm hơn bọn họ nghĩ, nhưng may mà cả hai đều không bỏ lỡ nhau.

16. Chương 16: Cuộc Sống Hạnh Phúc (thượng)

Cuộc sống của Bạch Tề liền cứ như vậy ở một góc nhỏ bé nào đó dần hướng về phía sống cùng một người đàn ông.

Đối với chuyện này, Bạch lão cha vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh tới mức làm cho Bạch Tề không thể nào tưởng tượng nổi.

Hắn vẫn như trước mỗi ngày thức dậy mở tiệm buôn bán, đến lúc giữa trưa ít khách thì cùng mấy cụ ông bên hàng xóm tán gẫu, ăn xong cơm trưa thì đi nghe mấy con chim sẻ xung quanh bắt quái, đợi cho tới chiều tà thì thông thả vừa phẩy quạt vừa đi dạo một vòng công viên, coi như đi tản bộ sau khi ăn.

Cuộc sống của hắn hoàn toàn không vì đứa con đồng tính mà bị ảnh hưởng gì, Bạch Tề suy nghĩ một chút, thật sự là không thể lý giải.

“Cha.....” Một ngày Bạch Tề gọi Bạch lão cha đang nằm phơi nắng trên ghế.

Dưới sự an ủi của ánh mặt trời mùa đông Bạch lão cha đã quyết tâm thỏa mãn đang định nhắm mắt lại ngủ, nghe được thanh âm của Bạch Tề sau cũng chỉ lẩm bầm lên tiếng, ánh mắt cũng không mở.

“Ta cũng Trầm Duệ Tu.....Người thật sự, không ngại?” Bạch Tề tò mò hỏi han.

“Để ý? Để ý cái gì? Sống chết đòi các người tách ra?” Bạch Tề mở hai mắt hỏi ngược lại.

“Ách, đương nhiên không phải ý này.....” Bạch Tề cảm thấy da mặt lão cha nhà mình đã căng tới hết cỡ, xấu hổ nói.

“Tiểu Tề a, người có biết vì sao ta và mẫu thân người ly hôn không?”

Bạch Tề cũng sờ hời lại: “Không phải do mẹ không chấp nhận được.....”

Bạch Tiêu cắt ngang y: “Kỳ thật có đôi khi ta cảm thấy may mắn, may mắn, may mắn huyết mạch nhà Bạch gia tới người thì kết thúc.”

Nghe như thế trong nội tâm Bạch Tề bỗng nhiên dâng lên một loại dự cảm không tốt.

“Những cặp vợ chồng nhà Bạch gia có thể sống tới đầu bạc răng long, một đôi cũng không có.” Bạch Tiêu nhìn không trung thở dài, “Tình cảm tốt thì thường một nửa kia mất sớm, thiên tai nhân họa, tóm lại cũng không dài lâu; cũng có một số hảo tử hảo tán, mỗi người một ngã, có đôi khi ta cũng nghĩ, này có lẽ chính là báo ứng. Khi ông nội người còn sống từng gặp một vị thuật sư, mời hắn tính cho một quẻ, thuật sư nói rằng đời thứ ba nhà Bạch gia huyết mạch suy tàn, hậu duệ đoạn tuyệt, mới có thể thoát khỏi nỗi khổ chia ly. Tiểu Tề a, ta so với ai khác đều hy vọng người không phải chịu loại đau khổ này.”

“.....Trước kia chưa từng nghe người nói tới.” Bạch Tề lẩm bẩm nói.

“Nói với người làm gì? Chẳng lẽ khuyên người đừng cưới vợ sinh con? Người biết ta là người tin vào số mệnh, cũng chấp nhận số mệnh. Chấp nhận cũng có chỗ tốt, sẽ không quá chấp nhất. Thế sự như thế, đại để đều là số mệnh đã định trước. Chỉ cần người sống tốt, ta cũng không quan tâm người thích đàn ông hay thích phụ nữ, Tiểu Tề a, ta chỉ muốn người sống thật vui vẻ.”

Khóe mắt Bạch Tề bỗng nhiên có chút ẩm ướt, nụ cười của Bạch Tiêu lúc này lộ ra sự từ ái của phụ thân. Bạch Tề rất ít khi nghe hắn nói nhiều về chuyện của hắn như vậy, cũng chưa bao giờ cảm nhận được sự thương yêu và khoan dung mà Bạch Tiêu đối với y mãnh liệt như thế.

“Cám ơn.....” Bạch Tề nhỏ giọng.

Bạch Tiêu thì khinh thường: “Thôi đi, buồn nôn với ta như thế làm gì, nếu thực sự cảm tạ ta nuôi người nhiều năm như vậy thì mau đi nấu cơm cho ta, ta còn đang đói đây.”

“.....”

Bạch Tề yên lặng thở dài, y quả nhiên không thể hiểu được lối suy nghĩ của lão nhân gia.

Quên đi thành thật mà đi nấu cơm thôi.

Chạng vạng Trần Duệ Tu tới đón Bạch Tề, Bạch Tề đang rửa tay nấu canh cho lão cha y, Bạch lão cha vui cười hớn hở nháy mắt mấy cái với Trần Duệ Tu, rồi thông dong uống canh bí đỏ.

“Ta sắp xong rồi, chờ ta một chút.” Bạch Tề vội vàng treo lên tạo vẻ rồi rửa tay, vừa ngoái đầu nói với Trần Duệ Tu đang đứng trước cửa.

Bầy chim trong tiệm đều bàn tán xôn xao, Trần Duệ Tu đoán được đại khái chúng đang nói gì, chỉ là vì ngôn ngữ không hiểu, chỉ có thể bị động mặc kệ chúng vậy xem.

“Lại tới đón Bạch Tề? Chán chết, ngày mai lại không có ai cho ta ăn điểm tâm.”

“Người có thể hỏi Bạch lão cha a.”

“Cái lão nhân kia, hừ, sao mà nhớ rõ cho chúng ta ăn, nhất định sẽ đi công viên tìm người khác tán gẫu, phiền nhất là đám người suốt ngày bát quái ấy, không hề có chút gì gọi là im lặng là vàng cả.”

“Anh anh anh anh anh anh anh, cũng không thèm để ý lông chim người ta vì thiếu dinh dưỡng mà không còn sáng bóng, anh anh anh anh anh, đây là tổn thất lớn nhất của loài chim a.”

“Phi———” “Đồ tự kỷ!” “Không biết xấu hổ!”

Bạch Tề bị đám tiểu tử này lú lú đến ong ong hết tai, lắc đầu lau khô tay.

“Nhớ rõ rửa chén a, đừng để bồn rửa bát chờ ta ngày mai ta về rửa.” Trước khi đi Bạch Tề cảnh cáo Bạch lão cha.

Bạch lão cha điềm nhiên uống canh, làm bộ như không có nghe thấy.

“Bá phụ, bọn ta cáo từ.” Trầm Duệ Tu đứng dậy nói với Bạch lão cha.

“Đi thôi đi thôi, sách, thanh niên a.” Bạch Lão cha cậ già lên mặt lắc lắc đầu nói.

Đối mặt với lão cha không an phận nhà mình, Bạch Tề cũng chỉ đành bất đắc dĩ dùng ánh mắt ám chỉ với Trầm Duệ Tu, hai người nhìn nhau cười, sóng vai đi ra tiệm chim cảnh.

Ngồi vào xe Trầm Duệ Tu bỗng nhiên nói: “Hôm nay là sinh nhật ta.”

Bạch Tề sửng sốt, ngơ ngác hỏi lại: “Hôm nay?”

“Àn.”

“Thật có lỗi ta không biết.....” Bạch Tề ấp úng một tiếng, cảm thấy thực xấu hổ.

Hai người cũng một chỗ cũng chưa lâu, xa nhau thì nhiều mà gần nhau thì ít, quan hệ cũng chưa quá thân mật, Bạch Tề có cảm giác bọn họ cùng một chỗ sau ngược lại càng có chút xa lạ. Có lẽ là ảo giác của y, y cảm thấy bọn họ thực sự quá cẩn thận, nhất là y, ở trước mặt Trầm Duệ Tu luôn cảm thấy không thể thả lỏng.

Khóe miệng Trầm Duệ Tu mang theo nụ cười yếu ớt: “Không sao, nhưng buổi tối ta muốn ăn thức ăn mà ‘chính tay’ người làm nga.”

“Này không thành vấn đề.” Bạch Tề ngay lập tức nói.

Kỳ thật tay nghề của Bạch Tề cũng chỉ bình thường mà thôi, nhưng mấy việc nhà, cơm nước cũng phải tự làm. Trầm Duệ Tu cũng biết một chút, theo cách nói của hắn, cái này gọi là những tổ dưỡng cơ bản của một người đàn ông ở thế kỉ mới, ít nhất không thể là sát thủ nhà bếp (ý nói phá hoại nhà bếp).

Xe dừng lại ở siêu thị gần đó, hai người mua chút nguyên liệu chuẩn bị lát về nấu cơm.

“Người muốn ăn cái gì?” Bạch Tề vừa đẩy xe vừa hỏi Trầm Duệ Tu.

Không biết sao Trầm Duệ Tu lại dừng lại trước giá hàng để snack khoai tây, quay đầu hỏi Bạch Tề: “Ta có thể mang mấy gói snack về không?”

“.....” Bạch Tề nheo mắt, “Dù sao là người trả tiền, muốn mua cái gì thì mua.”

Vì thế trong xe đẩy một khoảng không gian bị mấy gói snack khoai tây của đủ loại hương vị chiếm chỗ.

“Nhìn không ra người lại thích ăn mấy thứ linh tinh này.” Bạch Tề liếc nhìn hắn một cái nói.

Trầm Duệ Tu cười nhìn Bạch Tề: “Kỳ thật ta thích vừa xem phim vừa ăn snack, đương nhiên người xem cùng ta thì càng tốt.”

“.....” Trầm Duệ Tu, năm nay người bao nhiêu tuổi?” Bạch Tề không biết nói sao đành hỏi.

“Tuổi của đàn ông cũng là một điều bí mật.” Trầm Duệ Tu nghiêm trang nói, sau đó lại tiến đến bên tai Bạch Tề nhỏ giọng, “Đêm nay đến phòng của ta, ta lắng lẽ nói cho người.”

“.....” Trầm, Duệ, Tu!” Bạch Tề nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ, cái tai cũng đã đỏ bừng.

Thủ phạm còn đang tựa tiểu phi tiểu nhìn y, đôi mắt đào hoa tràn đầy ý cười.

“Được rồi được rồi, nhanh lên đi, bây giờ cũng đã năm giờ.” Trầm Duệ Tu cắt ngang nỗi oán niệm của Bạch Tề, dùng đồ ăn dõn đi lực chú ý của y.

Bạch Tề đành phải tự thuận khí, chăm chú chăm chú suy nghĩ thực đơn cho buổi tối.

“Muốn đi đặt bánh kem không? Nhưng bây giờ hình như cũng không kịp.” Bạch Tề hỏi.

“Bánh ngọt không có cũng được, ta cũng không thích ăn bơ, vừa ngọt vừa ngán.”

“Vậy ta làm mì trường thọ cho người?”

“Này có thể suy nghĩ.” Trầm Duệ Tu gật đầu nói.

Thời tiết trở nên lạnh, thời điểm mặt trời xuống núi cũng càng ngày càng sớm, khi hai người mua xong mang mọi thứ ra bên ngoài cũng là lúc đèn đường rực rỡ.

Đợi cho Bạch Tề luống cuống tay chân làm năm sáu món ăn thông thường và cũng một chén mì trường thọ xong, hai người đều đã đói tới mức mắt sắp bốc lên lục quang (ánh sáng xanh)

“Lần đầu tiên ta làm cái này, không biết hương vị thế nào. Vì thời gian không đủ, nước dùng cũng không phải là hầm ra, có thể ăn không ngon lắm.” Bạch Tề xoa xoa mồ hôi trên trán không chắc chắn nói.

Trầm Duệ Tu dùng đũa đâm lên quả trứng cút đang nổi trên mặt nước hỏi: “Mì này thực sự chỉ có một sợi sao?”

“Làm sao mà được? Nếu chỉ có một sợi mì vậy không phải lúc nấu chưa bị đứt sao, khi người ăn chẳng lẽ không được cắn phải hút hết vào trong bụng, ta cảm thấy lượng hô hấp của người khó mà làm được, này chính là bún tàu bình thường thôi.” Bạch Tề liếc hắt.

Trầm Duệ Tu chớp chớp cặp mắt đào hoa cười nói: “Lượng hô hấp của ta người hắt phải rất hiểu rõ mới đúng.”

“.....Cầm miệng, ăn mì!”

Trầm Duệ Tu lấy một chiếc đũa gấp một sợi mì lên nói: “Nếu đúng là một sợi thì tốt rồi, như vậy ta cắn một đầu, người cắn một đầu, cùng nhau ăn mì, cuối cùng nhất định có thể ăn đến một chỗ.”

Bạch Tề nghe được mặt đen lại: “Người rất hứng thú với bát điểm đương (một thuật ngữ chỉ chương trình truyền hình) sao?”

“Không phải, trước kia cô cô ta từng nói, cô cô cùng lão công từng thử làm vậy một lần, cô cô cảm thấy vô cùng lãng mạn, đương nhiên lão công của cô cô nghĩ thế nào thì ta không biết.” Trầm Duệ Tu cười cười nói, bắt đầu si sụp ăn mì sợi.

17. Chương 17: Cuộc Sống Hạnh Phúc (trung)

“Tiểu Tề càng ngày càng bắt công.” Tiểu Ba ở trong ***g than thở, “Trước kia hắt nấu cơm bao giờ cũng chưa chút thức ăn cho chúng ta.”

Bạch Tề quay đầu lại lườm hai tiểu tử trong ***g sắt: “Còn một chút vụn lạp xương, muốn ăn thì nghe lời một chút.”

“Lão bà, người xem hắt, hắt đúng là có lão bà quên súng vật.” Tiểu Ba giả bộ gào khóc, còn cố gắng cọ lên người Tiểu Phỉ, cũng không biết là đang tìm an ủi hay đang sổ sàng.

“Im lặng chút đi, đừng quấy rầy ta xem phim!” Tiểu Phỉ đang hết sức chăm chú nhìn TV, không kiên nhẫn hức hức Tiểu Ba đang nháo sự, còn mình thì mở to đôi mắt tiếp tục nhìn chăm chăm màn hình TV.

Bạch Tề cười nhạo nó: “Chủ nhân không thương, lão bà không yêu, đúng là tội nghiệp.”

Trầm Duệ Tu đang cố gắng ăn mì trường thọ tình yêu, ngẩng đầu nhìn Bạch Tề, cố gắng nuốt mì, hỏi: “Chúng nó đang nói gì?”

“Nói ta trọng sắc khinh bạn.” Bạch Tề tóm tắt đối thoại.

“Nếu trọng sắc khinh bạn thật thì tốt rồi.....” Trầm Duệ Tu nói thầm một câu, bị Bạch Tề lườm một cái, lại thành thành thật thật đi ăn mì.

“Lão bà, ta cảm thấy hắt cũng là sợ vợ!” Tiểu Ba dậm chân nói với Tiểu Phỉ.

“Giờ người mới biết? Đàn ông đúng là chậm chạp.” Tiểu Phỉ tức giận nói, tiện thể đem Tiểu Ba đang che khuất tầm mắt nó đá ra. Trên mông Tiểu Ba trúng một cước, oán giận đi ra ngồi xổm ở một góc của ***g sắt, thì thầm nói: “Ghét nhất bạo lực gia đình.”

Cuộc đối thoại trên Bạch Tề quyết định coi như không có, đánh chết cũng không nói.

Cũng may Trầm Duệ Tu không hỏi, thành thành thật thật gấp mì ăn.

“No rồi.” Trầm Duệ Tu nhìn phần mì còn thừa lại non nửa, khó xử nói.

Bạch Tề nhìn thoáng qua chỗ mì còn thừa: “Còn thừa một chút, ăn thêm một chút đi, một năm mới có một lần hiếm lắm đấy.”

Trầm Duệ Tu cười khổ một chút, xoa xoa cái bụng chuẩn bị tái chiến.

“Lão bà lão bà, chúng ta thì còn đang đói bụng đã có người ăn no muốn chết, ta cảm thấy chênh lệch giàu nghèo thực làm người ta bị phẫn!” Tiểu Ba lại bắt đầu quấy rầy lão bà của chính mình.

Tiểu Phi vốn đang chăm chú xem TV, rốt cục chịu không được: “Người phiền quá a, không phải cũng chỉ là ta không nấu cơm cho người thôi sao, đây là kỹ năng của con người, ta làm sao làm được a! Còn lằm bằm thì đói chết luôn đi!”

“Lão bà ta không phải ý này a.....” Tiểu Ba ủy khuất muốn thanh minh, lại bị ánh mắt hung ác của Tiểu Phi dọa, thành thành thật thật ngồi ở góc ***g sắt, lại tức giận quanh sang lườm cái kẻ đang ăn quá no kia.

Vừa vặn tới lúc quảng cáo, Tiểu Phi rốt cục nhớ tới tên đáng thương ngồi góc ***g bị nó quên đi kia, quay đầu lại liếc nhìn nó một cái. Tiểu Ba vẻ mặt buồn bã tội nghiệp nhìn nó.

Tiểu Phi cũng cảm thấy có chút quá đáng, nhảy nhẩy lại gần nó, dùng mỏ cọ cọ má Tiểu Ba: “Được rồi được rồi, một con chim đực, bộ dáng ủy khuất như vậy không sợ người ta chế giễu, lần sau không tranh hạt dẻ với người, à?”

“Dừng hung ta...”

“Ta hung người sao?” Tiểu Phi hùng hồn.

“Được rồi, ta biết, đó là giáo dục tình yêu.....” Tiểu Ba tự mình an ủi.

“Hai tiểu tử kia lại đang nói thâm cái gì?” Trầm Duệ Tu rốt cục đem sổ mì còn lại nuốt vào bụng, vì biểu đạt thành ý của mình, hắn còn uống hết nước, và bây giờ thì đang nhăn mặt khó chịu mà xoa xoa bụng.

“Họa bính sung cơ (an ủi bằng ảo tưởng) và giáo dục tình yêu.” Bạch Tề khái quát vài câu.

“Ta chỉ cảm thấy Tiểu Ba suốt ngày bị bắt nạt.”

“Nó như thế gọi là mọi chuyện đều nghe lời lão bà, mọi chuyện lão bà làm chủ.”

“.....Thê nô?”

“Người hiểu vậy cũng được.”

Tiểu Ba trong ***g sắt cũng không đồng ý: “Ta này gọi là tôn kính yêu thương lão bà!”

Mặt Bạch Tề không chút thay đổi chỉ vào Tiểu Ba nói: “Những kẻ sợ vợ bình thường đều thanh minh như vậy, này càng không cách nào che dấu bản chất thê nô.”

“Thanh minh cái gì?” Trầm Duệ Tu nghe không hiểu Tiểu Ba vừa rồi hò hét cái gì, đành phải xin chuyện gia phiên dịch giúp đỡ.

“Nó nói đây là tôn kính yêu thương lão bà.”

Trầm Duệ Tu có chút đồng tình liếc nhìn nó một cái, ánh mắt này làm cho nội tâm Tiểu Ba vô cùng bị phẫn.

“Nhìn cái gì, chưa thấy ai sợ vợ sao, chán ghét chán ghét chán ghét! Động vật đều rất tôn trọng giống cái, con đực nào biết lấy lòng con cái mới có thể duy trì nòi giống!” Tiểu Ba tức giận vỗ cánh nhảy tới nhảy lui trong ***g, bắt quá không ai để ý tới nó.

Bạch Tề bĩu môi, nhiệm vụ sinh sản hậu đại với y mà nói đã là không có khả năng.

Quả nhiên ứng nghiệm, khi đó nghe được hai con chim sẻ kia nói: đầu bạc răng long, đoạn tử tuyệt tôn.

“Người không ăn sao?” Trầm Duệ Tu thấy trong bát Bạch Tề còn non nửa, không khỏi hỏi.

“ Có lẽ nhìn người ăn no như vậy, làm ảnh hưởng tới ta.” Bạch Tề thờ dài nói, “Bây giờ giao cho người một nhiệm vụ gian khổ, vì tốt cho bụng người, đi rửa chén đi.”

Trầm Duệ Tu nhìn chén đĩa đầy bàn hỏi han: “Chắc ta không phải người đầu tiên phải rửa bát trong ngày sinh nhật chứ?”

“Tóm lại sẽ không là người cuối cùng.” Bạch Tề trấn tĩnh nói.

Trầm Duệ Tu nhún nhún vai, vừa bưng chén đĩa vừa nói: “Ta có chút hối hận không mua máy rửa chén.”

“Bởi vì bình thường đều là ta rửa.” Bạch Tề thản nhiên nói.

Trầm Duệ Tu ai oán nhìn y: “Hôm người sinh nhật ta rửa giúp người.”

Khóe miệng Bạch Tề cong lên: “Ngoan.”

“Rửa chén có được thưởng không?” Trầm Duệ Tu vẫn chưa hết hy vọng.

Bạch Tề gật đầu: “Có.”

Mắt Trầm Duệ Tu sáng rực lên, bưng chén đĩa lên nhét vào bồn rửa chuẩn bị lao động.

Bạch Tề hít sâu một hơi, nhìn nhìn đồng hồ báo thức. Trong nhà bếp truyền đến tiếng nước ào ào, cùng với thanh âm tích tắc tích tắc của đồng hồ, trong phút chốc có một sự yên tĩnh khôn kể.

“Tiểu Tề.” Giọng nói của Trầm Duệ Tu bỗng nhiên truyền ra từ phòng bếp, mang theo một chút trêu chọc, “Người đang suy nghĩ buộc nơ lên người tặng cho ta làm quà sinh nhật sao?”

Chuyện đang rối rắm trong lòng bỗng nhiên bị nói toạc, Bạch Tề lập tức nhảy dựng lên khỏi ghế, động tác quá mạnh suýt nữa thì đổ ghế dựa.

Trên gương mặt Trầm Duệ Tu mang theo một nụ cười làm cho người khác sồn da gà, hấn tựa vào khung cửa nhà bếp: “Người có thể suy nghĩ thông thả, số chén đĩa này rất khó xử lý, ta cảm thấy ta ít nhất còn mất hơn mười phút nữa.” Nói xong còn giơ lên cái đĩa dính đầy bọt trên tay.

Bạch Tề yên lặng đứng dậy, đem hai con vệt đang cười nhạo y nhốt vào thư phòng, chính mình thì tìm áo ngủ đi vào phòng tắm.

Đây tuyệt đối sẽ là lần tắm mà Bạch Tề cảm thấy rối rắm nhất, chủ yếu là nghĩ đến sau một lúc nữa sẽ xảy ra chuyện không hợp với trẻ em y liền cảm thấy không khí có chút không đủ dùng.

Từ sau chuyện bắt cóc xảy ra bọn họ liền chính thức ở cùng một chỗ, ngẫu nhiên Bạch Tề cũng sẽ ngủ lại nhà Trầm Duệ Tu, nhưng chính y cũng không thể tin rằng bọn họ thể nhưng..... chưa từng làm.

Một quan hệ nam nam thuần khiết như thế làm Bạch Tề cảm thấy rất không bình thường, không từng ăn thịt heo thì cũng đã thấy heo chạy, trong loại hoàn cảnh coi như ở chung một nhà này mà hai người vẫn “tương kính như tân” (lịch sự, giữ kẽ) như vậy.....Ngày này này.....quả thực rất không thích hợp.

Có hôm Bạch Tề lo lắng không yên, nói xa nói gần ám chỉ với Trầm Duệ Tu, Trầm Duệ Tu tựa tiểu phi tiểu liễu nhìn y, liền hỏi một câu: “Người chuẩn bị tốt?”

Bạch Tề tháo chạy ngay tức khắc.

Câu hỏi của Trầm Duệ Tu trùng ngay mấu chốt, y quả thật chưa chuẩn bị tốt. Tuy rằng Trầm Duệ Tu người này thường xuyên quần áo không chỉnh xuất hiện trước mắt y, y xao động nhiều nhưng cũng có chút sợ hãi.

Tắt nước, lau khô thân thể mặc áo ngủ, Bạch Tề nhìn chính mình trong gương, trong nháy mắt có chút hoảng hốt.

Thanh niên dưới ánh đèn nhu hòa có chút gầy, trên tóc có lay dính mấy giọt nước, dọc theo má chảy xuống.

Cửa phòng tắm bị gõ nhẹ, thanh âm của Trầm Duệ Tu từ ngoài cửa truyền đến.

“Ta đều sắp hoài nghi người có phải chết chìm trong đó không.”

Mặt Bạch Tề không chút thay đổi, mở cửa ra, đi vòng qua Trần Duệ Tu rồi lập tức nằm lên trên giường.

“Đến đây đi!”

Giọng điệu giống như sắp hy sinh anh dũng làm cho Trần Duệ Tu có chút bất đắc dĩ. Hắn ngồi xuống bên cạnh vuốt ve sợi tóc có chút ướt át của Bạch Tề: “Ta cảm thấy giữa chúng ta có chút hiểu lầm.”

Ánh mắt đang nhắm lại của Bạch Tề mở ra, yên lặng nhìn Trần Duệ Tu.

Khóe miệng Trần Duệ Tu cong lên: “Đây là làm tình, chứ không phải tra tấn.”

Sắc mặt Bạch Tề thiên biến vạn hóa, theo ý biết lần đầu tiên của đồng tính cũng không khác tra tấn là mấy.

Thấy vẻ mặt cảnh giác của Bạch Tề, Trần Duệ Tu mỉm cười sờ sờ trán y, từ tủ đầu giường lấy ra một vật nhét vào trong tay y: “Vây lần đầu tiên để người đến vậy.”

Lọ gel trơn trong tay lạnh lạnh, Bạch Tề ngơ ngác nhìn, lại khó có thể tin nhìn Trần Duệ Tu đang chủ động nằm xuống: “Người.....người để ta tới?”

Trần Duệ Tu ân một tiếng, vô cùng chủ động tự cởi cúc áo lộ ra làn da màu mật ong khỏe mạnh, nụ cười trên mặt mang theo chút ái muội ở dưới ánh đèn càng thêm chói mắt, ánh mắt Bạch Tề gắt gao theo dõi những ngón tay thon dài của hắn, cúc áo cởi ra, hiện ra xương quai xanh tinh tế, sau đó là nhũ thủ như ẩn như hiện trước ngực.

Bạch Tề nuốt nước miếng ực một cái, tay cầm lọ gel lại càng nắm chặt.

Trần Duệ Tu dựa vào đầu giường mỉm cười: “Cởi giúp ta.”

Loại thời điểm này ngoan ngoãn mới là bản năng, Bạch Tề như con sói đói đang rình mồi ngồi lên đùi Trần Duệ Tu, cắn lên miệng hắn. Trần Duệ Tu cúi đầu nở nụ cười một tiếng, đè lại gáy y làm sâu thêm nụ hôn này.

“Ngô.....” Khi hai đôi môi hòa quyện, nước miếng không kịp nuốt chảy xuống theo khóe miệng, bàn tay linh hoạt của Trần Duệ Tu cởi ra chiếc áo ngủ trên người Bạch Tề, áo bị kéo xuống bên hông, Bạch Tề rốt cục cảm thấy có chút không thích hợp, miễn cưỡng tránh ra nụ hôn nồng nhiệt của Trần Duệ Tu thở hào hển nói: “Không phải người đã nói để cho ta tới?”

Trên môi Trần Duệ Tu vì dính nước mà trở nên ẩm ướt, hắn mỉm cười, vươn đầu lưỡi liếm môi: “Người tiếp tục.” Nói xong ung dung tùy ý Bạch Tề giày vò.

Có lẽ vẻ mặt bàng quang của Trần Duệ Tu cộng thêm nụ cười ái muội làm cho Bạch Tề có chút xấu hổ, y cảm thấy đây là một loại cười nhạo. Bạch Tề cắn một ngụm lên xương quai xanh của Trần Duệ Tu, lại cắn lại liếm lên hầu kết của hắn, chính là Trần Duệ Tu cũng không có chút động tình, ngược lại còn cười nhẹ.

“Người cười cái gì?” Bạch Tề chán nản hỏi.

“Không có gì, chỉ là cảm thấy dựa theo tốc độ của người, đến hừng đông cũng chưa chắc đã làm xong.” Trần Duệ Tu dựa lưng vào gối đầu mềm mại, bộ dáng tựa như đang xem kịch vui.

Ngọn đèn đầu giường tỏa ra ánh sáng ôn hòa ấm áp, hai hàng lông mi dài trên mặt Trần Duệ Tu giống như hai cái bàn chải nhỏ, nụ cười vừa ái muội vừa dung túng giờ phút này của hắn lại bởi vì đôi môi hơi sưng mà hiện ra chút tình sắc, hơn nữa quần áo hắn nửa kín nửa hở, bộ dáng như mặc quân đến hải, Bạch Tề cảm thấy người này quả thật chính là yêu nghiệt quyền rũ.

Bạch Tề hít sâu một hơi chuẩn bị tái chiến, lần này mục tiêu là ngực Trần Duệ Tu. Bởi vì căng thẳng mà bàn tay chảy mồ hôi, tay Bạch Tề ở trên ngực Trần Duệ Tu sờ tới sờ lui, Trần Duệ Tu sủng nịch tùy ý y làm bừa – nhưng kỹ thuật của người này thật sự là rất không xong.

Đầu lưỡi liếm qua nhũ tiêm, Bạch Tề thấp thỏm ngẩng đầu nhìn Trần Duệ Tu, trên mặt người này vẫn là cái nụ cười khiến người ta nổi da gà.

“Người phối hợp một chút được chứ?” Bạch Tề rốt cục thẹn quá thành giận.

Trần Duệ Tu rất ủy khuất hỏi lại: “Ta còn chưa phối hợp đủ sao?”

Bạch Tề ghen hòng, ủ rũ dựa lên người hấn, Trầm Duệ Tu giống như bị đâm đến, người run lên một chút, hít vào một hơi thật sâu.

“Sao vậy?” Bạch Tề giật mình ngồi dậy nhìn hấn.

Trầm Duệ Tu chỉ chỉ vết thương cũ trên vai, Bạch Tề sửng sốt, đó là vết thương vào lần bắt cóc, Trầm Duệ Tu bị trúng đạn vào vai, may mà viên đạn ở lại trong cơ thể, ngay cả bệnh viện cũng không cần đi, chỉ băng bó một chút là xong, nhưng tay trái cũng vì vậy mà có đoạn thời gian không thuận tiện lắm.

“Có đau lắm không?” Bạch Tề lo lắng hỏi han.

“Không có việc gì, không chạm vào là được.” Trầm Duệ Tu an ủi nói, “Nếu khiến người mất hứng, ta thực có lỗi.”

Bạch Tề càng nói không ra lời, bầu không khí lập tức có chút lạnh.

“Vẫn là.....người đến đi, ta sợ như thế làm đau người.” Bạch Tề cúi đầu nhỏ giọng nói.

Độ cong nơi khóa miệng Trầm Duệ Tu dần dần kéo rộng: “Người không cần.....”

“Hôm nay cũng là sinh nhật người.” Bạch Tề ngắt lời nói, “Người tới đi.”

Nói xong cũng không phân trần đem lọ gel trong tay trả lại cho Trầm Duệ Tu.

Trầm Duệ Tu nâng lên cầm Bạch tề, nụ cười trên mặt càng thêm ôn nhu: “Cung kính không bằng tuân lệnh.”

18. Chương 18: Cuộc Sống Hạnh Phúc (hạ)

Đầu lưỡi ẩm áp xẹt qua cổ Bạch Tề, nước bọt ẩm ướt ở trong không khí trở nên có chút lạnh lẽo, Bạch Tề bất giác (bỗng nhiên) run rẩy, thân mình đang ngồi trên đùi Trầm Duệ Tu lập tức cứng lại. Đầu lưỡi và đôi môi phối hợp nhau di chuyển xuống dưới, không lâu sau liền cắn nhũ tiêm của Bạch Tề, cả người Bạch Tề rung lên, hai tay khoác lên vai Trầm Duệ Tu, hé miệng thở dốc.

“Thực mất cảm.....” Thanh âm mang theo ý cười của Trầm Duệ Tu truyền đến, vào lúc không khí đã nhiễm chút *** như bây giờ có vẻ càng thêm khiêu khích.

Bạch Tề chưa bao giờ biết nhũ thủ của đàn ông cũng mất cảm như vậy, có lẽ liên quan một chút tới đối tượng, giờ phút này bị đầu lưỡi ẩm áp liếm qua, bị hàm răng ôn nhu gặm cắn, bị đôi môi dịu dàng vuốt nhẹ, y gần như nhìn không được phát ra những thanh âm khác thường.

Tay Trầm Duệ Tu cũng đã vươn vào trong đồ ngủ của Bạch Tề, ở làn da mỏng manh nơi đùi nội sườn vuốt ve xoa bóp, lại cố tình không để ý tới cái nơi đang đứng thẳng đây nhiệt tình kia, Bạch Tề bị hấn khiêu khích đến mau điên rồi, ngồi trên người Trầm Duệ Tu không ngừng cọ xát, nhưng thủ phạm gây ra lại chỉ lưu luyến nơi nhũ tiêm y, móng tay được cắt sửa chỉnh tề nhẹ nhàng gãi qua phần gốc đùi đang nóng lên của Bạch Tề, Bạch Tề rốt cục không thể nhìn được nữa cắn một ngụm lên bên vai không bị thương của hấn.

“Nhanh lên!” Bạch Tề rầu rĩ khẽ nói một tiếng.

Trầm Duệ Tu cười nhẹ: “Như thế đã chịu không được?”

“Câm miệng!”

Vừa dứt lời, Trầm Duệ Tu vươn tay ấn ngã y xuống giường, Bạch Tề nhất thời trở tay không kịp, đột nhiên đảo lại vị trí làm y có chút ngỡ ngàng chớp chớp mắt, yên lặng nhìn Trầm Duệ Tu, một tay hấn chống xuống bên cạnh mặt Bạch Tề, đôi mắt đào hoa xinh đẹp tràn đầy ý cười.

“Như người mong muốn.”

Thanh âm của Trầm Duệ Tu khàn khàn vang lên, nụ hôn nhiệt tình như muốn hòa tan đã hạ xuống, đầu lưỡi vén lên bờ môi chui vào trong miệng hoành hành không kiêng nể gì, cố gắng vươn tới sâu trong yết hầu,

Bạch Tề bị nụ hôn sâu tràn ngập tính xâm lược này làm kinh sợ, ở phía trên Trần Duệ Tu đã thở chậm lại, hấn lại thừa dịp y giãy dựa vươn tay kéo quần lót của y xuống.

Nhiệt huyết vốn đã sẵn sàng từ lâu lập tức được giải thoát khỏi trói buộc, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vượt qua linh khẩu ướt đầm, cả người Bạch Tề run lên suýt chút nữa tiết ra, nụ hôn của Trần Duệ Tu càng thêm phiến tình, gần như làm Bạch Tề hít thở không thông.

“TrầnTrần Duệ Tu, người.....” Thật vất vả mới có thể hô hấp một chút không khí mới mẻ, Bạch Tề lườm Trần Duệ Tu, dùng thanh âm run rẩy kháng nghị.

Khỏe miệng Trần Duệ Tu chứa một nụ cười xấu xa, đầu lưỡi lướt qua đôi môi, bộ dáng vô cùng quyến rũ.

“Ta cam đoan người sẽ thực thoải mái.” Trần Duệ Tu thấp giọng nói, tiếng nói bởi vì thâm chút *** mà trở nên khàn khàn từ tính.

Bạch Tề bị thanh âm của hắn hấp dẫn, ngơ ngác nhìn hắn tách ra hai chân của chính mình, cho tới khi cái nơi cần thư giải cấp bách kia bị ngậm vào một nơi ấm áp, Bạch Tề hô nhỏ một tiếng, khó tin nổi nhìn về phía Trần Duệ Tu.

Khoang miệng mềm mại ấm áp bao vây lấy y, đầu lưỡi linh hoạt lướt qua đỉnh của khối nhiệt, Trần Duệ Tu xấu xa hút mạnh, cảm giác chặt chẽ mãnh liệt cùng khoái cảm không thể ngăn lại làm Bạch Tề ngậm khẽ một tiếng, thoải mái tới ngón chân y đều co vào, bụng dưới thắt lại bắn đi ra.

“Thực.....thực xin lỗi.” Bạch Tề bối rối xin lỗi, cho tới bây giờ nếu có nhu cầu cũng chỉ chính mình giải quyết, nay lần đầu tiên được người khác đối xử như thế, hoàn toàn là không thể chống cự mà đầu hàng.

Không nghĩ tới Trần Duệ Tu ngược lại bật cười, vươn ngón tay lau đi chất lỏng đục đục bên khỏe miệng thấp giọng nói: “Lần đầu tiên ném thử, cảm giác cũng không tệ, phản ứng của người làm ta có cảm giác rất thành công.”

Bạch Tề ngơ ngác nhìn thẳng hắn, bất giác nuốt nuốt nước miếng, ánh mắt Trần Duệ Tu hơi hơi híp lại, vươn sát lại gần mặt Bạch Tề, lông mi gần như sắp quét lên mặt y.

“Tiếp tục?” Thanh âm khàn khàn hỏi.

Bạch Tề ngốc hồ hồ gật gật đầu, sự thật thì y thoải mái tới mức ngay cả một ngón tay cũng không muốn động.

Trần Duệ Tu vươn lưỡi liếm qua mũi Bạch Tề, hành động vô cùng thân thiết như sủng vật là Bạch Tề trầm tĩnh lại, hơi hơi híp mắt thoải mái tới hừ hừ mấy thanh.

“Thực thoải mái?” Thanh âm mang theo cười khê của Trần Duệ Tu vang lên, bất chợt cái tai bị cắn nhẹ, vành tai bị ngậm vào miệng nhẹ nhàng liếm mút, khoái cảm tê dại cũng không quá mãnh liệt, nhưng dễ dàng khiến người ta dễ xuống cảnh giác. Bạch Tề đã có chút buồn ngủ, mơ mơ màng màng cảm thấy tay Trần Duệ Tu chậm rãi trượt xuống bên hông y, cảm giác khủng hoảng làm cả người Bạch Tề run lên, nơi tư mật đột nhiên bị tham nhập làm y cảm thấy rất quái dị và không thói quen, y cố nén lại mong muốn đẩy Trần Duệ Tu ra, cố gắng nhắm mắt lại.

“Đến, trở mình lại.” Thanh âm mang theo ý cười của Trần Duệ Tu vang lên, “Lần đầu làm tư thế như vậy cũng thoải mái hơn, nếu không người sẽ rất đau.”

Bạch Tề cảm thấy y sống tới giờ cũng chưa từng mất mặt như vậy. Y lặng im nhắm mắt lại, cứng ngắc co lại đầu gối trở mình.

“Thực nghe lời.” Thanh âm trên tức kia còn không buông tha y.

“Muốn làm thì nhanh!” Bạch Tề thẹn quá thành giận, bực mình nói.

Những nụ hôn ướt mềm rơi xuống trên xương sống Bạch Tề, dọc theo đường cong xương sống dần dần đi xuống, tiếng nước và những xúc cảm mềm mại trên lưng làm phân thân vốn uể oải của Bạch Tề lại thẳng đứng lên, ngón tay cầm ra giường lại buộc chặt.

Cảm giác bị gel trơn xâm nhập có chút lạnh lẽo, nhưng khi ngón tay bắt đầu ra vào rất nhanh y cảm thấy nóng lên, không phải khoái cảm ở sinh lý mà ở tâm lý. Bởi vì là Trầm Duệ Tu, cho nên cảm thấy có thể nhận.

Móng tay nhẹ nhàng quét qua nội bích mềm mại, mang tới một cảm giác khác thường, ngón tay càng ngày càng xâm nhập, lại thêm một ngón, phần lớn gel bị đẩy ra, chất lỏng màu trắng ngà trông giống như dịch thể, làm huyết khẩu nhạt màu càng thêm mấy phần tình sắc.

Tiếng thở dốc của Bạch Tề dần dần rõ ràng, trong cơn mơ màng hình như có một loại khoái cảm tê dại theo xương sống chạy thẳng lên, y không khỏi run rẩy một chút, trong miệng phát ra những tiếng rên thật nhỏ.

Trầm Duệ Tu nằm ghé lên người y hôn vào sau gáy y, trong yết hầu phát ra vài tiếng nỉ non: “Có một chút thôi tình(kích dục) trong thành phần, như vậy người sẽ dễ chịu hơn một chút.”

Cảm giác khô nóng làm người ta động tình, Bạch Tề ô một tiếng, ngón tay càng nắm chặt ra giường bên dưới, nơi bí ẩn trên thân thể bị ngón tay ra vào vào vào khuếch trương, cảm thụ được tầm mắt nóng rực của đối phương, cái loại cảm giác bị nắm giữ từ trong tới ngoài này làm kẻ khác sợ hãi.

“Nơi này.....hút thật chặt.” Trầm Duệ Tu nhẹ nhàng liếm hút tai bạch tề, cảm giác run rẩy làm Bạch Tề nhắm chặt mắt, lời trêu chọc tình sắc này làm người ta đỏ mặt.

“Câm miệng, muốn làm thì mau lên!”

“Vậy ta sẽ không khách khí.” Trầm Duệ Tu cười khê, một tay đỡ lấy thắt lưng ướm dầm mồ hôi của Bạch Tề, đẩy người một cái.

“Ngô.....” Bạch Tề cúi đầu đau kêu một tiếng, cảm giác thống khổ khi chỗ tư mật bị căng ra làm cho phút chốc trước mắt y biến thành màu đen, Trầm Duệ Tu nhẹ nhàng liếm hôn ở say gáy y, chút cảm giác tê dại thoáng giảm bớt thống khổ, ngay sau đó những cái hôn ôn nhu ngay lập tức biến thành gặm cắn không chút lưu tình.

Huyết khẩu đột nhiên bị căng ra, giây phút bị xuyên qua kia làm Bạch Tề cảm thấy mình bị xé rách, có tiền diễn và khuếch trương nên tốt xấu cũng không chảy máu, nhưng cái cảm giác bị căng ra này hoàn toàn khiến y cứng ngắc tại chỗ không thể động đậy. Trầm Duệ Tu dường như đang nhấn nạy, một tay ở dưới người y bộ lộng, một tay khê vuốt ve trước ngực y.

Cảm giác khẩn trương và cứng ngắc vì bàn tay vuốt ve trên cơ thể mà dần giảm bớt, Bạch Tề nhắm mắt thấp giọng nói: “Người động đi.....”

Vừa dứt lời cự vật nhét trong tiểu huyết đã rút ra khỏi một chút, lại xuyên vào thật mạnh, Bạch Tề khê ngâm một tiếng, thanh âm nghẹn ngào từ chỗ sau trong yết hầu truyền ra, vật cứng thô to hơn ngón tay rất nhiều ra vào trong cơ thể, cùng với những tiếng nước làm kẻ khác đỏ mặt, những lần di chuyển thông thả hữu lực không lần nào không khiến Bạch Tề run rẩy nức nở thành tiếng.

Những lần dứt vào rút ra lặp đi lặp lại, sự thống khổ dần giảm bớt đi, cảm giác tê dại từ trong cơ thể truyền đến dần dần thay thế cho đau đớn, hai mắt Bạch Tề mê li hơi khép lại, trong miệng phát ra những tiếng rên rĩ rất nhỏ. Bàn tay lửa nóng vuốt ve thứ đang dựng đứng phía trước, Bạch Tề bị loại cảm giác trước sau giáp công này khiến cho nức nở liên tục, gần như là hét lên rồi bắn ra.

Thân thể co lại cho nên nội bích cũng gắt gao ôm lấy Trầm Duệ Tu, sự chặt khít của nội bích ướm át lửa nóng khiến người ta đau đớn, Trầm Duệ Tu đè lại thắt lưng Bạch Tề cố gắng ra vào vài lần, rốt cục cũng tiết ra.

Tinh dịch phun ra trong cơ thể nóng đến cả người Bạch Tề run lên, toàn thân hoàn toàn mềm nhũn ở trên giường thở dốc.

Ngay cả một ngón tay cũng không muốn động, cảm giác mệt mỏi vậy quanh y, Bạch Tề nỉ non một câu rồi thiếp ngủ đi, Trầm Duệ Tu kéo mặt y lên hung hăng hôn một cái.

“Quên đi, hôm nay bỏ qua cho người.”

Bạch Tề mơ mơ màng màng nghe một câu như thế, còn không kịp nghĩ liền đã lâm vào giấc mộng ngọt ngào.

19. Chương 19: Bên Nhau (thượng)

Bạch Tề bị mùi cháo cá từ phòng bếp bay ra gọi dậy, y mở mí mắt nặng trĩu, yết hầu khô khốc, tứ chi vô lực, y nhìn chăm chăm trần nhà gần người mất nửa phút, sau đó mới cố gắng ngồi dậy.

Trên tủ đầu giường có một ly nước ấm, được đẩy lại. Bạch Tề bưng lên uống một ngụm, cảm giác khô khốc trong cổ họng đỡ đi rất nhiều.

Đẩy ra chân xuống giường, khi vừa mới đặt chân xuống đất Bạch Tề đã nhăn mặt lại, cuối cùng thì không quá đang ngại, đi đường là không thành vấn đề, y theo mùi đi tìm thức ăn, vừa nhìn đồng hồ trong phòng khách mới phát hiện thì ra đã hơn mười giờ, chẳng trách y đói như thế.

“Tỉnh?” Trầm Duệ Tu nghe được tiếng dệp lê, đi ra nhà bếp, trên tay còn cầm một cái thìa.

“.....Ăn” Bạch Tề thấy vẻ mặt hần tự nhiên, cũng trở nên trầm tĩnh lại, còn cười cười nói, “Ta đói bụng.”

“Cháo sắp xong rồi, lần trước đã nói phải nấu cho người ăn, cuối cùng thành ra người nấu cho ta, lại còn là một chén lớn không có đồ ăn kèm.” Trầm Duệ Tu vừa nói vừa mở hộp sữa tươi ra đổ một chút vào trong cháo.

“Cháo cá cũng cho thêm sữa sao?” Bạch Tề không nhịn được hỏi.

“Nghe nói thêm một chút sẽ càng thơm.” Trầm Duệ Tu lấy thìa đảo đảo cháo cá, tự múc một muỗng nhỏ nếm thử, rồi vừa lòng chắc lưỡi, “Hương vị rất được nga, ngồi xuống đi, ta múc cho người.”

“Có người tự khoe như người sao không?” Bạch Tề nhin không được cười nhạo hần.

“Ta có lý do kiêu ngạo a, đây là lần đầu tiên làm cháo cá.” Trầm Duệ Tu lấy hai cái bát sứ từ trong tủ bát ra múc cháo rồi bưng tới bàn ăn, lại tìm một chút thịt bò, tương, cải củ làm thức ăn kèm đem đặt lên bàn.

“Được rồi, thật hiếm khi mới ở nhà ăn điểm tâm.” Trầm Duệ Tu cầm cái thìa đưa cho Bạch Tề, chính hần cũng ngồi xuống, “Nếm thử xem.”

Bạch Tề nếm một ngụm, thịt cá tươi trộn lẫn với những hạt ngô mềm sánh thêm cả mùi sữa thoang thoảng trong cháo, trong khoang miệng lập tức tràn đầy hương thơm nồng đậm của thức ăn, Bạch Tề vừa lòng nuốt xuống, còn liếm liếm môi.

“Ăn ngon.”

Trầm Duệ Tu chống cằm nhìn y, giống một con hồ ly đang vẫy đuôi nhìn chăm chăm lù gà bị nhốt trong chuồng, Bạch Tề bị hần nhìn đến sợ hãi, mau chóng cúi đầu ăn cháo.

“Còn đau không?”

Câu hỏi bất ngờ suýt chút nữa làm Bạch Tề bị sặc, y cúi đầu nhìn cháo cá trong bát, lắc lắc đầu.

“Vậy thoải mái sao?”

Lần này Bạch Tề thực sự bị ghen lại, y hít sâu một hơi ác thanh ác khí nói: “Lần sau để ta áp người người sẽ biết.”

Kết quả tên da mặt dày kia lại thản nhiên gật đầu: “Được, thời gian người chọn, địa điểm ta chọn.”

“Địa.....địa điểm?” Bạch Tề còn chưa phản ứng kịp.

“Chẳng hạn như nhà người, hay bên ngoài.....” Trầm Duệ Tu cười khanh khách nói.

“Người nghĩ điều gì?”

Hai người đang lúc mắt to trừng mắt nhỏ, thì cửa sổ truyền tiếng đóc đóc đóc, Bạch Tề ngẩng đầu lên nhìn, bảy tám con chim sẻ đậu trên cửa sổ mở thủy tinh, y buông thìa đi mở cửa sổ.

“Tân hôn hạnh phúc, chúng ta tới đòi kẹo mừng.” “Àn, ta muốn hạt kê, nó muốn vụn bánh mì, chúng ta không kiêng ăn, chim sẻ không kiêng ăn mới là chim sẻ tốt.” “Bạch điều triệu phượng, bách tước triệu tề (mọi người thông cảm ta đã cố tra, mà vẫn không hiểu câu này ý gì T^T), ha ha ha ha ha, không có quà mừng nga, chúng ta tới là muốn đòi phần thưởng a.”

Da mặt Bạch Tề run rẩy: “Không làm mà hưởng là rất đáng xấu hổ.”

“Vớ vẩn, chúng ta tới đòi rượu mừng! Đừng tưởng rằng đàn ông và đàn ông kết hôn là có thể tiết kiệm rượu tiết kiệm tiền, lần trước đôi phu phụ ở phố bên cạnh liền không nói tiếng nào đã kết hôn, ngay cả khách cũng không mời, thật sự quá nhỏ mọn, Bạch Tề người không thể học theo bọn họ a, bằng không chúng ta liền bát quái với cha người, chọn toàn những lúc các người không thêm phân biệt trường hợp mà khanh khanh ta ta!” Bầy chim sẻ uy hiếp.

Bạch Tề xấu hổ cười cười, yên lặng quay đầu nói với Trầm Duệ Tu: “Lấy chút bánh mì đến, ta phải lấy thức ăn bịt miệng đám tiểu tử này.”

Trầm Duệ Tu cầm một hộp thức ăn lại, bên trong có phân ô, có ô đựng nho khô, có ô đựng hạt kê, đủ loại, bầy chim sẻ vừa thấy nước miếng chảy ròng.

“Thức ăn thật tốt, cầu chỗ ở cầu bao dưỡng a, ta có thể làm mình dễ thương!” Một con chim sẻ béo múp nói xong rút đầu co chân, đem chính mình co lại thành một quả cầu – quả nhiên tròn xoe.

“Ta ta ta, ta biết đánh quạ đen, vô cùng dũng mãnh! Con quạ đen độc miệng kia mà dám đến nơi này nguyên rửa người ta liền giúp người đuổi nó đi!” Một con chim sẻ khác mau chóng cho thấy tác dụng của chính mình, đôi mắt đen tròn nhìn chăm chăm Bạch Tề.

“Ta giúp người giám thị gã đàn ông của người, hần dám ở bên ngoài....ta liền dám tố cáo!”

Phút chốc bên tai đều là những tiếng líu ríu ồn ào, Bạch Tề nghe mà choáng váng cả tai, lắc đầu bắt đầu lấy gạo kê ném cho chúng. Bầy chim sẻ cũng không kiêng ăn, cái đầu nhỏ mỗ mỗ từng chút một, ăn rất vui vẻ. Trầm Duệ Tu cũng làm theo ném hạt kê cho đám tiểu tử kia, có con chim sẻ to gan còn nhảy lên tay hần mỗ, cảm giác hơi ngứa trong bàn tay làm Trầm Duệ Tu bất giác mỉm cười.

“Đám tiểu tử này thật đáng yêu đi.” Bạch Tề vuốt ve bộ lông một con chim sẻ nói.

“Àn, ta vẫn cảm thấy chúng nó phải rất sợ người, mỗi lần vừa tới gần là bay đi.” Trầm Duệ Tu thấp giọng nói.

“Chim sẻ rất thông minh, trí nhớ vô cùng tốt, cũng rất dũng cảm. Nếu người từng cứu nó, nó có thể ở một quãng thời gian dài nhớ tới người, hơn nữa rất thận cận với người.”

“Thực khó tin.”

Bạch Tề do dự một chút, lại bắt đầu lấy hạt kê vãi ra, bầy chim sẻ đã ăn no, líu ríu cảm tạ “tiệc mừng” của y, rồi cùng nhau bay đi.

“Mùa đông chúng sẽ thường đến hơn, bởi vì thiếu thức ăn, bình thường chúng tìm được thức ăn đã có thể ăn no bụng. Đến chỗ nào cũng có thể thấy bộ dáng tràn trề sức sống của chúng, thật rất đáng yêu.” Bạch Tề lẩm bẩm nói.

“Có nhiều tình yêu chính là hoàng tử chim sẻ.” Trầm Duệ Tu trêu chọc nói.

Bạch Tề lờm hần một cái, nhìn thẳng vào ánh mắt Trầm Duệ Tu, đôi mắt đen tuyền của hần tràn đầy tràn đầy một loại cảm xúc tên là ôn nhu, đầy đến sắp tràn ra. Một ánh mắt như vậy, bất luận kẻ nào cũng có thể dễ dàng đọc ra trong đó, là tình yêu.

“Kỳ thật ta vẫn muốn tìm một người như vậy, có thể cùng ta cho chim sẻ ăn, không vì ta nghe hiểu tiếng chim mà xa lánh ta, cũng không muốn lợi dụng ta đi làm một số chuyện ta không thích, lại càng không vì vậy mà sợ hãi ta.” Bạch Tề nhìn bầy chim sẻ đang ở trên nhánh cây trong hoa viên nhảy tới nhảy lui nhẹ nhàng nói.

“Người đã tìm được rồi.” Trầm Duệ Tu đưa tay đặt lên tay Bạch Tề, bàn tay có khớp xương rõ ràng ở dưới ánh mặt trời càng thêm thon dài mạnh mẽ, đó là một bàn tay có thể tin nhiệm, khô ráo ấm áp, giống như chủ nhân nó.

“Àn.” Bạch Tề ngẩng đầu nhìn lại Trầm Duệ Tu, không nhìn được nở nụ cười.

Tình yêu mà y từng hy vọng xa vời, người sẽ ở bên y cả đời, y đã tìm được rồi.

20. Chương 20: Bên Nhau (trung)

Ngày cứ như vậy bình tĩnh mà lại âm thầm mãnh liệt trôi qua, âm thầm mãnh liệt tự nhiên là một số chuyện khó nói, chẳng hạn như chuyện sau khi tắt đèn kéo rèm – Trầm Duệ Tu lúc đầu còn kỳ quái sao Bạch Tề kiên trì kéo rèm như thế, cho đến một ngày hắn phát hiện hai con chim sẻ đậu trước cửa sổ, cùng với cái người đang nghiêm túc giảng đạo lý với chúng kia.

——“Các người có thể dừng suốt ngày theo dõi ta không a.”

——“Chiếp chiếp chiếp chiếp chiếp, chiếp chiếp chiếp.”

——“Các người là đang rình coi a! Các đại gia chim sẻ, nói có lý chút đi! Ta mời các người ăn cơm được không?”

——“Xì xào xì xào xì xào, xì xào xì xào.”

——“.....Quên đi, các người thắng, ta vẫn là chăm chỉ kéo rèm đi.”

Bạch Tề ủ rũ cho đám tiểu tử kia ăn vụn bánh mì, lại kéo rèm lên rồi mới vội vàng chạy đi.

“Sao rồi? Lại bị đám tiểu tử kia bắt nạt?” Trầm Duệ Tu bưng một ly cà phê ngồi trên sofa cười hỏi.

“Người nghĩ ta là con quạ không hay ho kia sao? Sợ chim sẻ đến mất hết mặt mũi quạ đen.” Bạch Tề liếc hắn.

Trầm Duệ Tu nhấp một ngụm cà phê chỉ chỉ đồng snack trên bàn trà: “Có muốn xem phim với ta không?”

“Được, hiếm khi hôm nay người được nghỉ, ngày thường nhìn người đi sớm về khuya, còn chăm chỉ hơn cả những kẻ công tác cuồng.” Bạch Tề ngồi xuống sofa, tùy tay cầm lấy một gói snack khoai tây vị tự nhiên.

Trầm Duệ Tu cười cười: “Này này này, ta chính là thương nhân đứng đắn, đương nhiên phải đi sớm về khuya.”

Bạch Tề cười lạnh một tiếng, vươn tay mò dưới đệm sofa, lấy ra một khẩu súng: “Người bình thường sẽ nhét thứ này vào sofa sao?”

Trầm Duệ Tu lập tức ủy ủy khuất khuất nói: “Rõ ràng là người sờ không đúng chỗ.....” Nói xong tự mình vươn tay xuống sofa dưới tìm kiếm, lập tức triển lãm thứ cầm trên tay – một lọ gel trơn.

“Người xem, ta nơi nào cũng chuẩn bị, mặc kệ là phòng tắm hay ban công, nhà kiếng trồng hoa thậm chí cả sofa, nơi nào cũng không buông tha.”

“.....”

Bạch Tề không hơi sức đâu cãi cọ với người này về chuyện đó, yên lặng quay sang ăn snack xem phim, may mà phòng chiếu phim ở đây hiệu quả âm thanh rất tốt, có thể đề xuống thói quen biến thái nhét gel trơn ở sofa kia.

“Tiểu Tề người thật sự là càng ngày càng lạnh nhạt.” Trầm Duệ Tu giả bộ thở dài, “Chẳng lẽ phải đợi ta chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng ngoan ngoãn nằm xuống người mới có thể hưng phấn lên sao?”

“Người chết ta sẽ cao hứng hơn.” Bạch Tề tức giận nói.

“.....Người người người người luyện thi (yêu xác chết)?”

“.....Người cúat nhanh!”

Ở chung lâu mới có thể phát hiện bộ mặt thật ẩn sau khuôn mặt luôn luôn mỉm cười của Trầm Duệ Tu kia, phúc hắc, thường xuyên động dục, còn thích ở nhiều nơi động dục – dựa theo lý luận méo mó của người này, cầm dục lâu quá nóng nọc con cũng biến thành ếch hết, khi xem phim ăn snack lại vô cùng ngây thơ, các món ăn biết làm không vượt quá năm, còn hay tìm trăm phương ngàn kế để không phải xuống bếp, không biết giặt quần áo – hẳn cảm thấy đây là kỹ năng không cần thiết, ghét ớt xanh và rau thơm, khẩu vị trọng – trên mọi ý nghĩa.

Xem xong phim hai con vệt nhao nhao ồn ào đòi ăn, Trầm Duệ Tu tìm quả táo bắt đầu gọt vỏ thỏa mãn hai con vệt đang cố gắng tăng cân để chuẩn bị sinh bảo bảo, đương nhiên chủ yếu vẫn rơi vào miệng Tiểu Phi.

Bạch Tề đối với kỹ thuật gọt táo của Trầm Duệ Tu vẫn rất tò mò, nhưng mỗi lần hỏi hẳn chỉ cười không nói rồi nhìn y, vẻ mặt đầy thâm ý.

Mỗi khi nhìn Trầm Duệ Tu cười như thế Bạch Tề luôn có dự cảm không tốt, bình thường trước khi động dục tên mặt người dạ thú này cũng luôn cười như vậy, mới đầu Bạch Tề còn có thể bị nụ cười này của hẳn mê hoặc, ngốc hồ hồ bị đẩy ngã xuống giường, sau đó nhiều lần quá cảnh giác hơn rất nhiều, dù sao nhìn thấy nụ cười số lần nhiều lên cũng liên miên dịch a.

Hai con vệt trong nhà từ khi biết Bạch Tề ngả bài với Trầm Duệ Tu rằng y biết tiếng chim sau lại càng không kiêng nể gì, muốn ăn táo trực tiếp liền cọt đến bên người Trầm Duệ Tu miệng nói tiếng người: “Táo, apple.”

Tuy rằng phát âm có chút kỳ quái, nhưng Trầm Duệ Tu vẫn nghe hiểu.

Xem Trầm Duệ Tu gọt vỏ táo là một chuyện rất thú vị, chủ yếu là vì hẳn gọt vỏ rất thuần thực, lưu loát một đường gọt xuống nhìn qua giống như vỏ táo tự bong ra vậy, Bạch Tề mấy lần muốn hẳn dạy, lại bị cái nụ cười nhả nhận bại hoại này dọa lui, đành phải ngoan ngoãn ngồi thưởng thức.

“Người rót cục có thể gọt mỏng đến mức nào a?” Bạch Tề tò mò hỏi.

“Chưa thử qua, có thể thử xem xem.” Trầm Duệ Tu cũng không ngần ngại đầu lên, đưa quả táo đã gọt xong cho Bạch Tề.

Hai con vệt lập tức lao ra cầu thực, Bạch Tề đành phải tìm một con dao nhỏ cắt nhỏ táo ra cho chúng ăn.

Khi cầm lấy dao y đột nhiên nhớ tới cái gì, hỏi: “Đúng rồi ta hay nhìn thấy khi người ăn táo hay lấy đầu lưỡi liếm lưỡi dao, sao chưa bao giờ bị cắt trúng, này là làm thế nào a?”

Bạch Tề từng vì tò mò mà vươn tay thử một chút, kết quả ngón tay y bị thương.

Trầm Duệ Tu ngần ngại nhìn y một cái, tựa tiểu phi tiểu: “Người nhìn kỹ thật a.”

Bạch Tề ho khan một tiếng: “Ai cho người làm chuyện nguy hiểm như vậy, ta nguyên rửa người liếm đứt đầu lưỡi lâu rồi.”

“Nga?” Trầm Duệ Tu lên tiếng đầy thâm ý, vẻ mặt kia giống như đang nói sẽ trừng trị người sau.

“Lão bà, sao ta cứ cảm thấy hẳn đang nãy ra ý xấu gì.” Tiểu Ba nói thầm.

“Nhất định rồi, người xem người này ba ngày hai lần đem nhốt chúng ta vào thư phòng!” Tiểu Phi cũng hòa theo, “Sau đó chính mình cùng Tiểu Tề làm mấy chuyện xấu.”

“Đúng thế, con người thật kỳ quái, một năm bốn mùa đều động dục.”

“Hai người còn thì thầm nữa thì nhốt vào thư phòng ngay bây giờ.” Trầm Duệ Tu tuy rằng không biết chúng đang nói gì, nhưng trực giác nhất định không phải lời gì hay – cứ nhìn sắc mặt Bạch Tề là biết.

Hai vệt lập tức im phăng phắc.

Bạch Tề âm thầm cảm thán trong lòng y là chủ nhân trước mà không có chút uy nghiêm nào, trước kia thì dựa vào thức ăn để uy hiếp lũ chim, nhưng giờ Trầm Duệ Tu chỉ một câu là đã đủ.

Chênh lệch a chênh lệch.

“Như vậy đủ mỏng rồi đi.” Trầm Duệ Tu bày ra chỗ vỏ táo mà nơi dày nhất chắc cũng chỉ nửa li, hỏi.

“Lợi hại.” Bạch Tề không hề keo kiệt lời khen ngợi của chính mình.

Trầm Duệ Tu cười cười, tiếp tục gọt vỏ, một vòng một vòng vỏ táo xoắn ốc rơi xuống, ở giữa cũng không hề có khả năng bị đứt.

Bạch Tề trợn mắt há hốc mồm, chớp chớp mắt nhìn chăm chăm con dao dán tại đầu ngón tay của Trầm Duệ Tu. Ngón tay thon dài hữu lực cầm dao hao quả, tay kia chậm rãi xoay tròn quả táo, vỏ táo giống như tự bong ra một vòng một vòng rơi xuống, độ mỏng đều đều, y như cánh ve.

Lần đầu tiên Bạch Tề cảm thấy gọt vỏ cũng là nghệ thuật, không biết là xem ở đâu, người đàn ông nào biết gọt vỏ táo là hơi có chút khiết phích, rất có tính nhẫn nại, cá tính phần lớn cũng rất khiêm tốn – điểm này Bạch Tề có chút hoài nghi, cái tên đang gọt vỏ táo trước mắt này bản chất chính là kẻ thích bán sắc còn thường xuyên cười đến nhả nhận bại hoại còn cả bụng thì gian trá xấu xa, nhất là ở trên giường.

“Lão bà, ta cảm thấy con người thật khó lý giải.” Tiểu Ba nói thào.

“Sao vậy?”

“Ta cảm thấy táo không cần gọt vỏ ăn vẫn ngon, nhưng sao con người cứ nói trên vỏ có thuốc sâu.”

“Nhân đến trứng đau đi. Tự mình phun thuốc tự mình gọt vỏ.”

“Àn, con người suốt ngày thích làm mấy chuyện kỳ quái.”

“Hai tiểu tử kia đang nói thào cái gì?” Trầm Duệ Tu vừa gọt vỏ vừa nói.

Bạch Tề cong lên khoe miệng: “Chửi bới người.”

Hai con vẹt nhảy dựng lên kháng nghị Bạch Tề nói xấu.

“Được rồi.” Trầm Duệ Tu bày ra quả táo trần trụi đầy đặn trên tay, lại chỉ chỉ mấy vòng vỏ táo trên mặt đất.

Bạch Tề vỗ vỗ tay: “Lợi hại, thử đo chiều dài xem?”

“Quên đi, rất nhàm chán.” Trầm Duệ Tu cười cười nói, lấy dao cắt quả táo thành bốn phần, hai vẹt đã no rồi, giờ phút này còn đang oán giận sức ăn của loài chim quá nhỏ.

Vì thế người gọt táo và người xem gọt táo đem quả táo đã gọt ăn luôn.

Trong lúc đó bởi vì ngọt ngào tới buồn nôn mà bị hai con vẹt phỉ nhổ một phen là mù hết mắt chim, cũng vì thế mà hai tiểu tử chiếm được đãi ngộ là nghỉ ngơi cả ngày trong WC.

21. Chương 21: Bên Nhau (hạ)

Thỉnh thoảng cũng sẽ đi Trầm gia tổ trạch, cùng Trầm lão gia tử và Huyền công tử ăn cơm. Khoảng nửa năm trước hai người bị Trầm lão gia tử gọi điện lôi dậy từ ổ chăn kêu khẩn cấp tới tổ trạch, kết quả hai người vừa vào phòng khách liền thấy một thiếu niên tuổi mười tám đôi mươi mặc áo ngủ vẻ mặt kiêu ngạo đứng trên bậc thang, liền sững sốt há hốc mồm.

Ngược lại thiếu niên đang đứng trên cầu thang vịn tay vịn lại nhìn bọn họ rồi thản nhiên một câu: “Các người thực chậm.”

Bạch Tề lúc này mới phản ứng lại: “Huyền công tử?”

“Bùi Huyền, tự Mặc Sơ, các người có thể gọi ta A Huyền.” Thiếu niên nói xong lời này liền kéo theo bộ áo ngủ dài thườn thượt lảo đảo đi vào nhà ăn. Để lại hai kẻ quá mức khiếp sợ không biết nói gì đành hai mặt nhìn nhau.

Thời gian qua lâu ngược lại thành thói quen, ở hoa viên thường xuyên có thể thấy Huyền công tử cùng Trầm Minh Yến chơi cờ, trước kia còn là chim sáo không cách nào quang minh chính đại chơi cờ cùng Trầm Minh Yến, bây giờ thành người đúng là đã được đền bù mong muốn.

Trầm Minh Yến chỉ cùng Huyền công tử chơi một ván liên hiệp ra sự liên hệ giữa Huyền công tử và Bạch Tề, thì ra trước kia hần vẫn chơi cờ cùng Huyền công tử, Bạch Tề ngược lại giống con rối gỗ theo lời Huyền công tử mà hành động.

“Đến đây?” Huyền công tử bưng chiếc khay trà bằng gỗ mun đen từ lầu hai đi xuống, nhìn thấy Bạch Tề và Trầm Duệ Tu chỉ hơi hơi gật đầu chào hỏi.

Bạch Tề nhìn một thân cổ trang y phục của hần thì thở dài, thói quen cuộc sống của người này chỉ dừng lại ở mấy năm cổ đại, để tóc dài như vậy không chịu cắt, cũng không sợ nóng, còn cả bộ quần áo, vạt áo dài như vậy cũng không sợ đi cầu thang bị ngã xuống.

“Đi vào trong đình ngồi đi, ta pha trà cho Minh Yến, các người được lời.” Huyền công tử thần nhiên nói, ngay sau đó chân dẫm phải vạt áo, khay trà va vào tay vịn, cả người lặn từ trên cầu thang xuống.

“Bang bang bóp bang...”

Tiếng va chạm rớt cục dừng, Bạch Tề nuốt nuốt nước miếng nhìn Huyền công tử ngã xuống gần chân y, khay trà, đĩa trà, chén trà, ấm trà toàn bộ bình bang lặn xuống từ cầu thang, rơi hết lên người Huyền công tử.

Huyền công tử đầu hướng xuống đất trong lúc nhất thời không biết sống chết, gặp phải một cảnh xấu hổ như vậy hai người cũng không biết nên làm thế nào mới tốt, cũng không biết Huyền công tử có bị thương hay không.

“.....Người không sao chứ?” Khóe miệng Trầm Duệ Tu run rẩy hỏi.

Nghe được thanh âm của Trầm Duệ Tu Huyền công tử lồm bồm một tiếng, loạng choạng đứng lên, trên lưng hần bị nước trà làm ướt một mảng lớn, cảm y màu mực vì dính nước mà màu càng sậm lại, những nơi bị ướt nóng tới mức hần phải hít vào mấy hơi rồi ba chân bốn cẳng đem cởi quần áo ra, rồi chạy nhanh về phòng ngủ thay đồ.

“Ta đã nói mặc quần áo dài như vậy là không an toàn.” Bạch Tề ngơ ngác nói.

Trầm Duệ Tu lắc đầu đi hoa viên tìm lão gia tử. Trầm Minh Yến vừa nghe Huyền công tử té cầu thang, còn bị nước nóng pha trà hắt hết lên người, thì lập tức vẻ mặt cổ quái rồi thở dài.

“Lần thứ ba.” Trầm Minh Yến đứng dậy nói, “A Huyền nói hần không quen đi cầu thang, mà ban ngày lại không thể bay tới bay lui dọa người, ta đi xem hần.”

Nói xong liền rời đi đình viện, để lại Bạch Tề cùng Trầm Duệ Tu hai mặt nhìn nhau.

“Ta bây giờ có một ý nghĩ rất đáng sợ.” Bạch Tề lẩm bẩm nói.

“Àn?” Trầm Duệ Tu tựa tiểu phi tiểu nhìn y, tựa hồ cũng rất tò mò.

“Cái tên hất cằm rõ cao nhìn người khác kia.....Có lẽ, có lẽ, có lẽ là thằng ngốc.” Bạch Tề chậm rãi nói, ngay lập tức lại bị tưởng tượng của mình làm ớn lạnh, cánh tay run lên nghiêng rằng chịu đựng.

“Muốn chơi một ván với ta không?” Trầm Duệ Tu chỉ chỉ bàn cờ trên bàn đá trong đình, hỏi.

Bạch Tề liếc hần: “Một ván gì? Cờ năm quân sao?”

“Mười tám thứ võ nghệ ta mọi thứ tinh thông, hoan nghênh đến kiểm tra bất cứ lúc nào.” Trầm Duệ Tu cầm lên một quân cờ trắng mỉm cười chân thành, “Người đi trước, ai thua ngày mai người đó nấu cơm.”

“Ngày mai người phải đi làm, để ta nấu đi, đổi điều kiện khác.”

“Được, ta thắng một ván, buổi tối làm thêm một lần.” Trầm Duệ Tu không hề xấu hổ nói.

Bạch Tề bị hần rèn luyện da mặt đã muốn càng ngày càng dày, giờ phút này cũng chỉ khinh bỉ nhìn hần hỏi ngược lại: “Một đêm bảy lần người có thể sao không?”

“Có thể hơn so với người. Lại nói ta có thể hay không người phải rõ ràng nhất mới đúng, nếu trí nhớ người không tốt tối nay ta sẵn sàng giúp người nhớ lại một chút.” Quân cờ trắng trên ngón tay để sát vào đôi môi đang cong lên, cái tên không có mặt mũi không biết xấu hổ cười đến quỵến rũ.

“.....”

Bạch Tề tức giận nhìn chằm chằm bàn cờ, trong lòng lại đem cái kẻ suốt ngày động dục này áp đảo một trăm lần.

Chưa tới năm phút sau, Bạch Tề đã vò đầu bứt tai nhỏ giọng hỏi: “Có thể đi lại không?”

Trầm Duệ Tu cười đến bí hiểm: “Người nói xem?”

Bạch Tề vỗ bàn: “Lại đến, ta cũng không tin ta lại thua! Ta chơi với cha ta từ nhỏ tới giờ vẫn chưa từng thua đâu!”

“Được.” Người nào đó đáp lại rất vui vẻ.

Một ván lại một ván, khi Bạch Tề ý thức được “số lần” y thiếu cũng đủ để y trả trong vòng mười, mười lăm ngày, Lúc này Bạch Tề mới nghiêm mặt ngập ngừng nói: “Đánh cuộc có thể hủy bỏ được không?”

“Người nói xem?”

Cùng là một câu hỏi lại, người trước mặt lại cười càng thêm đắc ý càng thêm nguy hiểm, cười đến sau lưng Bạch Tề gió lạnh thổi vù vù, quả thật là một con hồ ly đang vẩy đuôi, còn đang nhòm chằm chằm con gà bị nhốt trong chuồng.

Y vẫn là về nhà trốn hai ngày đi.....

Cuối cùng y còn lầu bầu một tiếng: “Nhỏ mọn như vậy lại còn thù dai.....”

Trầm Duệ Tu cười cười: “Thù dai theo ta là một từ trung tính. Người từng đắc tội với ta ta tự nhiên không khách khí với hần.”

Bạch Tề cẩn thận hỏi han: “Ta từng đắc tội với người sao?”

“Người tứ chi hoàn hảo sống ở nơi này còn có thể chơi cờ cùng ta, đương nhiên là không có.”

Bạch Tề bỗng nhiên nghĩ tới: “Đúng rồi, lần trước ta bị bắt cóc.....”

“Người muốn biết?” Trầm Duệ Tu nhìn Bạch Tề, trong đôi mắt đào hoa vừa xinh đẹp vừa sắc bén lại nồng đậm hàn ý, có vẻ có chút xa lạ.

“.....Thôi quên đi, chuyện của người ta không quản được.” Bạch Tề bĩu môi, tự làm mất mặt.

Cho dù cùng một chỗ, y cũng sẽ không đi tìm hiểu từng chuyện của Trầm Duệ Tu. Bọn họ vốn vẫn là hai người của hai thế giới khác nhau, thế giới của cả hai tiếp xúc nhau ở một nơi nào đó, bởi vậy bọn họ gặp nhau hiểu nhau, và cuối cùng ở bên nhau. Nhưng này cũng không có nghĩa là hoàn toàn dung nhập thế giới của đối phương.

Tựa như.....Trầm Duệ Tu vĩnh viễn không hiểu được tiếng chim, y cũng vĩnh viễn không thể lý giải một thế giới mà y không quen biết.

“Được rồi được rồi, không phải người đã bôi thuốc rồi sao? Chỉ bồng một chút thôi.” Xa xa truyền đến thanh âm của Huyền công tử, hần đã thay bộ đồ khác, lại vẫn là một bộ cổ trang tay áo rộng, mái tóc đen dài được tùy ý buộc lại, như một công tử tuần mỹ bước ra từ trong tranh.

“Về sau đi cầu thang cẩn thận một chút, hay ngã cầu thang như vậy thật sự là làm khổ ta, còn cứ như thế ta cũng đành cho người trải đệm dưới cầu thang.” Trầm Minh Yên bất đắc dĩ nói.

“Ngã cũng có làm sao, lại không chết được.” Huyền công tử bĩu môi, chẳng thèm để ý.

“Được rồi, không phải nói pha trà giúp ta sao? Đến đây đi.”

Bàn cờ bị dọn đi, bộ đồ trà bằng gỗ mun đen lại được bày lên, xem động tác lưu loát của Huyền công tử cũng có chút hưởng thụ, Bạch Tề không hiểu phẩm trà, cách uống như trâu ngoạm mẩu đơn làm cho lông mày Huyền công tử không ngừng nhăn lại, nói suốt rằng người này xỉ nhục trà ngon của hần. Nếu không nể mặt Trầm Duệ Tu thì đã đem y đuổi khỏi nhà.

Dùng xong bữa tối Trầm Duệ Tu liền cùng Bạch Tề về nhà, bọn họ cũng chỉ thỉnh thoảng mới đến ăn cơm, thấy Trầm Minh Yên và Huyền công tử bên nhau vui vẻ, hai người cũng yên tâm.

Khi ngồi lên xe trời đã tối đen xuống, Bạch Tề nhìn Trầm gia tổ trạch đèn đuốc sáng trưng thì thào hỏi: “Duệ Tu, người cảm thấy bọn họ như thế được không?”

“Không có gì không tốt cả.” Trầm Duệ Tu lái xe ra ga ra, đứng ở cổng lớn cũng chưa vội vàng rời đi, chỉ đặt một tay lên tay lái nhìn Trầm gia ngoài cửa sổ xe.

“Àn?”

“Cùng nhau làm bạn trong cuộc đời này, tốt lắm.” Trầm Duệ Tu thản nhiên nói, chợt mỉm cười, “Nếu chúng ta cả đời có thể như vậy, không còn gì trọn vẹn hơn.”

Bạch Tề mỉm cười nhìn lại hắn: “Quả thật không tệ.”

Trầm Duệ Tu cười cười, không nói tiếp. Trong xe cũng không bật đèn, mấy ngọn đèn ở tổ trạch chiếu sáng vào bên trong xe, Trầm Duệ Tu gác một tay lên cửa xe trầm mặc, trong mắt hắn ánh lên những ngọn đèn đường, tựa như đóm đóm mùa hè.

Bên trong sự yên lặng tràn ngập cảm xúc ấm áp nhu hòa, Bạch Tề lẳng lặng nhìn người ngồi bên cạnh, hàng lông mi dài của hắn dưới ánh sáng mờ mờ chiếu ra hai cái bóng như quạt lông, đôi môi mỏng ngậm lại, khóe miệng lại như có như không cong lên.

Cũng chính nụ cười này làm cho Bạch Tề ý thức được y lạinhìn ngây người.

Tuy rằng trải qua đủ loại “rèn luyện” y đã muốn đối với khuôn mặt kia của người yêu có sức chống cự nhất định, nhưng nếu muốn hoàn toàn miễn dịch vẫn là có chút xa..... Nhất là khi người này không để ý mặt mũi không biết xấu hổ dùng mỹ sắc bày ra các loại vẻ mặt đang then, mà lúc đó trong đầu bơi đầy nòng nọc con, loại đề kháng này lại càng quan trọng.

Hô hấp của Trầm Duệ Tu gần sát hai mà Bạch Tề, chớp mũi cọ cọ trên mặt Bạch Tề thấp giọng hỏi: “Người suy nghĩ cái gì?”

Thanh âm hơi chút khàn khàn ở trong một không gian nhỏ hẹp tối tăm càng có vẻ ái muội, Bạch Tề bị loại thanh âm này mê hoặc, nhắc đầu hôn lên môi hắn.

Đôi môi mềm mại quần lại một chỗ, xoang mũi tràn ngập hơi thở của đối phương, đầu lưỡi ấm áp chạm nhau cuộn lấy nhau, liều chết triển miên cùng một chỗ, hô hấp cùng dung hòa lại tuy hai mà một, thật giống như đang trao đổi một tin tức bí mật nhất.

Cảm giác vô cùng thân thiết và bao dung làm mờ đi hơi thở giữa đôi môi, trái lại càng như một loại xác nhận, xác nhận bọn họ cùng một chỗ.

“Bạch Tề, có thể gặp người thật tốt.” Thanh âm như nỉ non vang lên bên tai Bạch Tề.

Bạch Tề không khỏi mỉm cười, mang theo một sự thoải mái khó hiểu.

“Về nhà đi.” Trầm Duệ Tu nói.

“Àn.”

Trầm Duệ Tu một tay lái xe, một tay nắm tay Bạch Tề, Bạch Tề rút không ra cũng đành mặc cho hắn nắm, còn vừa nhỏ giọng nói thầm: “Lôi lôi kéo kéo người nghĩ người bao nhiêu tuổi?”

Cái tên không để ý mặt mũi không biết xấu hổ này lại cong lên khóe miệng lộ ra một nụ cười, bàn tay nắm tay Bạch Tề nắm càng thêm chặt: “Hạnh phúc là phải chính mình nắm chặt, ta vẫn tin như thế. Trong rừng có nhiều chim như vậy, nhưng ta lại quơ được một con thích hợp với mình nhất, này vốn là một chuyện thực may mắn, ta thực may mắn.”

Xe chạy dần về phía trước, đèn đường hai bên cũng dần dần sáng lên, trong xe bởi vì đèn đường mà lúc sáng lúc tối lập lờ lập lờ, Bạch Tề quay đầu đi nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm giác ấm áp lan tràn trong ngực, cái loại cảm giác này khiến y không khỏi mỉm cười, bàn tay nắm tay Trầm Duệ Tu cũng nắm thật chặt.

Có thể làm bạn cả đời như vậy, còn gì toàn vẹn hơn.

-Chính văn hoàn-

22. Chương 22: Phiên Ngoại 1 - Huyền Công Tử

Mấy năm này làm đồng hồ báo thức của Trầm lão gia tử, là Huyền công tử.

Mỗi ngày cứ tám giờ Huyền công tử lại đứng lúc vươn cổ thét to lên: “Chim chóc dậy sớm có sâu ăn, người người dậy sớm có thịt ăn!” Sau đó Trầm Minh Yến sẽ dùng giọng nói khàn khàn ý bảo Huyền công tử dừng lại: “A Huyền, lại đây.”

Huyền công tử ngoan ngoãn nhảy lại mổ nhẹ lên mặt hắc, Trầm Minh Yến vươn tay kéo ngăn kéo ra lấy một chút đậu phộng cho chim sáo ăn. Huyền công tử liền cứ mổ mổ trong tay hắc, cảm giác ngứa ngứa ở lòng bàn tay có thể làm cho về mặt lãnh đạm bởi vì vừa ngủ dậy của Trầm Minh Yến nhu hòa đi, chờ Huyền công tử mổ hết đậu phộng hắc cũng đã hoàn toàn tỉnh ngủ.

Mà hôm nay, “đồng hồ báo thức” dùng mười năm, đã bãi công.

Khi Trầm Minh Yến tỉnh lại trời đã muốn sáng rồi, một cánh tay tuyết trắng đặt trên lưng hắc giật giật, theo bản năng Trầm Minh Yến gần như là quay ngoắt người đè xuống chủ nhân của cánh tay.

Thiếu niên bị hắc đè trên giường vô tội quay đầu lại nhìn hắc, thân thể ấm áp dán lại trên ra giường, về mặt còn có chút buồn ngủ.

“Người là ai?” Trầm Minh Yến lớn tiếng hỏi.

Thiếu niên bĩu bĩu môi, có chút ủy khuất, rồi lại cười lên: “Minh Yến, buổi sáng tốt lành, ta là A Huyền.”

Sáng ngày ra bị Trầm lão gia tử gọi điện đánh thức vẫn là lần đầu tiên.

Trầm Duệ Tu mơ mơ màng màng ấn nút nghe điện thoại, trong điện thoại truyền đến thanh âm vô cùng nghiêm túc của Trầm Minh Yến: “Duệ Tu, người cũng Bạch Tề tới tổ trạch một chuyến, hiện tại.”

Nói xong liền tắt.

“Cuối tuần, ngủ nhiều một chút đi.....” Bạch Tề mơ màng cảm giác được Trầm Duệ Tu xuống giường, miệng lẩm bầm một câu.

“Dậy thôi, lão gia tử tự mình gọi điện tới chắc là có chuyện gì quan trọng.” Trầm Duệ Tu thay ra áo ngủ mặc vào sơmi nói.

Thấy Bạch Tề vẫn ngủ rất say, Trầm Duệ Tu lắc đầu, lại gần dùng sức đánh vào mõng y một cái: “Không dậy thì sẽ đánh đòn.”

Bạch Tề cọ cọ từ trên giường đứng dậy, ánh mắt mở thật to, lườm Trầm Duệ Tu mà không nói lời nào.

“Ngốc rồi?” Trầm Duệ Tu cúi người hôn hôn hai má y, cười hỏi.

Bạch Tề mở to đôi mắt không tiêu cự, không được bao lâu lại híp lại, cả người “ầm ầm” rơi xuống giường.

Trầm Duệ Tu bất đắc dĩ, đành phải mặc quần áo rồi đi toilet nhúng một cái khăn ướt úp lên mặt Bạch Tề, Bạch Tề sợ hãi hét lên, bây giờ mới tỉnh thật.

“Lão gia tử lệnh hai ta nhanh chóng tiến đến yết kiến.”

Bạch Tề dụi dụi mắt, lại ngáp một cái, nước mắt đều chảy ra.

Trầm Duệ Tu thấy y buồn ngủ lợi hại, đành an ủi y: “Lên xe rồi ngủ tiếp. Ăn?”

Bạch Tề gật gật đầu, ngoan ngoãn xuống giường.

Mơ mơ màng màng mặc quần áo, mơ mơ màng màng rửa mặt xong, lại mơ mơ màng màng ngồi lên xe, đến khi cầm sữa đậu nành nóng trên tay Bạch Tề mới thanh tỉnh một chút.

“Đang đi đâu a?” Bạch Tề dĩ nhiên quên hết chuyện mấy phút trước, vừa hút sữa đậu nành vừa hỏi.

“Đi chỗ lão gia tử. Vừa sáng sớm đã gọi điện thoại tới, không biết xảy ra chuyện gì.” Trầm Duệ Tu vừa lái xe vừa nói.

“Ta muốn ăn bánh bao.” Bạch Tề cảm thấy uống sữa chưa no, còn nói thêm.

“Đợi lát nữa tới bên kia dùng bữa sáng đi, bây giờ uống trước một chút ấm dạ dày.”

“Àn.”

Trầm gia tổ trạch ở gần ngoại thành, xuống xe, Trầm Duệ Tu lấy chìa khóa mở ra đại môn, đổi dép lê, lúc này bình thường lão gia tử sẽ ở nhà ăn, hai người ngay cả người hầu cũng không hỏi trực tiếp đi tới nhà ăn.

Nhà ăn ở lầu hai, đi qua cửa lớn và phòng khách chính là cầu thang, kết quả vừa đi qua phòng khách Trầm Duệ Tu liền dừng lại.

Bạch Tề còn đang uống sữa đậu, suýt nữa va vào Trầm Duệ Tu.

“Thế nào.....” Bạch Tề còn chưa nói xong liền ngậy người.

Trên cầu thang rộng lớn có một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi đứng ở nơi nào, một tay đặt lên tay vịn, một tay buông xuống bên người, thiếu niên đi chân trần đứng trên sàn nhà, mái tóc dài buông xõa tự nhiên, ngũ quan còn chưa nảy nở mang chút trẻ con, mặt mày sáng sủa, rồi lại lộ ra chút thanh tú cùng khí khái. Áo ngủ đối với dáng người nhỏ bé đó có chút rộng, nơi cổ áo giao nhau lộ ra xương quai xanh duyên dáng, tay áo dài che ở sau lưng, đai lưng lại được buộc chặt, nhưng vạt áo hình như hơi dài quá, chỉ sợ không cẩn thận có thể bị ngã.

Này cũng chưa tính cái gì, làm cho Trầm Duệ Tu kinh ngạc đến ngậy người chính là quần áo của thiếu niên, bộ áo ngủ quá rộng kia.....Rõ ràng là của Trầm Minh Yến! Trầm Duệ Tu tự nhiên tin tưởng rằng trí nhớ của mình sẽ không sai lệch ở loại chi tiết bé nhỏ này. Chính là, chính là.....

“Các người thực chậm.” Thiếu niên bỗng nhiên mở miệng, trong giọng nói có một chút kiêu ngạo, thanh âm cũng rất trong trẻo.

Tuy rằng thanh âm không quá giống nhau, nhưng loại giọng điệu quen thuộc này lập tức làm Bạch Tề phản ứng lại: “Huyền công tử?!”

Mỹ thiếu niên đứng trên cầu thang hơi hơi nâng cằm lên, lộ ra một nụ cười kiêu ngạo bướng bỉnh: “Nhân lực cũng không kém.”

Thần thái cử chỉ này cùng con chim sáo kia không một chút khác biệt.

“Bùi Huyền, tự Mặc Sơ, các người có thể gọi ta là a Huyền.” Huyền công tử bỏ xuống một câu liền xoay người lên lầu. Vạt áo đào tới sắp quét xuống đất, hai người dưới lầu nhìn mà cứ hoài nghi sao Huyền công tử không dẫm phải rồi té xuống cầu thang – không biết vì gì hai người đột nhiên nảy ra một ý niệm u ám như thế trong đầu.

Tới rồi phòng ăn ở lầu hai, Trầm Minh Yến ngồi ở chủ vị đang lật báo ngày hôm nay, Huyền công tử ngồi bên phải hắn đang tự múc tự ăn cháo lỏng, vẻ mặt uể oải.

“Phụ thân, đây là chuyện gì xảy ra?” Trầm Duệ Tu nhìn nhìn Huyền công tử hỏi.

Trầm Minh Yến lật báo không chút để ý nói: “Còn có thể là chuyện gì? Sáng hôm nay dậy, con chim sáo ta nuôi mười mấy năm liền biến thành người.”

Có lẽ giọng điệu của hắn quá bình tĩnh, Trầm Duệ Tu cùng Bạch Tề nhin không được hai mặt nhìn nhau, nhưng Huyền công tử lại bỏ thìa xuống cau mày nói: “Cháo lỏng? Khi ta còn là chim thức ăn còn ngon hơn thế này.”

Trầm Minh Yến quay đầu liếc nhìn hắn một cái, dùng giọng điệu bình thản không cho phép hoài nghi nói: “Người bây giờ là người, thói quen ẩm thực tất nhiên phải sửa lại.”

“Người thích sáng sớm ăn cháo, nhưng ta không thích.” Huyền công tử đẩy bát cháo ra nhất quyết không ăn nữa.

“.....Vậy người muốn ăn cái gì?”

Đôi mắt đen bóng của Huyền công tử đảo đảo, trên mặt lộ ra nụ cười giảo hoạt: “Trứng trần nước sôi, muốn nếm thử từ lâu rồi.”

“.....”

Bạch Tề ho khan một tiếng hỏi: “Đó hình như là đồng loại đi.”

Huyền công tử khó hiểu liếc nhìn Bạch Tề: “Ở đây các người dùng trứng chim sáo làm trứng trần nước sôi sao?”

Thấy ba người đều trở nên trầm mặc, Huyền công tử bĩu môi: “Thế thì thôi, con người các người thật nhàm chán. Lấy quan niệm của con người đi bắt một con chim sáo làm theo, không phải rất hà khắc sao?”

Trầm Duệ Tu cười cười sờ đầu Bạch Tề, nhỏ giọng hỏi muốn ăn gì, Bạch Tề trợn mắt nhìn Huyền công tử: “Trứng trần nước sôi, ta muốn ba quả!”

.....

Kết quả bữa sáng này, trên bàn nhiều nhất chính là trứng.

Trừ bỏ Trầm lão gia tử vẫn ăn cháo, ba người còn lại đều chiến đấu với trứng trần nước sôi, Bạch Tề cùng Huyền công tử không biết lấy đâu ra dạ dày, một người một hơi ăn luôn ba quả, một người lại đòi thêm một phần, cố gắng áp đảo về số lượng với đối phương.

Loại thi đấu nhàm chán này cuối cùng bị Trầm Minh Yến ngăn cản.

“Còn ăn nữa ta cũng đành phải gọi thầy thuốc tới.”

Một câu của Trầm Minh Yến lập tức tiêu diệt sự kiêu ngạo của hai người, Huyền công tử chẹp miệng một tiếng, đẩy ra bàn ăn dựa lưng vào ghế ngồi, lười biếng nhìn bầu trời sau cánh cửa thủy tinh.

“A Huyền, về sau người có tính toán gì không?” Trầm Minh Yến đột nhiên hỏi.

Huyền công tử đem ánh mắt nhìn chân trời chuyển tới trên người Trầm Minh Yến.

Y trầm mặc hồi lâu, cuối cùng thản nhiên nói: “Giống như trước đây, ta cùng người mười mấy năm, những ngày phía sau sẽ tiếp tục cùng người.”

Vẻ mặt của Trầm Minh Yến vẫn bình tĩnh như vậy, tựa hồ đối với đáp án này cũng không ngoài ý muốn, nhưng hần lại cự tuyệt.

“Ta có thể lưu lại một con chim sáo yêu quý cùng ta, nhưng ta không lưu được một người. Người đã không phải chim, A Huyền, người đã tự do.”

Giọng điệu của Trầm Minh Yến vẫn lạnh nhạt như vậy, thậm chí mang theo một tia lạnh lùng, nhưng không biết vì sao Bạch Tề cảm thấy, hần là luyến tiếc, luyến tiếc con chim sáo đã cùng hần hơn mười mấy năm.

Huyền công tử không trả lời, dùng ánh mắt đảo qua Bạch Tề cùng Trầm Duệ Tu, hai người vô cùng thức thời để lại không gian cho bọn họ.

Trong nhà ăn trống trơn vắng lặng, chỉ còn lại Trầm Minh Yến cùng Huyền công tử.

“Bùi Huyền.....”

“Bảo ta A Huyền. Trước kia người đều gọi ta như vậy.”

Trầm Minh Yến nhìn y, đôi phương mắt càng thêm sâu thẳm khó lường.

“Khi ta có cánh, ta cam tâm tình nguyện làm một con chim sáo không biết bay, ở lại bên cạnh người, cùng người, không phải ta không muốn bay, ta chỉ là muốn cùng người, tâm nguyện này chưa từng thay đổi.” A Huyền lẳng lặng ngóng nhìn Trầm Minh Yến, gương mặt bởi vì hơi gió lên mà có chút kiêu căng bấy giờ thu

liếm, lộ ra sự nhu hòa chưa từng có, “Minh Yến, không phải người lưu lại ta, mà là ta không muốn rời đi, cho tới bây giờ cũng không muốn, quá khứ là thế, tương lai cũng như thế.”

“Đời người bất quá cũng chỉ ngắn ngủn mấy chục năm, nhưng cuộc sống của ta lại dài đằng đẳng. Người đối với ta mà nói chỉ là giây lát lướt qua sinh mệnh ta, mà ta đối với người lại dài lâu gần như cả đời. Ta có thể lãng phí thời gian, nhưng người không thể. Ta muốn cùng người, ở vài chục năm sau của người, ta đều muốn cùng người vượt qua. Ta không biết có thể gặp được kiếp sau của người hay không, cho dù gặp, đó cũng không phải người – không phải tên như vậy, không phải bộ dáng như vậy, trí nhớ không như vậy, đó không phải là người. Người ta muốn làm bạn là Trầm Minh Yến, là người, giờ này khắc này.”

Rõ ràng là bộ dáng của một thiếu niên ngay cả tính trẻ con cũng chưa thoát, nhưng ngôn ngữ lại toát ra sự tang thương của những năm tháng trôi qua.

Trầm Minh Yến cười cười, nếp nhăn trên khóe mắt cũng bởi vậy mà rõ ràng hơn, nhưng lại không hề giảm đi mị lực của hắn.

“Bộ dáng thu liễm như vậy, không giống người.” Trầm Minh Yến nói.

“Không tin tưởng vào chính mình, cũng không giống người.” Huyền công tử nói.

Trong nhà ăn khôi phục lại sự lặng im, Huyền công tử lại đem ánh mắt chuyển tới bầu trời ngoài cửa sổ, không trung trong trẻo không có một đám mây, xanh thẳm.

“Trong trí nhớ của ta bầu trời cũng là như vậy, rất xanh.” Huyền công tử đẩy ghế dựa ra đi đến bên tường mở cửa sổ, luồng gió hơi lạnh ulla vào trong phòng, gió vén lên lọn tóc trên vai y, phẩy qua tay áo rộng thùng thình của y.

“Khi ta lần đầu tiên nhìn thấy người, cũng là một buổi sáng như hôm nay. Khi đó ta còn là một con chim sáo, khi bay qua nơi này nhìn thấy người chơi cờ một mình trong hoa viên. Ta vẫn thấy khó hiểu, người thực thích chơi cờ, lại ít khi cùng người khác chơi. Khi đó người còn rất trẻ, giống Trầm Duệ Tu bây giờ. Ta ma xui quỷ khiến dừng lại trên cây quế gần đình nghỉ mát kia, nhìn người thật lâu, người không có phát hiện ra ta – không ai sẽ đi chú ý một con chim trên cây cỏ, cứ như vậy, ta đến đây rất nhiều lần, nhưng người chưa từng phát hiện, có một con chim sáo vẫn im lặng nhìn người.”

“Khi đó nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ta rất nhanh sẽ rời đi thành phố này, có lẽ sẽ quay về những thành phố đã từng đi qua, có lẽ lại đi một thành phố xa lạ, này với ta không có gì khác biệt, bởi vì chúng đối với ta đều là giống nhau, không có người nào là đặc biệt, một thành phố cũng chỉ là một thành phố mà thôi, một căn nhà cũng chỉ là một căn nhà mà thôi, vĩnh viễn cũng không là quê hương, vĩnh viễn cũng không là nhà.”

“Ta từng nghe rất nhiều câu chuyện về tình yêu, đều là trong miệng loài người các người. Các người hình như rất hâm mộ sinh mệnh dài đằng đẳng của yêu quái, loài người các người hy vọng khát khao cũng chỉ là trường sinh bất tử. Nhưng đối với chúng ta sống lâu có nghĩa là cô độc. Chúng ta có rất ít bạn bè, nhất là con người, sinh mệnh của bọn họ quá ngắn ngủi, sống không quá lâu có nghĩa tình cảm cũng không lâu dài, nhìn thấy bạn bè từng người từng người chết đi, cái loại cảm giác này, ngoại trừ bi thương tiếc nuối ra cũng chẳng còn gì. Chúng ta lang thang khắp nơi, từ thành phố này tới thành phố khác, cẩn thận che dấu tung tích của chính mình, giống những người khác cùng nhau sinh sống. Nhưng sâu trong nội tâm chúng ta đều biết chúng ta không phải con người, chúng ta dùng quy tắc sống của con người tới áp đặt cho chính mình, nhưng lại không có cách nào thật sự chấp nhận nó. Bởi vì chúng ta là khác biệt.”

Trầm Minh Yến mở miệng hỏi: “Vậy tại sao người phải lưu lại?”

Huyền công tử xoay người, tựa vào trên cửa sổ, mỉm cười nhìn hắn: “Từ giây phút người sinh ra sau người nhất định sẽ chết, nhưng là ở giây phút trước khi người thực sự chết đi, người có thể kết luận cuộc đời của mình sao? Ta biết kết cục chính là người đi trước ta, nhưng quá trình lại chưa chắc đã không vui vẻ.”

“Người sẽ cần một thời gian rất dài để quên đi cái kết cục này.” Trầm Minh Yến nói.

“Nói theo các khác đi, ta có rất nhiều rất nhiều thời gian để nhớ về người.” Huyền công tử cười nói.

“Con đường người lựa chọn không thích hợp người.”

“Còn chưa đi tới cuối đường, không ai biết nó dẫn tới nơi nào. Nhưng ta cảm thấy ta không chọn sai, ít nhất đến bây giờ, ta đều cảm thấy ta không sai.”

Trầm Minh Yến không nói, chỉ dựa vào ghế nhìn Huyền công tử xa xa đứng ở bên cửa sổ.

Cây hồ điệp ở bên ngoài cửa sổ vừa lúc nở, mấy con chim sẻ đang ở trong luống hoa nhảy tới nhảy lui, Huyền công tử mở cửa sổ ra, đám tiểu tử này một chút cũng không sợ người, cũng không bay tán loạn, ngược lại líu ríu kêu to với Huyền công tử.

“Minh Yến, cuộc sống của ta, ta sẽ tự mình lựa chọn, nếu là con đường ta đã chọn, cho dù là quỷ ta cũng sẽ đi đến cuối đường.” Huyền công tử quay lưng về phía Trầm Minh Yến chậm rãi nói.

Trầm Minh Yến một tay gác lên trán, một tay hơi hơi gõ lên tay vịn của ghế dựa. Huyền công tử rất quen thuộc động tác này, mỗi khi hắn làm như vậy có nghĩa là hắn đang suy nghĩ.

Hồi lâu, Trầm Minh Yến lộ ra một nụ cười sáng tỏ: “Ta rất cao hứng, cuộc sống mà người chọn có ta.”

Huyền công tử chỉnh lại nếp uốn trên vạt áo, trên mặt lại là nụ cười kiêu căng ngạo mạn: “Sau này ta cũng người chơi cờ đi.”

“Hảo.”

23. Chương 23: Phiên Ngoại 2 – Quạ Đen Độc Miệng

Có một con quạ đen có cái miệng làm người ta sợ hãi, tên như ý nghĩa – miệng quạ đen.

“Vì tiểu huynh đệ này a, ta thấy ấn đường người biến thành màu đen hai mắt vô thần, trong ngày hôm nay tất có đại họa a!” Quạ đen đứng trên thùng rác ven đường nói với mấy con chim sẻ đang mổ mổ trên mặt đất.

“.....Lại là người, miệng quạ đen! Các huynh đệ, xông lên, đánh nó!” Một đám chim sẻ lưu manh cùng nhau lao lên, đem quạ đen hung hăng chà đạp một phen.

Vua tiên đoán quạ đen mặt mũi bầm dập bay về nhà, trên đường còn bị một lũ bồ câu giễu cợt.

“Lại bị đánh nữa? Sao mỗi lần nhìn thấy người đều là bị thương a? Cũng may lông người đen, bị đánh sưng lên cũng nhìn không rõ.”

“Hi hi, ăn ngủ đánh quạ đen, chiêm chiêm.”

Quạ đen thực uể oải.

“Nha, ăn no không có việc gì làm thì về nhà ôm lão bà đi, không có việc gì ở trong này bát quái người của lão tử lá gan các người cũng thật lớn a!” Một tiếng gầm lên, một thân ảnh uy mãnh từ trên trời giáng xuống. Con chim khách có thể liều mạng đánh nhau này chúng nó cũng không thể trêu vào a. Lần trước có con chim sẻ lăm miệng cười nhạo con quạ đen nhà nó là lông đen mắt mờ, thích bay lung tung miệng lại thối, bị chim khách nghe thấy đuổi giết nó nửa thành phố, cuối cùng con chim sẻ kia phải khóc lóc chuyển nhà đi sang thành phố Lân.

“Người ngốc a, sao không đi lên đánh lại chúng? Lớn như vậy còn ngốc như thế, quả nhiên là cái đại ngốc.” Chim khách sốt ruột nói.

“Không thể khi dễ nhỏ yếu.....” Quạ đen định biện giải, bị chim khách lườm liền câm miệng luôn.

“Nhỏ yếu cái đầu, người mới nhỏ yếu, cả nhà các người đều nhỏ yếu!” Chim khách đá một cước lên mông quạ đen mắng.

Quạ đen ôm đầu lẩm bẩm: “Bạo lực gia đình a, bạo lực gia đình a, còn nữa, người không phải cũng coi như trong nhà ta a.”

Ngày hôm sau, mặt quạ đen càng sưng lên.....

24. Chương 24: Phiên Ngoại 3 – Có Một Ngày

Hôm nay Bạch Tề về nhà, vừa mở cửa ra liền nhìn thấy Trầm Duệ Tu ngồi trên sô pha trong đại sảnh, trong lòng ôm một tiểu hài tử.

Bạch Tề sững sốt khoảng gần nửa phút, vẫn là Trầm Duệ Tu nghe thấy tiếng mở cửa ngẩng đầu lên hô: “Người đứng đó làm gì?”

“..... Hài tử ở đâu vậy?!” Trong đầu Bạch Tề đã hiện lên vô số khả năng, nhưng điều có thể nhất chính là – con riêng của Trầm Duệ Tu?!

Trầm Duệ Tu theo sự thay đổi trên mặt đoán ra suy nghĩ của y, cười nói: “Là hài tử của tiểu cô cô ta. Cô cô cũng lão công ra nước ngoài nghỉ phép, mà bảo mẫu lại đúng lúc bị bệnh, liền giao cho ta chăm sóc hai ngày. A Huyền không thích trẻ con ngại chúng nó đùa ầm ỹ, cho nên trọng trách này liền giao cho ta.”

Bạch Tề nuốt nước miếng, sau đó dùng giọng điệu hoài nghi hỏi lại: “Thật sự không phải con riêng của người?”

Trầm Duệ Tu cười tủm tỉm nói: “Ta đối với phụ nữ không có hứng thú, người không phải không biết.”

Nụ cười kia rất ái muội, trực tiếp làm cho Bạch Tề triển khai không ít liên tưởng, cuối cùng đỏ mặt ngập ngừng hai tiếng rồi mới đóng cửa lại.

“Tiểu Tề Tiểu Tề, Tiểu Đặc nhà ta có thể nói rồi!” Tiểu Ba nhìn thấy Bạch Tề hưng phấn kêu lên.

Tiểu Đặc là con của Tiểu Ba và Tiểu Phỉ, trước đó Tiểu Phỉ đẻ ba quả trứng, nhưng chỉ một con còn sống. Tiểu Ba cảm thấy có được đứa nhỏ này rất không dễ dàng, vì thế liền gọi nó là Tiểu Đặc.

Vệt con chui ra khỏi hộp gỗ, lấp ba lấp bấp nói với Bạch Tề: “Nhĩhảo.”

“Oa oa oa oaoa oa a.....” Tiếng trẻ con khóc ré lên.

Hai người đàn ông luống cuống tay chân xem có phải nó tè dầm không, giây vò một lúc lâu đứa bé mới ngừng khóc.

“Này, người không đi tìm bảo mẫu cho nó sao?” Bạch Tề không chịu nổi hỏi.

“.....Ta nghĩ người rất thích trẻ con.” Bộ dáng của Trầm Duệ Tu giống như mình đã tính sai.

Bạch Tề liếc hần tức giận nói: “Nếu người sinh cho ta một đứa ta cam đoan sẽ thích.”

“Không phải là người sinh cho ta sao?” Trầm Duệ Tu lẩm bẩm nói, lại thấy vẻ mặt hàn ý của Bạch Tề, đành cười làm lành đem đứa nhỏ đưa cho y ôm.

“Nó tên là gì?”

“Họ Bộ, tên một chữ Ngôn.”

“Họ gì kỳ cục.” Bạch Tề nhìn tiểu hài tử lằm bằm nói

Bộ dạng đứa nhỏ thật ra cũng rất đáng yêu, đôi mắt vừa đen vừa sáng, làn da cũng trắng nõn mịn màng. Bạch Tề nhéo nhéo mặt nó, kết quả nó không nể tình bữu môi khóc.

Bạch Tề nhanh chóng đem đứa bé giao cho Trầm Duệ Tu nói: “Vay mau đi tìm bảo mẫu đi, ta cảm thấy chúng ta cũng không có khả năng này.....”

Còn chưa nói xong đứa nhỏ lại khóc, Bạch Tề cảm giác là do vừa nãy nhéo mặt nó làm nó không vui, đành nhả mặt làm yêu quái định đùa cho nó vui vẻ. Kết quả Tiểu Bộ Ngôn rất không nể tình, khóc to không ngừng.

“Có lẽ tại đói bụng, trong bếp có một ít sữa bột, người đi pha một chút cho nó.” Trầm Duệ Tu ôm đứa nhỏ mà bộ dáng vô cùng lúng túng.

Quả nhiên đứa nhỏ ôm bình sữa xong liền im lặng, ừng ực ừng ực uống no, sau đó liền ngủ.

“Khi ngủ nhìn lại rất đáng yêu.” Bạch Tề ngồi xổm bên giường trẻ con nhìn tiểu hài tử nói.

“Nó vừa mở mắt liền làm người khác phát điên.” Trầm Duệ Tu thở dài, “Quả nhiên không thể nuôi, vẫn là tìm bảo mẫu đi.”

“Àn.”

Gần đây cuộc sống của Bạch Tề nơi nơi đều là tiểu hài tử.

Trong nhà thêm một đứa bé không nói, ngay cả chim nuôi cũng bắt đầu liên tiếp sinh chim non. Trong tiệm chim càng không phải nói, luôn luôn nhiều ra mấy con chim non, vỗ cánh bát bát (tiếng động) bay, chim mẹ còn ở bên cạnh giám sát; hai vệt trong nhà Trầm Duệ Tu cũng sinh Tiểu Đặc. Bạch Tề đối với cái tên này có một loại cảm giác vô lực không thể tả hết, bởi vì tính cả tên cha mẹ nó, hợp lại cùng chỗ có chút buồn cười.

“Tiểu Đặc Tiểu Đặc, đến, bay lên đến.” Tiểu Ba đứng trên tay vịn sô pha nói với vệt con.

Vệt con vỗ vỗ cánh, mới bay được một chút lại rơi xuống sô pha không chịu động.

“Thôi vậy, hôm nay thế thôi.” Tiểu Ba thấy đứa nhỏ mệt mỏi cũng không ép nó.

“Không được, hôm nay nhất định phải bay được, ngày mai ta muốn dạy nó viết chữ! Đạo này áp lực cạnh tranh rất lớn a, chúng ta phải nâng cao rèn luyện về giáo dục. Chỉ có thể nghe hiểu ngôn ngữ của con người đạt tiêu chuẩn đã không thể theo kịp yêu cầu của thời đại, chúng ta phải cố gắng làm cho thính lực của Tiểu Đặc, cả khả năng nói và viết cũng phải đạt tiêu chuẩn! Đây mới là vệt con của thế kỷ mới.” Tiểu Phi đứng trên bàn mổ mấy miếng táo mà Bạch Tề đã cắt bưng bình nói.

Bạch Tề vừa uống trà Trầm Duệ Tu pha, vừa phiên dịch cho hắn về vở hài kịch gia đình nhà Tiểu ba.

“Thật là một người mẹ nghiêm khắc.” Trầm Duệ Tu bình luận.

Bạch Tề đang gọt quả táo thứ hai – như trước học nghệ không tinh (ý nói học không tốt), gọt lung tung hết, gọt xong liền cắt một miếng nhét vào miệng Trầm Duệ Tu nói: “Nghiêm mẫu từ phụ, thật là một gia đình hòa thuận.”

Con vệt con Tiểu Đặc nói chuyện còn chưa lưu loát đã đáng thương hề hề kêu lên: “Mẹ, người thật hung.”

“Mẹ là vì tốt cho người.” Tiểu Phi nghiêm khắc nói.

“Oa oa oa oa.....oa.” Tiếng trẻ con khóc, Bạch Tề từ trên ghế nhảy dựng lên xem xét, hài tử lại đá dầm.

“Ta thấy người đối tử càng ngày càng thuần thực.” Trầm Duệ Tu chống cằm trêu đùa.

“Đừng nói nhảm, dù sao mai bảo mẫu tới cũng không tới phiên ta chăm sóc, nhẩn nại một ngày nữa thôi.” Bạch Tề vừa oán giận vừa thuần thực thay tã khô cho đứa bé.

Sự đáng sợ của đứa nhỏ không chỉ là khóc nháo, mà là không hề phân biệt trường hợp mà khóc nháo. Tỷ như buổi tối ngọn đèn, không khí hết thấy đều rất ok hai người đang say sưa chuẩn bị thì ngoài cửa lại vang lên tiếng khóc.

Nhất thời có cảm giác một chậu nước lạnh tạt xuống đầu.

Bạch Tề đối tã xong rửa tay rồi quay lại phòng khách xem ba con vệt tại đó cãi nhau, thuận tiện là phiên dịch cho Trầm Duệ Tu, hai người cùng nhau thưởng thức gia đình loài chim nhiệt liệt thảo luận vì vấn đề giáo dục đứa nhỏ.

“Duệ Tu, không có đứa nhỏ.....Người có cảm thấy tiếc nuôi hay không?” Bạch Tề nhìn lũ vệt, đột nhiên nhỏ giọng hỏi.

Ánh mặt trời buổi sớm xuyên qua cửa sổ dừng lại ở trong phòng khách, cũng dừng lại ở sườn mặt Bạch Tề, có chút đa cảm ôn nhu điểm tĩnh và cô đơn đan xen với nhau.

Trầm Duệ Tu nâng lên cằm y nhẹ hôn lên đôi môi y: “Có người là đủ rồi.”

Bạch Tề nhìn hắn nở một nụ cười thư thái: “Ta cũng vậy.”

25. Chương 25: Phiên Ngoại 4

1-Về tắm rửa

Bạch Tề: Bồ câu nhỏ, muốn tắm rửa không?

Bồ câu nhỏ:Đừng nghĩ ta vừa chui khỏi trứng là dễ lừa, này rõ ràng là chảo dầu!

2-Về cô bé lọ lem

Một cô bé lọ lem quạ đen luôn luôn bị mẹ kế cùng tỷ tỷ bắt nạt cuối cùng cũng tìm được hoàng tử của nó – chim khách bạo lực.

Gì, người nói này là hắc cô nương?

3-Về đẻ trứng

Tiểu Ba: Tiểu Phỉ, người nói chúng ta sẽ sinh là chim đực hay chim cái?

Tiểu Phỉ: Sẽ sinh ra một quả trứng.

4-Về tình yêu công cộng của loài chim

Yêu nó thì đánh nó

Quạ đen: Thì ra ta được bầy chim sẻ cùng nhau yêu thích?

5-Về tình yêu khác loài A

Chim sẻ: Lúu rúu lúu rúu

Mèo: Meo meo meo meo.

6-Về tình yêu khác loài B

Chim sẻ Giáp: Ta yêu một con mèo, anh anh anh anh anh. Nhưng nó lại yêu chủ nhân nó, nga không, quá hâm mộ nhân thú rồi a.

Chim sẻ Ất: Người cùng con mèo kia.....Là cầm & thú đi, nghe cũng rất đặc biệt a.

Chim sẻ Giáp:.....

7-Về thất vọng

Chim sẻ A: Tối hôm qua nhà Trầm Duệ Tu không kéo rèm.

Chim sẻ B: Cầu trực tiếp!

Chim sẻ C: Cầu vây xem!

Chim sẻ D: Cầu góc tường!

Chim sẻ A: Nhưng mà điện tắt.

Bầy chim sẻ:.....

8-Về chuyện lãng mạn nhất

Dưới là phỏng vấn của Bạch Tề với một đôi tình nhân chim sẻ

Bạch Tề: Các người cảm thấy, chuyện lãng mạn nhất, là gì?

Chim sẻ A: Ăn vụn bánh mì, đi ngủ, cùng nhau đánh quạ đen.

Chim sẻ B: Ăn hạt kê, đi ngủ, cùng nhau đánh quạ đen.

Bạch Tề:Lãng mạn ở chỗ nào?

Hai chim sẻ: Ở “cùng nhau” a.

Quạ đen:Sự lãng mạn của các người đối với ta rất phiến toái.

9-Về cuộc sống sau khi kết hôn

Cuộc sống sau kết hôn có thể tả cái gì? Ngoài trừ nuôi chim, cho chim ăn, có lẽ chỉ có “bắt chim”

10-Về dụ công

Xin hỏi Trầm Duệ Tu một chút, đời này chuyện gì mà người tính toán không chu đáo nhất?

Trầm (bộ dạng ủy khuất): Dụ đến dụ đi có một hôm dụ hung hăng quá, bị Bạch Tề thẹn quá thành giận nói hoặc là không làm đã làm thì làm đến cùng.

Bạch (bộ dạng bình tĩnh): Rồi ba ngày sau ta không thể xuống giường.

Cho nên nói, phúc hắc dụ công là một sinh vật rất có tính báo đáp.

11-Về bệnh ép buộc

Nếu người đọc truyện này xong bắt đầu có triệu chứng thần kinh đi chú ý lũ chim đang xì xèo cái gì.....Chúc mừng người, âm mưu của tác giả đã được thực hiện.

PS: Bất cứ di chứng quái dị nào tác giả cũng không phụ trách, để chúng ta nhớ lại cẩn thận, bán sắc đáng xấu hổ XD

————Toàn văn hoàn————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-ngu-chuyen-gia>